

- புதுமைப்பித்தனின் செல்லம்மாள்
- வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்கள்
சந்தோசமாக வாழ்கிறார்களா?
- அடங்காப்பிடாரி - சவுக்காரக்காரி
- பதினீம் வயதுச் சிறார்கள்
சின்தனைகளும் போக்தகளும்
- பகிடி வதையும் பல்கலைக்கழகங்களும்
- அண்ணாமமா • காட்சிப்பிழை • ரமில் • அணை

○ உள்ளே ...

- கப. கிருஷ்ணானந்தன் (மெல்பேர்ன்) • செயபாலன் (கனடா)
- தருணி (கனடா) • ஓடைக்காரன் • மனோ (பிரான்ஸ்) • சிற்றஞ்சலி (கனடா)
- வினி நாகராஜா (சி.டபி) • தமிகா • வே. காசிநாதன் (மெல்பேர்ன்) • வித்தகழாத்தான்
- சாந்தா முருகானந்தன் (நோர்வே) • சி. ரவிந்திரன் (குவில்)
- ஆலகாலன் • புனிதா கணேஸ் (லண்டன்) • க. வாகுதேவன் (பிரான்ஸ்)
- ஆனந்தி பாலகிரியன் (ஹெரால்ட்) • மாதேயன் • க. ஆதவன் (டென்மார்க்)

பொதுசன நூலகம்
பெரும்பாளையம்

‘புதுமைப்பித்தன்’ 02 OCT 2023

பொதுசன நூலகம்
பெரும்பாளையம்

தமிழ் இலக்கியம் ஒரு செழுமையான பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ளது, அதன் வளர்ச்சிக்கும் முக்கியத்துவத்திற்கும் பங்களித்தவர்களில் சொ. விருத்தாசலம் (1906 - 1948), என்ற இயற்பெயர் கொண்ட புதுமைப்பித்தன் ஒரு ஆழமான மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க நபராக விளங்குகிறார். அவரது படைப்புகள் தமிழ் இலக்கிய நிலப்பரப்பில் அழியாத முத்திரையை பதித்துள்ளன. ‘புரட்சியாளர்’ அல்லது ‘புதுமைப்பித்தன்’ என்று பொருள்படும் என்ற அவரது புனைப்பெயர் அவரது எதிர்கால இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னறிவித்தது.

சமூகத்தின் விளிம்புநிலை மக்களின் கவலைகள் மற்றும் அபிலாஷைகளை வெளிப்படுத்தும் சக்திவாய்ந்த ஊடகமாக அவரது எழுத்து அமைந்தது. புதுமை பித்தனின் சிறுகதைகள், பெரும்பாலும் சாதாரண மனிதனின் போராட்டங்களைக் கையாள்வதில், அன்றைய யதார்த்தம் மற்றும் உணர்ச்சி ஆழம் ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்டது. அன்றாட வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்களையும் மனித நிலையையும் படம்பிடிக்கும் திறனால் விமர்சன ரீதியான பாராட்டைப் பெற்றது.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கான புதுமை பித்தனின் பங்களிப்புகள் அவரது இலக்கியத் திறனையும் தாண்டி விரிந்துள்ளன. தமிழ் இலக்கியத்திலும் சமூகத்திலும் தாக்கம் கணிசமாக இருந்தது. அவரது எழுத்து மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தின் தடைகளைத் தாண்டி, தமிழ் வாசகர்களின் இதயங்களில் அவருக்கு மரியாதைக்குரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களுடன் பச்சாதாபம் கொள்ளும் திறன் மற்றும் இலக்கியத்தில் அவர்களுக்கு குரல் கொடுப்பதில் அவர் கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பு ஆகியவை நீடித்த பாரம்பரியத்தை விட்டுச் சென்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், புதுமை பித்தன் நம்பிக்கை மற்றும் மாற்றத்தின் கலங்கரை விளக்கமாக நிற்கிறார். துன்பங்களால் குறிக்கப்பட்ட அவரது சிறுகதைகள், நெகிழ்ச்சி மற்றும் இலக்கியப் புத்திசாலித்தனத்தின் சான்றாக மாறியது. சிந்தனையைத் தூண்டிக்கொண்டே இருக்கும் அவரது படைப்புகள், சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் இலக்கியத்தின் ஆற்றலை நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன. இவரது படைப்புகள் இளம் தலைமுறையினரும் வாசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கருதி இவரது கதை ஒன்றின் விமர்சனம் இந்த இதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பாரதியும் புதுமைப்பித்தனும் உயிருடன் இருக்கும்போது பெரிய அங்கீகாரத்தை இலக்கிய உலகில் பெறவில்லை. புதுமைப்பித்தனுக்கு அவர் உயிருடன் இருக்கும் போது, இலக்கிய நண்பர்களை விட இலக்கிய எதிரிகளே இருந்தார்கள். இருவரும் இறந்த பிறகு தமிழ் கவிதை மற்றும் வசன இலக்கியத்தில் அழியாத இடத்தை பெற்று விட்டார்கள்.

ஆளுமை நபர்கள் தங்கள் பங்களிப்புகள், புதுமைகள் மற்றும் படைப்பாற்றல் மூலம் உலகை வடிவமைக்கும் குறிப்பிடத்தக்க திறனைக் கொண்டுள்ளனர். மரணத்திற்குப் பிந்தைய மரியாதைகள் பொதுவானவை என்றாலும், திறமையானவர்களை அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும்போது கௌரவிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், அவர்களுக்குத் தகுதியான அங்கீகாரத்தை வழங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், மேலும் சாதனைகளை ஊக்குவிக்கும் மற்றும் எதிர்கால சந்ததியினரை ஊக்குவிக்கும் பாராட்டு கலாச்சாரத்தையும் உருவாக்குகிறோம்.

எங்கள் முதல் முன்று இதழ்களுக்கான ஆதரவுக்கும் கருத்துகளுக்கும் நன்றி. மற்றும் நான்காவது இதழுக்கான ஆக்கபூர்வமான விமர்சனத்தை எதிர்பார்க்கிறோம். இந்த காலாண்டு இதழில் எழுத அறிமுக எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கிறோம். நமது இதழில் வாசகர்களுக்குப் பயன்படும் உங்கள் வாழ்க்கை அனுபவம் மற்றும் கதை, கவிதை, கட்டுரை எழுதி உங்கள் உள்ளூர்த் திறமையை வெளிக்கொணர்வும். உங்கள் தரமான படைப்புகள் வெளியிடப்படும். ஆக்கங்களுக்கு ஆக்கதாரிகளே பொறுப்பு.

- சுப. கிருஷ்ணாசுப்ரமன்
(Krishnasubram7@gmail.com)

“வளர்”

தெல்லிப்பழை மகாஜனக்கல்லூரி

1979 ம் வருட

உயர்தர வகுப்பு மாணவர்

இலக்கிய குழாமின் வெளியீடு

courtesy : www.shidham.in

‘செல்லம்மாள்’ சிறுகதைகளின் முன்னோடி

“வாழ்நாள் சாதனை கணவன் விருது” என்று ஒன்று இருந்தால்
வாசகர்கள் பிரமநாயகம் பிள்ளைக்கே துடியிருப்பார்கள்”

புதுமைப்பித்தன் எழுதிய “செல்லம்மாள் - என்பது மனித துயரத்தின் ஆழம் மற்றும் மனித அனுபவத்தின் சிக்கல்களை ஆராய்வதற்கான ஒரு வலுவான மற்றும் உணர்வுபூர்வமான சிறுகதை. இந்த மதிப்பாய்வில், கதையின் கருப்பொருள், பாத்திர வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஆராய்வோம்.

கதையின் கரு, செல்லம்மாள்-பிரமநாயகம்பிள்ளை என்ற தம்பதிகளின் நகர வாழ்க்கையைச் சுற்றி வருகிறது, கதையின் தொடக்கத்திலேயே செல்லம்மாள் இறந்துவிடுகிறாள். அவளை அவளது அன்புக் கணவன் எப்படியெல்லாம் பார்த்துகொண்டான் என்பதே கதையின் நாடி. கிராமத்தில் இருந்து தொலை தூரத்தில் இருக்கும் தம்பதிகளின் கதை, சொந்த பந்தம், நண்பர்கள் இல்லாத தனிமை வாழ்கை. இவர்களுக்கு துணை இவர்கள் தான். பிரமநாயகத்துக்கும் மனைவியையும் வேலையையும் தவிர நகரத்தில் வேறொன்றும் இல்லை. கிராமத்துக்குத் திரும்பிப்போகவும் மனம் இல்லை, நகரத்தில் சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கையை வாழ் படாத பாடு பட வேண்டி இருக்கிறது. “ஊருக்கு திரும்பி போய் சுகமாக வாழலாம்” என்ற பேச்சுத்தான் தம்பதிகளிடையே போதை தரும் கஞ்சா மருந்தாக உபயோகப்பட்டு வந்தது, என்று எழுதும் கதாசிரியர், நகர வாழ்க்கையின் தனிமையின் அவலத்தையும், கிராமத்து மண்ணுடன் மட்டும் ஒட்டக்கக்கூடிய ஆத்மாக்களை வலுவாக ஆதரிக்கின்றார். “போதை தரும் கஞ்சா மருந்தாக” எனும் அன்றைய சொந்தொடர், இன்றைய அறிவியல் அறிந்த வாசகரை பிரமிக்க வைக்கிறது, ஏனெனில் கஞ்சாவில் இரண்டு முக்கிய கூறுகள் உள்ளன, THC என்னும் போதை தரும் கூறு மற்றும் CBD எனும் மருந்துக்கூறு, இன்றைய உலகின் பல பாகங்களில் CBD யை கஞ்சாவில் இருந்து விஞ்ஞானமுறைப்படி பிரித்து எடுத்து பல வகையான வலி, பதட்டம் மற்றும் மனச்சோர்வு போன்றவைகளுக்கு (Pain, anxiety and depression) சட்டபூர்வ மருந்தாக பயன்படுத்துகிறார்கள்.

துணிக்கடையில் வேலை செய்யும் இவரின் சொற்ப சம்பளத்தில் பாதி, செல்லம்மானின் வைத்திய செலவுக்கே போதுமானது. “பாம்பு தன் வாலை தானே விழுங்கும்”, “தேவை என்ற எல்லை காணமுடியாத பாலைவனத்தில் பாசனம் செய்ய” என்ற வரிகள், நித்தம் உழைத்தும் நிரந்தர நிலுவையில் வாழ்க்கை ஓடுகிறது என்பதை கதாசிரியர் கருத்துப்படுத்துகிறார்.

“கைப்பெட்டியும் வறுமையுமாக டாக்டர் உள்ளே வந்தார்” என்று எழுதும் கதாசிரியர், வறுமை பிரமநாயகம் வீட்டில் மட்டும் இல்லை என்பதுடன் வறுமைப்பட்டோர் வீட்டில் வறுமைப்பட்ட டாக்டர் தான் வருவார் என வாசகரை வலியுடன் சிந்திக்க வைக்கிறார். இவ்வளவு நோயில் இருக்கும் மனைவியின் சிறு சினுங்கல்கள் தான் அவரின் குறுகிய கால மகிழ்ச்சி. “தீபாவளிக்கு எனக்கு என்னவாம்?” என்று அவரின் சினுங்கலில், முதலாளியிடம் தயங்கிக் கேட்டு மூன்று புடைவைகளை மாதிரி காட்டுவதற்காக வாங்கிவர, அவள் ஆசையாக “பச்சை புடைவை பிடிச்சிருக்கு” என்று சொல்வாள். அதே சமயம், “காசை செலவு பண்ணிப்போட்டு பின்னாலே கண்ணை தள்ளிக்கிட்டு நிக்காதீக” என்று சொல்லும் வீட்டின் வறுமையை உணர்ந்த பத்தினி, அன்றிரவே அப்புடையை அணியா மலேயே இறந்து விடுவாள். செல்லம்மானின் உடலை தன்னத்தனியனாய் குளிப்பாட்டி பின்பு அவளுக்கு விருப்பமான அதே பச்சை புடையை உடுத்தி குங்குமப் பொட்டு வைத்து தலை மாட்டில் குத்து விளக்கையும் ஏற்றி வைத்தார். பதிவிரதையின் உடலில் உக்காரும் ஈசை விசிறியால் விடியும் வரை விரட்டிக்கொண்டிருந்தார். பிரம நாயகம் பிள்ளைக்கு மனதில் வலி இருந்ததாக கதாசிரியர் எழுதவில்லை, ஆனால் வாசகருக்கு மிகுந்த வலியை கதாசிரியர் கடத்தி விடுவார். இதனை வாசிக்கும் போது, இப்படியும் காதலை இலக்கியத்தில் விபரிக்க முடியுமா? வாசகர் மனதில் தாஜ்மஹாலைக் கட்டிவிடுகிறார். பக்கத்தில் இருந்து பார்த்த மாதிரி எழுதுகிறாரா? நிஜமும் கற்பனையும் கலந்து எழுது கிறாரா? ஒருவேளை, பிரமநாயகம் பிள்ளைதான் புதுமைப்பித்தனோ என்ற எண்ணம் வாசகருக்கு ஏற்பட தொடங்குகிறது. சிறுகதை உலகில் முடிதடா மன்னன் என்ற பெயர் கதாசிரியர்க்கு மிகவும் பொருந்துகிறது.

மனைவியை இழந்து ஆழ்ந்த துயரத்தில் சிக்கித் தவிப்பதைவிட, அவர் மனம் மிகவும் தெளிவாக இருப்பது, நிம்மதியை அவருக்கு மட்டுமல்ல, வாசகருக்கும் தருகிறது. மனைதச்சாந்திப்படுத்தும் நிஜத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் அவரிடம் இருக்கிறது. மனம் சாந்தி கொண்டதால் பதட்டம் அவரிடம் இல்லை.

ஒரு தனிநபரின் இழப்பு, துக்கம் மற்றும் துக்கத்தின் ஆழமான தாக்கத்தின் கருப்பொருள்களை ‘செல்லம்மான்’ ஆராய்கிறது. ஆழ்ந்த சோகத்துடன் தொடர்புடைய மூல உணர்ச்சிகளை ஆசிரியர் திறமையாகப் படம்பிடித்து, வாசகர்கள் அதீதமான இழப்பின் உணர்வைப் புரிந்துகொள்ள அனுமதிக்கிறது. துக்கத்தின் உலகளாவிய தன்மை மற்றும் அது ஒரு தனிநபரை வடிவமைக்கும் மற்றும் மாற்றும் சக்திவாய்ந்த வழி-களை கதை ஆராய்கிறது.

அவருடைய துக்கம் வெளிப்படையானது அல்ல, அவருடைய உள் மனம் நம்பகத்தன்மைபுடனும் ஆழத்துடனும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. அவரின் மாற்றத்தை வாசகர்கள் காணும்போது, அவர்கள், அவரின் பாதியாக இருந்தவரின் இறப்பிலும் அவரது மனத்தைக் குணப்படுத்தும் செயல்பாட்டில் முதலீடு செய்து, அவரை ஒரு தொடர்புபடுத்தக்கூடிய மற்றும் அழுத்தமான கதாநாயகனாக மாற்றுகிறார்கள். இப்படி கதாநாயகர்களை உருவாக்குபவர்கள் காலத்தால் அழியாத சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள், என்பது வருடத்துக்கு பிறகும் இக்கதை முழுவீச்சுடன் மனித நேயத்துடன் கலந்திருக்கிறது.

ஆசிரியரின் எழுத்துநடை வாசிக்க தூண்டுதலாகவும், கதையை தொடரக்கூடியதாகவும் உள்ளது. கதையின் உணர்ச்சிகரமான சோக நிலப்பரப்பில் வாசகர்களை மூழ்கடிக்கும் காட்சிகளை தெளிவாக வரைந்து, நெகிழ்ச்சியான விவரங்கள் நிறைந்த கதை. சரளமான பேச்சு மொழியின் பயன்பாடு கதையின் தாக்கத்தை மேம்படுத்துகிறது, அவர்களிடையே அன்னியோன்னியத்தின் ஆழத்தையும் பரிவின் அழகையும் திறம்பட வெளிப்படுத்துகிறது.

சிக்கலான திருப்பங்கள் இல்லாத கதை, மற்றும் திடீர் திருப்பங்கள் இல்லாமலேயே உணர்ச்சிகரமான வாழ்வின் பயணத்தை வலியுறுத்துகிறது. வாசகர்கள் ஒவ்வொரு கணத்தின் உணர்ச்சிகரமான நிலைமையை உள்வாங்கவும் பிரதிபலிக்கவும் அனுமதிக்கிறது. கதை ஒரு நிலையான தாளத்தில் பயணிக்கிறது. வாசகர்களை ஈடுபாட்டுடன் வைத்திருப்பது, செல்லம்மானின் இறப்பின் துக்கத்தின் ஆழத்திலிருந்து

மெதுவாக வெளிவரும் பிரமநாயகம் பின்னையின் பிரமஞானநிலை, மிகவும் தெளிவாக இருக்கும் அவரின் மனநிலை, எங்கிருந்து பெற்றார் இவர்?

இப்படியான ஆய்வு மற்றும் மனதை குணப்படுத்தும் சக்தி காரணமாக வாசகர்களுடன் ஆழமாக எதிரொலிக்கிறது. கதை உள்நோக்கத்தை அழைக்கிறது, வாசகர்கள் தங்கள் சொந்த அனுபவங்களை துக்கத்துடன் சிந்திக்கவும், நேசத்துக்குரிய நினைவுகளின் முக்கியத்துவத்தை பிரதிபலிக்கவும் தூண்டுகிறது. கதையின் உணர்ச்சித் தாக்கம் இறுதி வரிக்குப்பிறகும் நீண்ட காலம் நீடிக்கிறது, இருண்ட காலத்திலும் கூட சகித்துக்கொள்ளும் மற்றும் ஆறுதல் தேடும் மனித மனதை வாசகர்களுக்கு விட்டுச்செல்கிறது.

“செல்லம்மாள்” அதன் உணர்ச்சி ஆழம் மற்றும் துக்கத்தை ஆராய்வதில் சிறந்து விளங்கும் அதே வேளையில், கதாசிரியர் சோகப்பக்கங்களை மட்டும் வழங்காமல் இருவரின் சந்தோஷமாக இருந்த தருணங்களின் உரையாடல்களை விரிபெடுத்துவது கதைக்கு கூடுதல் அடுக்குகளை வழங்கியிருக்கும். மனித துக்கத்தின் ஆழத்தை ஆழமாக ஆராய்வதற்கான ஆழமான மற்றும் சிந்தனையைத் தூண்டும் சிறுகதை. நன்கு வளர்ந்த கதாபாத்திரங்கள், தூண்டும் எழுத்து நடை மற்றும் உலகளாவிய கருப்பொருள்களை ஆராய்வதன் மூலம், இந்த விவரிப்பு வாசகர்களுக்கு ஒரு அழியாத அடையாளத்தை விட்டுச்செல்கிறது. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பலர் இத்தம்பதிகளின் தனிமையை உணர முடியும், இருப்பினும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் பொருளாதார, மருத்துவ, சமூக, மற்றும் பாதகாப்பில்லாத பிரச்சனைகளை சந்திக்க நேருமோ என்பதால் அவர்கள் தாய் மண்ணுக்கு செல்ல பலர் விரும்பவில்லை. புலம்பெயர்ந்தவர்களின் ஜீவநாடி அவர்கள் செய்யும் தொழில்தான். பிரமநாயகத்துக்கும் அவரது தொழிலில் பாதி உயிர் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

வாசகரை சிந்திக்கவைப்பதே கதையின் இலக்கு எனும் இலக்கணப்படி, முடிவில் பிரமநாயகம் பின்னைக்கு என்ன ஆயிற்று? கிராமத்துக்கு திரும்பி போனாரா? நகரத்தில் அதே கடையில் வேலையை தொடர்ந்து செய்தாரா? இன்னொரு கல்யாணம் செய்தாரா? இவரைப்போன்றவர்கள்தான் இன்னொரு கல்யாணத்துக்கு முழுத்தகுதியையும் பெற்றவர்கள்.

“வாழ்நாள் சாதனை கணவன் விருது” என்று ஒன்று இருந்தால் வாசகர்கள் இவருக்கு துடியிருப்பார்கள்.

இது மனித இழப்பு மற்றும் உணர்ச்சிகளை மனசாந்திப்படுத்தும் சக்தியின் உருவமாக செயல்படுகிறது. எழுத்து நடையில் இழையோடும் சோகம் முதல் வரியில் இருந்து கடைசி வரி வரை, அது வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தும் தாக்கம் கனமானது. வினோதமான மற்றும் உணர்வுபூர்வமாக எதிரொலிக்கும் இலக்கிய அனுபவத்தை விரும்புவவர்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய சிறுகதை. மனித துயரம் மட்டும்தான் சிறந்த இலக்கியமோ என்ற விவாத எண்ணம் வாசகரின் மனதை நெடுக நெடுகிறது.

- ஓடைக்காரன்

“சாதாரண வாழ்க்கையைச் சென்றடைய முடியாத சாதாரண மக்கள்”
என்ற தலைப்புக்குள் புதுமைப் பித்தனின் பெரும்பான்மையான
கதா பாத்திரங்களை அடக்கி விடலாம் - சுந்தர ராமசாமி

சிறுகதை

○

Train - ரயில்

- க. ஆதவன் -

ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.
அவன் அவனைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

எதிரெதிரே உட்கார்ந்திருப்பதில்... அதுவும்
ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருப்பது அவனுக்குள்
ஏதோவொன்றைக் கிளர்த்தியிருந்தது.

அவளுக்கும் அது உள்ளுக்குள்
இருந்திருக்கலாமாக்கும்.
யாரறிவர்.

○

பெரிதாக வர்ணிப்பதற்கு அவளிடம் ஒன்றும்
இல்லை.
கொஞ்சம் தடித்த உதடுகளை மெலிதாய்
வைத்திருக்கலாம் எனப் பிரமனிடம்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

○

அவளும் -
இவன் தன் தாடியை ஏன் இன்னமும்
டீரில் பண்ணவில்லையென
யோசித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

○

மற்றவர் எண்ணங்களை மற்றவர்
பரிவதற்காகத்தான் ரயில் வண்டிகள் ஓடுகின்றன.
எதிரெதிர் இருக்கைகளைப்போட்டு.

○

யன்னலிற்கூடாக
மரங்களும் பாலங்களும்

மின்னோக்கியும், முன்னோக்கியும்
தம்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

தூரிய வொளிமில் முகங்கள் மினுமினுப்பது
எல்லோருக்கும் புரியும்
ஆனால் -
அவளது முகம் புதிதாய் மினுங்குவது போல
அவனுக்குப் பட்டது.
அவளுக்கும் அப்படித்தான் போல
இல்லாவிடில் ஏனிந்தப் புன்னகை..?

○

கறுப்பு ஐக்கர் அணிந்திருந்தான்.
ரயிலில் ஏறியவுடன்
அதைக் கழற்றினான்.
வெள்ளை ரீ சேற்.
அதில் மஞ்சளில் ஏதோ எழுதியிருந்தது.
எழுத்தை யார் பார்த்தது.
ஆண்கள் வேறோவொன்றையெல்லவா
பார்ப்பார்கள்.

○

சரியான வொப்பம் என்றான் ஆங்கிலத்தில்.
ஆமோதித்தான் அவன்.
இவனும் தன் ஐக்கர்கைக் கழற்றினான்.

○

காதில் தன் ஒலிச் செருக்கையைப்
பொருத்தினான்.
தன் கைப் பேசியினுள் அமிழ்ந்து போனான்.

இடையிடையே அவனைப் பார்த்தான்.
அவனும் பார்த்தான்.
மீனோடும் கண்கள் அவளுக்கு.
பேரழகு எனச் சொல்வதற்கில்லை.
ஆனாலும்
அழகி அவள் என்பதில் மாற்றமில்லை.
என, அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

○
அவளுக்குப் பசித்திருக்கலாம்
அவனுக்கும் பசித்திருக்கலாம்.

○
அவள் ஏதோ சாப்பிட்டாள்.
அவனும் ஏதோ சாப்பிட்டான்.

○
கண்களால் பேசியது போதவிலையென
இருவரும் உணர்ந்தனர்.

"நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்...?"
இவனே ஆரம்பித்தான்
செவிச்செருகியைக் கழற்றிவிட்டு
"what" என்றான்.
அதே கேள்வியைத் திருப்பிக்கேட்டான்

"இதை அறிந்து நீ என்ன செய்வாய்...?"
என்றான்.

"இல்லைச் சும்மா"
என்றான் அவன்.

"ம்..தொடர்பாடலை யாரோ
ஆரம்பிக்கவேண்டும்.
நீ முந்திவிட்டாய்
you are good"
என்றான்.

"என் கேள்விக்கு என்ன பதில்...?"
இது இவன்.

"சொல்ல மாட்டேன்"
சிரித்தான் அவன்.

தொடர்பாடலில் பொடி வைத்துப்
பேசுவதில் ஒரு துறில் அல்லது
ருவிஸ்ற் இருக்கும். அதில்
நீ கைதேர்ந்தவன். you too good.
என்றான் அவன்.

○
ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.
மௌன மொழியில் இருவரும்
பேசிப்பேசியே
வெகுதூரம் கடந்துவிட்டிருந்தனர்

○
தனது கைப்பையைத் திறந்து ஒரு
போத்தலை நீட்டினான் அவன்.
அருந்திவிட்டு...
"is it vodga"
கேட்டான்

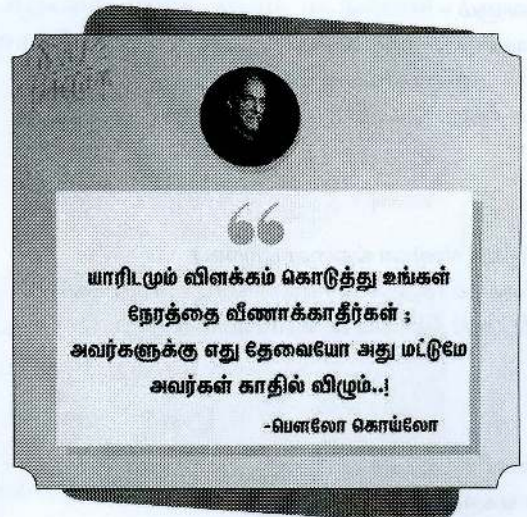
"ஆம் எங்கள் வீட்டில் தயாரித்தது.
உக்ரைனிலிருந்து வரும்போது
இதை மறக்காமல் எடுத்து வந்தேன்"
என்றான்.

"டென் மார்க்கில் அகதி அந்தஸ்து
கிடைத்து விட்டதா?"
எப்படி அங்கிருந்து வெளியேறினாய்?
உன் பெற்றோருக்கு என்ன நடந்தது?
யுத்தம் கொடூரமானதா?
எப்படித் தப்பித்தாய்...?
துன்புறுத்தப்பட்டாயா...?
உன் வீடு....இடிந்துவிட்டதா?
உன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு என்னாச்சு?
நீ வளர்த்த முந்திரிச்செடிகள்...
செம்மறியாடுகள்..?"

○
ரயில் நின்றுவிட்டது.
அவன் இறங்கிப்போய்விட்டான்.

○
அவ்வளவு vodga வையுங் குடித்துவிட்டு
ரயில் நிலையத்தில்...
அறிவு நினைவற்றுப்
பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

○
வந்த பொலிஸ்காரர்
இவனது
பேர்சினைச் செக் பண்ணி...
"he is a Srilankan "
என்றனர்.

வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்கள் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்களா ?

ரவீந்திரன் - சுவின்

தாயகத்தில் வசிக்கும் உறவுகளில் பலர் இன்று வெளிநாடுகளில் வசிப்போரின் உதவியில் தமது வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அப்படியாக வாழ்க்கை நடத்துபவர்களில் பலபேருக்கு வெளிநாடுகளில் எப்படியாக இந்தப்பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்ற உண்மை தெரிந்திருக்காது. அதுமட்டுமன்றி ஏதோ வெளிநாட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் வசதியாகவும் சந்தோசமாகவும் வாழ்வதாக எண்ணுகிறார்கள் இப்படியாக அவர்கள் நினைப்பதற்கு வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களே காரணமாக இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக விடுமுறையைக் கழிப்பதற்கு சொந்தநாட்டிற்குச் செல்பவர்கள் மிகவும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை தாயகத்தில் இருக்கும் போது மட்டும் வாழ்கிறார்கள். அப்படியாக அவர்கள் வாழும்போது பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள அயலவர்கள், இவர்கள் எவ்வாறு இந்த வாழ்க்கைக்குரிய பணத்தை எப்படிச் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். அது மட்டுமன்றி எத்தனை பேர் வங்கிகளில் கடன் எடுத்து இப்படி ஒரு போலி வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள். வேறு சிலர் நண்பர்களிடம் மச்சான் எனக்கு ஒரு 500 யூரோ தா எனது 13 வது மாதச்சம்பளம் வரும்போது தருகிறேன் என்று கடன்பட்டு வருபவர்களும் உண்டு. நாட்டிற்கு செல்பவர்கள் எல்லோரும் இப்படி என்று நான் சொல்லவில்லை. பலபேரின் நிலைமைகள் இப்படியாகத்தான் இருக்கிறது. எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத்தான் இவ்வாறு வெளிநாடுகளிற்கு வருகிறார்கள். பின்னர் இங்கு நிரந்தர வதிவிடம் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ சிரமப்படுகிறார்கள். அவ்வாறு கஷ்டப்பட்டு நிரந்தர வதிவிடம் பெற்றவர்கள் இங்கு தமது வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறார்கள். வெளிநாடுகளிற்கு வருபவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனங்களிலும் ஒவ்வொரு எண்ணங்கள் தேவைகளுடன் வருவார்கள். அவரவர் தங்களுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக வேலையைத் தேடத் தொடங்குவார்கள். இளவயதினர் சிலபேர்கள் படிப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் வேலை தேடியோ அல்லது படிப்பதற்கு முயற்சி செய்யும் போதுதான் அவர்களது அடுத்த அத்தியாயம் வெளிநாடுகளில் தொடங்குகிறது. தாயகத்தில் படித்த படிப்பிற்கு ஏற்ற வேலை எடுப்பது மிகவும் கஷ்டமானதாக இருக்கும். சில நாடுகளில் இது சாத்தியமாக இருக்கலாம்.

இங்கு வேலை ஒன்றைத் தெரிவு செய்து வேலை செய்யத் தொடங்கும் போது பல் வேறு வகையான கஷ்டங்களை எதிர் நோக்க வேண்டி உள்ளது. முதலாவது மொழிப்பிரச்சனை, சில நாடுகளில் ஆங்கிலம் பேச்சு மொழியாக இருந்தால், வேலை செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். மொழி புரிதல் கஷ்டமாக இருக்கும் போது, செய்ய வேண்டிய வேலையைச் சரியாகச் செய்யாவிடின் எவ்வளவோ பேச்சுக்கள் பகிடைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படியான நேரம் மனம் படும வேதனையை சொல்லால் சொல்ல முடியாது. ஆனால் பட்ட கடனையோ, செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நினைத்து எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு வேலையைச் செய்வார்கள். சிலநாடுகளில் காலை 6 மணிக்கு வேலைக்குச் சென்று

2 மணியளவில் திரும்பி வந்து பின்னர் 3 மணிக்கு வேறு ஒரு வேலைக்குச் சென்று இரவு 10 மணியளவில் வீடு திரும்புவார்கள். இவ்வாறு வேலை செய்வதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. சிலபேர் வீடுகள் வேண்டிய கடன், தாயகத்தில் உள்ள உறவுகளின் பிரச்சனைகள் எனப்பட காரணங்கள் உண்டு. இவ்வாறு அவர்கள் வேலை செய்யும் போது மிகவும் மன அழுத்தத்துக்கு ஆளாகிறார்கள். வேறு சிலர் தங்களது உணர்வுகளைக்கூடத் தியாகம் செய்து வேலை செய்கிறார்கள். அதாவது தாயகத்திலும் சரி, வெளிநாடுகளிலும் சரி உதாரணமாக ஒரு தோட்டத்தொழிலாளியோ அல்லது வேறு தொழில் செய்யவருவாரோ, கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்து களைத்த நேரத்தில் கிடைக்கும் காச அவனது களைப்பில் ஒரு பங்கைக்குறைக்கின்றது. பின்னர் அவன் வீடு திரும்பும் போது அவனது மனைவியோ, தாய் தகப்பனோ அன்றி சகோதரங்களோ குளித்துவிட்டு வாங்கோ சாப்பாடு போடுகிறேன், என்று சொல்லும் போது அந்த வார்த்தைகளில் வரும் பாச உணர்வு அவனது ஒரு பகுதி களைப்பைப் போக்குகிறது. அதைவிட ஒரு மழலை தனது மழலைப்பேச்சால் கதைக்கும் போது அவனது மிகுதிக்களைப்பும் போய்விடும்.

ஆனால் வெளிநாடுகளில் இப்படியான அன்பு பாசமுள்ள மனைவியோ, அல்லது சகோதரங்களோ அல்லது மழலைகளோ இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அங்குள்ள குழந்தைகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் இந்த உணர்வுகளுக்கு எல்லாம் தடையாக உள்ளது. அதாவது இன்று வெளிநாடுகளில் உள்ள குடும்பங்களில் எல்லாம் கணவனும் மனைவியும் வேலை செய்தால்தான் இங்குள்ள செலவுகளை சமாளிக்க முடியும். இப்படியான நிலைமைகளில் கணவன் காலையில் வேலைக்குச் சென்று மனைவி மாலைவரிலோ அல்லது மாற்புறம் செய்வார்கள். இப்படியான நிலைமைகளில் கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போகும். அத்துடன் சிறு குழந்தைகள் இருந்தால் அந்தக்குழந்தைகளை குழந்தைகள் காப்பகத்தில் விடுவதற்கு அதிக செலவாகும் என்பதால் அவர்களுடைய லீவு நாட்களைக்கூட ஒன்றாக எடுக்கமாட்டார்கள். அதாவது கணவன் திங்கள், செய்வாய் எடுத்தால் மனைவி புதன் வியாழன் நாட்களில் லீவு எடுப்பார்கள். மிகுதி 3 நாட்களில் பிள்ளைகளை காப்பகத்தில் விடுவார்கள். சிலவேளைகளில் கணவன் மனைவி சந்திப்பதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் போகும். இதனால் எத்தனையோ குடும்பங்களில் பல பிரச்சனைகள் தோன்றி உள்ளது. முக்கியமாக கணவன் வேலை முடிந்து வந்தவுடன் மனைவி வீட்டில் இருக்கமாட்டா. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எத்தனையோ கணவன்மார்கள் மது போன்ற சில பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகிவிடுகிறார்கள். இது குடும்பங்களில் தோன்றும் பிரச்சனைகளுக்கு முக்கிய காரணமாக உள்ளது.

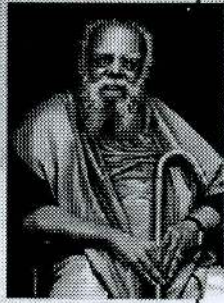
அடுத்தது குடும்பத்தில் உள்ள பாச உணர்வுகளுக்குப் பிள்ளைகள் ஒரு முக்கியமான காரணம் வெளிநாடுகளில் குழந்தைகளுக்கும் பெற்றோருக்கும் இடையில் உள்ள பாச உணர்வு பிள்ளைகள் வளர வளர குறைவடைகிறது காரணம். இங்கு பிறந்த குழந்தைகள் பெற்றோரிடம் பழகும் நேரத்தைவிட பாடசாலைகளிலும் பிற வெளிநாட்டு நண்பர்களுடனும் பழகும் நேரம் கூட இதனால் அவர்கள் பல பழக்க வழக்கங்களையும், கலாசாரங்களையும் அவர்களைப்பார்த்து அவர்களையே பின்பற்றுகிறார்கள். இது எத்தனையோ தாய் தகப்பன்மார்களிடம் பெரிய மன அழுத்தத்தை உருவாக்கும். அத்துடன் கொஞ்சம் வாலிபப்பருவம் அடைந்தவுடன் அவர்கள் தாங்கள் தனியாக அறை எடுத்துத் தங்குகிறார்கள். இதன் போது பெற்றோருக்கு மிகப் பெரிய மன உளைச்சல் உருவாகின்றது. ஒவ்வொரு பெற்றோரிடமும் பிள்ளைகள் தங்களைப் பிற்காலத்தில் பார்க்க வேண்டும் தங்களுக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தான் வளர்க்கிறார்கள். ஆனால் வெளிநாடுகளில் இது சாத்தியமற்றது. உண்மை. ஆனால் பிள்ளைகள் தங்களுக்கு என ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்கும் வரை அவர்கள் தாய் தகப்பனுக்கு சற்று ஆறுதலாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் தப்பில்லை. இது இடை நடுவில் நடைபெறாது என்று அறியும் போது மிகுந்த மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகின்றார்கள். இதை எழுதும் போது எனக்கு ஒரு எண்ணம் என் மனதில்

பொதுசன நூலகம் பாழ்ப்பாணம்

தோன்றுகிறது. இன்று இதே நிலைமை. பல்வேறு காரணங்களினால் எமது நாட்டிலும் உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் இதை ஒரளவிற்கு சுற்றும் சூழல் ஆதரவுகளினால் குறைக்கலாம் அதாவது ஒரே இனம் மொழி உறவுகளுடன் பழகும் போது உண்மையில் பல வேதனைகளை மனம் விட்டு பேச முடிகிறது. இதனால் மனப்பாரம் குறைகிறது. மரணம் மனிதனுக்கு நிச்சயம், இதை வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது. இதைக்கூட சந்தோசமாக வரவேற்கலாம்.

சுற்றும் சூழல் உற்றார் உறவினர்களுடன் இருக்கும் போது வெளிநாடுகளில் வாழும் போது நல்ல குடும்பம், நல்ல உறவினர்கள் எல்லாம் இருந்தாலும் ஏன் பிள்ளைகளாலும் சரி அவர்களுக்கு தாய் தகப்பனைப் பார்ப்பதற்கு விருப்பமாக இருந்தாலும் கூட, குடும்பம் குழந்தைகள் என்று வரும் போது நிச்சயமாக அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தைத்தான் பார்ப்பார்கள். பார்க்க வேண்டும். இதில் அவர்களைக் குறை கூற முடியாது. அப்படியாயின் எங்களது இறுதிக்காலம் எவ்வாறு அமையும். நிச்சயமாக நாங்கள் முதியோர் காப்பகத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டும். அப்படி அங்கு நாங்கள் செல்லும் போது அங்கு எங்களுக்கு சரியான பராமரிப்பு கிடைக்கும் என போன்ற பல எதிர்பார்க்க முடியாது. உதாரணமாக நாங்கள் வேலை செய்யும் மருத்துவமனைகளில் எத்தனையோ தாதிமாரும் வேறு வேலை ஆட்களும் வந்து சில நோயாளிகளைப்பற்றி புகார் சொல்லும் போது சொந்த நாட்டவனையே இவ்வாறு குறை சொல்பவர்கள் எங்களை நன்றாகப் பார்ப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இப்படியான பல மன மனஉளைச்சல் களுடன் வாழும் எம்மவர்களில் பலருர் இருதய நோய், சலரோகம் போன்ற பல நோய்களுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

ஆனால் இவர்கள் தாயகத்திற்கு விடுமுறைக்குச் செல்லும் போது இவற்றை எல்லாம் மறைத்து, எத்தனையோ உறவுகளின் மரணத்தால் கிடைத்த இந்த வாழ்க்கையை அந்த உறவுகளின் சொந்தங்களுக்கே ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றி அவர்களின் மனங்களில் ஒரு தப்பான எண்ணத்தை உருவாக்குகிறார்கள். பிள்ளை பிறந்ததும் 31ம் நாள் கொண்டாட்டம், பின்னர் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம், பூப்புனிதநீராட்டுவிழா, திருமணவிழா கொஞ்சக்காலம் போக, மரணவிழாவும் நடைபெற வாய்ப்புகள் உருவாகிக்கொண்டு இருக்கிறது எமது தாயகத்தில்.

“
**விதி என்பது
மிதிக்கப்பட்டவர்களும்,
ஒடுக்கப்பட்டவர்களும்
கொதித்து எழாதிருக்கச்
செய்யப்பட்ட சதியாகும்.**
-தந்தை பெரியார்

என்னுடன் ஓட்டியிருந்த சக பயணிகளோடுடன். உங்களிடம் ஏதாவது மேற்கு பேர்லின் முகவரி இருக்கிறதா? அவர் பேர்தப்பேந்த முழித்தார். பார்க்கப்பாவமாக இருந்தது. அவரை அந்த இடத்தில் தனித்து விடவும் முடியவில்லை. விட்டாலும் அவர் நிற்கப்போவதுமில்லை என்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. முஞ்சுறு தான் போகவே வழியற்றத் தவித்தது.

எனது நண்பர்கள் பலாவும், செல்வாவும் தந்திருந்த மேற்கு பேர்லின் சண்முகநாதனுடைய முகவரி இருந்தது. வா கைக்காரை நோக்கி இருவரும் நடந்தோம்.

தொடரும்...

மனோவன்

நெருக் பயணம் - 4

வாடகைக்கார் நாங்கள் கொடுத்த முகவரியில் எங்களை இறக்கியது. கையிலிருந்த டொலரைக் கொடுத்தபோது சாரதி மிகுதியை டொச் பணத்தில் தந்து முடித்தார்.

சண்முகநாதன் எனக்கு முன்மின் அறிமுகமில்லாதவர். பவாவுக்கும் அவர் நண்பரல்ல. இடைநடுவில் கிட்டிய ஒரு தொடர்பாளர்தான். சண்முகநாதனுடன், இலங்கையில் நின்றபோதுகதைத்துஎங்கள்வருகையை உறுதிப்படுத்தியிருந்தேன். அவரது குரல்கனிவாக இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை மட்டுமே என்னை இப்போது அவர் வீட்டுவாசலில் கொணர்ந்து நிறுத்தியிருக்கிறது. அது ஓர் அடுக்கு மாடி. எப்படி உள் நுழைவது என்றும் தெரியவில்லை. மொழி தெரியாது. கிழக்கு பேர்லினாவது பரவாயில்லை. அங்கு விசா பிரச்சினையில்லை. மேற்கு பேர்லினில் பொலிஸ் கண்ணில் அகப்பட்டால் அவ்வளவு தான். சண்முகநாதனுக்கு தொலை பேசி அழைப்பை ஏற்படுத்த முயன்றேன். பொதுத் தொலைபேசி கூண்டைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு தமிழ் அன்பர் கண்ணில் எத்துப்பட்டார். கடவுளைக் கண்டது போல இருந்தது. எங்கள் முக மலர்ச்சியைக் கண்ட அவர் எங்களை நெருங்கினார். நான் விசயத்தைச் சொன்னேன்.

அவர் எங்களை அழைத்துக்கொண்டு மூன்றாம் மாடியிலுள்ள ஓர் அறைக்குள் சென்றார். அங்கே மேலும் நான்கு தமிழர்கள் இருந்தார்கள். எங்கள் குடும்பங்களையே திரும்பவும் சந்தித்துக்கொண்டதுபோல மனசு குதூகலித்தது. சண்முகநாதன் வேலைக்குப் போய்விட்டார். இரவுதான் வருவார் என்றார்கள். எங்களுக்கு ஒருவர் தேரீர் தாயாரித்துத்

தந்தார். மற்றவர்கள் எங்களிடம் ஊர்ப்புதினங்களைக் கேட்டறிந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு இளைஞர் நட்பாக எங்கள் பயணப் பொதிகளைத் துளாவினார். அதற்குள் என்னதான் இருக்கிறது? அதிகம் அக்கறையற்று இருந்தேன். ஆனாலும், என்னுடன் வந்தவர் பயணப்பொதியைக் கொடுக்கத் தயங்கினார். மறுத்தார். பொதியை கெட்டியாக இறுக்கி கட்டிக் கொண்டார்.

"நீங்கள் ஜேர்மனிக்குள் நுழையப்போறியன். பொலிஸ் செக் பண்ணத்தான் போகுது. நீங்கள் மாட்டுப்படாமல் இருக்கத்தான் பாக்கிறம்" என்று ஒருவர் விளக்கம் தந்தார்.

என்னுடைய பயணப்பொதியினுள் ஒரு பிளாஸ்டிக் போதலொன்று இருந்தது. அவர் அதை எடுத்து மற்றவர்களுக்குக் காட்டினார். எல்லோரும் சிரித்தனர். எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

"என்ன இது? என்றனர்.

இவ்வளவு அல்லோல கல்லோலத்துக்குள்ளும் எனது தலைமுடியில் நான் கவனமாக இருந்தேன். யாழ். நகரத்திலுள்ள "ஷகி சலூன்" தான் என் வாடிக்கையாக இருந்தது. கொட்டடியிலிருந்து ஷகி சலூன் எப்போதும் சுறுசுறுப்பாகவே இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒருவர் மட்டுமே முடி திருத்துனர். யாழ்நகரிலுள்ள பாடசாலை மாணவர்களிலிருந்து இளைஞர் பலர்வரை அந்த ஒருவருக்காகக் காத்துக் கிடந்தனர். நாங்கள் முன்னேற்பாடாக எங்கள் நேரத்தைக் குறித்துவிட்டு அந்த நேரத்துக்குச் சென்று எங்கள் முடிகளை வெட்டிக்கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வாறான தொரு வசதியை அவர் எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே வைத்திருந்தது ஆச்சரியம் தான்.

எனது தலைமுடி மெதுவாக வளர்ந்து தான் இருந்தது. மெல்லியதாகச் சுருண்டிருந்த முடி அந்த கால நாகரிகத்திற்கேற்ப காதை மெதுவாக முடியமிருந்தது. இது நிறம் மாறாதபூக்கள் சுதாகர், ஒருதலைராகம் சங்கர் ஸ்ரைல். கல்லூரி அதிபரின் கட்டுபாட்டையும் கூட இடையிடையே அது மீறியது. அப்பா ஒரு எல்லை வரை கண்டும் காணாது இருந்தார். அந்த கண்டுங்காணாத போக்கைப் பயன்படுத்தி ஒரு நாள் சிறியதாக ஒரு வால் விட்டு முடி திருத்தி வந்தேன். சைக்கிளால்கூட இறங்கவில்லை. அப்பா மௌனச் சன்னதம் கொண்டார். உடனடியாக ஒழுங்காக வெட்டிவரும்படி அசைக்கமுடியாத கட்டளையிட்டார்.

சைக்கிள் தானாகத் திரும்பியது. சந்தியிலுள்ள சலூனில் திரும்ப முடியை நேராக்கியபோது முடி திருத்துனர் மட்டுமல்ல, அங்கிருந்த எல்லோருமே ஏளனமாகச் சிரித்தனர். பெருத்த அவமானமாக இருந்தது.

ஆனாலும் என் கருமையான சுருள்முடியில் மிகுந்த கவனம் காட்டினேன். முடிக்கு இலேசாக எண்ணை தடவுவேன். அது படிந்து நிற்கும். முடி கொஞ்சம் கூட குலையக்கூடாது என்பது என் விருப்பம். தலையில் முழுகும் நாட்களில் முடி படியாது. அந்த நாட்களில் கட்டாயம் எனக்கு எண்ணெய் தேவையப்பட்டது. முழுகிப்போட்டு எண்ணைதேய்க்க அம்மா விடமாட்டார். ஆனாலும் நான் மெல்லியதாகத் தடவி முடியை பதப்படுத்தியபின் தான் வெளியேறுவேன். நல்லெண்ணை மெதுமெதுவாக தேங்காய் எண்ணையில் தயாரித்த "கிங் கோக்கனற் ஓயில்கிறீமு"க்கு மாறியது. அது நல்ல வாசனையைத் தந்தது. நான் எங்கு சென்றாலும் அந்த கிறீமை என்கூடவே தூக்கிச்செல்லத் தயங்குவதில்லை.

இந்த ஓயில் கிறீமின் பெருமையை நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது எல்லோரும் என்னை இமை வெட்டாது வாய் பிளந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

எங்களுக்கு இரவு சாப்பாடு தந்தார்கள். நீண்ட நாட்கள் நல்ல உணவையே காணாதவர்கள் நாங்கள். சுவைத்துச் சாப்பிட்டோம். இரவு சண்முகநாதன் வந்தார். குரலுக்கும் அவருக்கும் தொடர்பில்லாதிருந்தது.

வந்தவர் யன்னலை மெதுவாகத் திறந்துவிட்டார். எங்களுக்கு நடுங்கியது. "அண்ணை குளிருது" என்று சொல்ல மனசு உன்னினாலும் குரல் தொண்டைக்கு வெளியே வரத்தயங்கியது. என்னுடன் வந்தவர் "அண்ணை குளிருது" என்று துணிந்து சொல்லிவிட்டார்.

"கொஞ்ச நேரம் திறந்திருக்கட்டும்! றூய் மணக்குது" என்றார் சண்முகநாதன். எல்லோரும் பேசாமல் இருந்தனர்.

சண்முகநாதன் எங்களைக் கண்டு கொண்டதாக இல்லை. நாங்கள் வலிந்துவலித்து சிரித்துவைத்தோம். அவர் சிரிக்கவில்லை. அறைக்குள் என்னொருவர் புதிதாக வந்தார்.

அவர் எங்களைப் பார்த்து யார் புதுமுகங்கள் என்றார்? "சண்முகநாதனிட்ட வந்தவை என்றார் றூயிலிருந்த ஒருவர்.

"அதுதானே! என்ன இருந்தாலும் பணம் பணத்தோடதான் சேரும்" என்று சண்முகநாதனைப் பார்த்து கண்ணைச் சிமிட்டினார் அவர்.

எல்லோரும் சிரித்தனர். எங்களுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. நாங்களும் சிரித்து வைத்தோம். ஏதோ மாபெரும் பகிடி போல என்னோடு வந்தவர்

சற்று அதிகமாகவே சிரித்துக்கொண்டார்.

அடுத்தநாள் சண்முகநாதன் எங்களை கடைக்கு கூட்டிச்சென்றார். உங்களிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்றார். நூறு டொலரை மாற்றினோம். அதில் கோழி மற்றும் துமக்குத் தேவையான சில மரக்கற்களையும் வாங்கினார். எங்களுக்குக் குளிராடை வாங்கித் தந்தார். 25 டொல் மார்க்கிற்கு ஒரு அளவான ஆடை. முதன் முதலாக குளிராடையை அணிந்தபோது ஓம்! நாங்களும் வெளிநாட்டுக் காரர்தான் என்ற உணர்வு உள்நுரத் தொற்றியது. கண்ணாடியில் சுற்றிச்சுற்றி என்னை ரசித்தேன். என்னுடன் வந்தவர் காசில் கவனமாக இருந்தார். திரும்பத் திரும்ப கையிலிருந்த காசை எண்ணினார். எல்லாவற்றையும் கணக்குப் பார்த்தார். எல்லாவற்றிற்கும் கணக்குக் கேட்டார். சிறிது சங்கடமாக இருந்தாலும், எனக்கும் அது வசதியாகத்தான் இருந்தது.

மதியம் சண்முகநாதனே சமைத்தார். கோழிக்கறி சுவையாக இருந்தது. "இன்று பின்னேரம் நீங்கள் ஜேர்மனிக்குள் நுழைப்போகிறீர்கள். உங்களை றெயின் ஏற்றி விடுகிறோம். பத்திரமாகப்போய் சேருங்கள்" என்று அவர் அமைதியாகச் சொன்னார். நீங்கள் பேர்லின் எல்லையைக் கடக்கும் போது கவனமாக இருக்கவேண்டும். எல்லைக் காவலர்கள் புகையிரதத்துள் ஏறிப் பரிசோதிப்பார்கள். அந்தநேரம் நீங்கள் தப்பிவிட்டீர்கள் என்றால் வெற்றிதான். நீங்கள் உங்கள் முகவரிக்கு சென்றுவிடலாம் என்று மேலும் அறிவுறுத்தல் தந்தார். என் கையில் ஸ்ராஸ்பேர்க் நகரத்திலுள்ள ஒருவரின் முகவரி இருந்தது. அது பிரான்ஸின் எல்லைக்கிராமம். அது பற்றி பின்னர் சொல்கிறேன்.

எல்லை தாண்டும்போது நாங்கள் இருக்கை ஆசனத்திற்கு கீழே ஒளித்துப் படுக்கவேண்டும். இவை பற்றி ஏற்கனவே அறிந்தும் வைத்திருந்தேன். மலசலகூடத்தினுள்ளும் ஒளித்திருக்கலாம். அது கொஞ்சம் றிஸ்க். பலர் பிடிபட்டுவிட்டார்கள் என்று எச்சரித்தார்கள். தற்செயலாக உங்களை காவற்குறை கைது செய்தால் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படத்தேவையில்லை. அவர்கள் உங்களை சிறிது விசாரித்துவிட்டு அகதிமுகாமொன்றில் சேர்ப்பார்கள் என்றார்கள்.

விசாரணையில் என்னென்ன கேட்பார்கள். அதற்கு எப்படிப் பதில் சொல்லவேண்டும் என்று உங்களை தயார் படுத்தவேண்டும். கொஞ்சம் இருங்கள்! குலம் மாஸ்ரரை அழைக்கிறேன் என்றார் றுமிலிருந்த ஒருவர்.

சிறுதி நேரத்தில் குலம் மாஸ்ரர் வந்தார். குலம் மாஸ்ரர் அதே அடுக்குமாடி மேத்தளத்தில் வசித்தார். அரசியல் தஞ்சம் கோருபவருக்கான ஆலோசகர்

அவர். ஒரு மென்மையான மனிதர். பக்குவமாக ஒரு சில விடயங்களை எமக்குச் சொல்லித் தந்தார். அரசியல் பற்றி கதைத்தபோது அவரைவிடவும் சில நுண்ணிய தகவல்கள் என்னிடமிருந்தன. அவர் என்னைப் புகழ்ந்தார். என்னை மகிழ்ச்சிப் படுத்தினார். அவரது அகதி விண்ணப்ப வகுப்பு முடிந்தபோது அவருக்கு ஐந்து டொல் மார்க்குகளைக் கொடுக்குமாறு சண்முகநாதன் எங்களுக்கு ஜாடை காட்டினார். என்ன சுமமா கதைத்ததற்கு ஐந்து மார்க்கா? இலங்கைப் பணத்திற்கு பெருக்கிப் பார்த்தபோது இது அநியாயமாக இருந்தது. ஆனாலும் நான் எதுவும் பேசாது காசைக்கொடுத்தேன். என்னுடன் வந்தவர் குறுக்கும் மறுக்கும் நடந்து திரிந்தார். மலசலகூடத்திற்கும் ஒரு தடவை போய் வந்தார். பலனில்லை. மாஸ்கும் போவதாயில்லை. ஐந்து மார்க்கினை திரும்பத்திரும்ப எண்ணியபின் மாஸ்ரரிடம் கொடுத்தார்.

மாலை ஆறுமணிக்கு பேர்லின் புகையிரத நிலையத்திற்கு சண்முகநாதன் எங்களை அழைத்துச் சென்றார். அவருடன் அவருடைய நண்பர் ஒருவரும் வந்தார். அவர் ஓயாது கதைத்தபடியே இருந்தார். அவர் என்னை அடிக்கடி தேவையில்லாமல் புகழ்ந்தார். பயணப் பயத்தினுள்ளும் அந்தப் புகழ்ச்சி எனக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.

எங்கள் இருவருக்கும் பிராங்போட் நகரத்திற்கு ரிக்கற் எடுக்கவேண்டும். பிறகு நீங்கள் ஸ்ராஸ்பேக்கிற்கு ரிக்கற் எடுக்கலாம் என்றதோடு ரிக்கற் எடுக்கும் முறையைையும் விளக்கப்படுத்தினார்கள். பிராங்போட்டிற்கு ஐம்பத்தைந்து டொல் மார்க் வரும் என்றார்கள். இருவரும் பணத்தைக் கொடுத்தோம். ரிக்கற் எடுத்தார்கள். சண்முகநாதனின் நண்பரே ஓடியோடி விசாரித்து அலுவல்கள் பார்த்தார். ரிக்கற்றை எடுத்தவர் எங்களிடம் அதைத் தரவேயில்லை. நான் இரண்டு மூன்று தடவைகள் கேட்டுவிட்டேன். அவரோ கேளாதது போல வேறு எதையோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். ரிக்கற்றை கையில் கைவைத்தபடி தீவிரமாக எதைஎதையோ எங்களுக்கு விளக்கப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தார். நான் அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதை புரிய போராடிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடன் வந்தவரின் கண்கள் ரிக்கற்றுடனேயே கழன்று கொண்டிருந்தன. ஐம்பத்தைந்து மார்க் அல்லவா? கடைசினேர தடுதாழியில் தற்செயலாக மறந்து விட்டால்...!

நான் திரும்பவும் கேட்டேன்.

"அண்ணை ரிக்கற்"

"ஓம். தாறன். றெயின் வந்திட்டுது. அங்கால பொலிஸ் நிக்ருது. பிராக்குப் பாக்காமல் கெதியா வாங்கோ" என்றபடி அவர் புகையிரதத்தை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினார். நாங்களும் பின்னால் ஓடினோம்.

எங்களுக்கு பின்னால் சண்முகநாதன் வந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் களைத்துத்தான் போனோம். அவசரமவசரமாக புகையிரத்தில் எங்களை ஏற்றினார். என்னுடன் வந்தவர் புகையிரத படியில் நின்றுபடி "அண்ணை ரிக்கற்" என்று கத்தினார். அவர் பொக்கற்றினுள் சிறிதுநேரம் கையைவிட்டுத் துளாவிக்கொண்டிருந்தார். பின் ரிக்கற் கவனம் என்று சொல்லியபடி அதை என்னிடம் கொடுத்தார். என் சக பயணி பறிக்காத குறையாக என்னிடமிருந்து ரிக்கற்றைப் பிடுங்கி எடுத்தார். புகையிரதம் புறப்பட்டது.

நாங்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்தோம். அது படுக்கை வசதியுடனான தனி அறையாக காட்சியளித்தது. எங்கள் அறைக்குள் வேறு எவரும் இல்லாதது வசதியாக இருந்தது. சண்முகநாதனின் அறிவுறுத்தலின் பிரகாரம் நாங்கள் எப்படி இருக்கையின் கீழ் ஓழிந்து கொள்வது என்று திட்டமிடத் தொடங்கினேன். என் சக பயணி ரிக்கற்றை நோண்டத் தொடங்கினார்.

ரிக்கற் 25 டொச் மார்க். மிக அண்மைய புகையிரத நிலையம் ஒன்றிற்கே அவர்கள் ரிக்கற்றை எடுத்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். எனக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. ஏன் இப்படி மலினமாக எங்களை ஏமாற்றினார்கள் என்று நான் குழம்பிக்கொண்டிருக்க என் சகபயணி என்னைக் கடுப்பேற்றிக் கொண்டிருந்தார். உங்கடை ஆக்கள்தானே அவை. என்ர ரிக்கற் மிச்சக் காசைத் தாங்கோ என்று நைந்துகொண்டு நின்றார். எவ்வளவுக்குதான் நான் புரியவைப்பது? எனக்கிருந்த பயக்கெடுதியில் இதையிட்டு அதிகம் அலட்டிக்கொள்ள என்னால் முடியவில்லை.

சிறிது நேரம் பயணித்ததும் ரிக்கற் பரிசோதகர் போல இருவர் எம்மிடம் வந்தனர். அவர்கள் ரிக்கற் பரிசோதகர்களா? காவுற்றறையினாரா? என்று எங்களால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் எங்களிடம் ஏதேதோ கேட்டார்கள். எதுவும் புரியவில்லை.

அடுத்த தரிப்பிடத்தில் எங்களை இறக்கி காரில் ஏற்றினார்கள். அது காவல் துறையினரின் வாகனமாக இருக்கவேண்டும்.

ஆம்! காவல் துறையின் வாகனம் தான். எங்களுக்கு எது பொலிஸ் நிலையம், எது அலுவலகம், எது சிறையென்று எதையும் பகுத்துப் பார்க்கத் தெரியவில்லை. எங்களை ஒரு அலுவலக அறைக்குள் அழைத்துச்சென்றார்கள். எங்கள் ஆடை களைந்து எங்களை சோதித்தார்கள். பின் ஏதேதோ கேட்டு எழுதினார்கள். அதற்குள் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளரையும் அழைத்து விட்டார்கள். அவர் அதிகம் எங்களுடன் பேசவில்லை. அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளை மட்டும் எங்களிடம் மொழிபெயர்த்தார். கடைசியாக, "நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. உங்களை நாளை ஒரு தற்காலிக அகதிமுகாமில் விடுவார்கள்" என்றார்.

"அண்ணை எங்களை சிலோனுக்கு அனுப்பமாட்டினம் தானே!" என்று குரல் தழுதழுக்கக் கேட்டேன். அவர் இல்லை என்றார். பெரும் மூச்சொன்று வெளியேறியது. நெஞ்சாங்குழி வீங்கி அடங்கியது.

இரவு, ஒரு அறையில் எங்கள் இருவரையும் விட்டு இரும்புக்கதவைப் பூட்டிவிட்டார்கள். அங்கே மேலும் கீழுமாக ஒரு கட்டில் இருந்தது. மலசலசுட வசதியும் இருந்தது. ஆனால் அது பகிரங்கமானது வெட்ட வெளியாக இருந்தது. மேலும் கீழுமான இரும்புக்கட்டிலில் நாங்கள் தூங்கினோம். அந்தக்கட்டிலில் வேறு தமிழரும் தூங்கியதற்கு அடையாளமாக சுவரில் சில தமிழ்ப் பெயர்கள் கிறுக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. நல்ல அசதியாக இருந்தது. போர்த்து மூடிக்கொண்டு தூங்கிவிட்டோம்.

விடிய எழுந்தபோது பசித்தது. யாரும் எங்களை எட்டியும் பார்ப்பதாக இல்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இரும்புக் கம்பிகளினூடாக வெளியே பார்த்தேன். ஆளரவம் எதுவுமில்லை. "சேர்..சேர் .." என்று குரல் கொடுத்துப் பார்த்தேன். பலன் இல்லை. கதவுக்குப் பக்கமாக ஓர் அழைப்பு மணி இருந்தது. அழுத்துவோமா? அழுத்தமுடியுமா? எனப் பல தடவைகள் மனதுக்குள் போராடியபின் வருவது வரட்டும் என்று அழுத்தினேன். ஒரு அதிகாரி சிடுமுஞ்சியுடன் வந்தான். "என்னா? "என்பது போல ஏதோ கேட்டான்.

"கங்றி சேர்...பசிக்கிறது" என்று சைகையாலும் காட்டினேன். அவன் போய் இரண்டு அவித்த முட்டைகளுடன் வந்தான். எறியாத குறையாக அவற்றை வைத்துவிட்டுப்போனான். அந்த முட்டைகள் அமிர்தமாக இருந்தன.

மாலை வேளை எங்களை அதே வாகனத்தில் அழைத்துப்போனார்கள். நீண்ட நேரமாக வாகனம் ஓடியது. பின்னர் ஓர் கட்டடத்தின் முன்னால் அது நின்றது. அது ஒரு தற்காலிக அகதிமுகாம். நாற்பது வரையிலான தமிழர்கள் அங்கே இருந்தார்கள். ஓரளவு நிம்மதி பிறந்தது. எனக்கு உடனடியாக தலையில் தோயவேணும்போல இருந்தது. அங்கே சம்போ இருந்தது மகிழ்ச்சி. நான் என்னுடைய துவாயை எடுத்தேன். துவாயை எடுக்கும் போது என்னுடைய "கோக்கனற் ஓயிலை"த்தேடினேன். காணவில்லை. என் சிறிய பயணப்பொதியை முழுவதுமாகத் துளாவினேன். மனதுக்குள் பதட்டமாக இருந்தது. நிதானமாகத் தேடினேன். அதைக் காணவே யில்லை. தொடரும்...

18.07.2023

பதின்ம வயதுச் சிறார்களின்

சிந்தனைகளும் போக்குகளும்

- புனிதவதி கணேஸ்வரன் -

பதின்மவயதுச் சிறார்களின் சிந்தனைகளும் போக்குகளும் பெற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் ஒரு சிக்கலான கையாளுதலைத் தருகிறது. ஒன்பது வயது வரை சொற்கேட்டு இருந்தவர்கள், பத்து வயது தாண்டிய பின் தம் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றிக் கொள்வது எமக்குப் பெரும் சவாலாக அமைந்து விடுகிறது. ஏனெனில் ஒன்பது வயதுவரை சிறார்களுக்கு யாவற்றையும் கற்பித்துக் கொடுக்கும் பொழுது கேள்விகள் இன்றி கற்றுக் கொள்வார்கள். பதின்ம வயதினரோ சற்றுக் கேள்விகள் கேட்டு எதிர்த்துப் பேச ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இதனால் ஈடாடிப் போகும் நாம் என்ன செய்வது, எப்படிக் கையாளுவது என அறியாது, இப் பதின்ம வயது மாற்றங்களைக் கண்டு மருள்கின்றோம். இம் மாற்றங்களைத் தகுந்த முறையில் கையாளத் தவறி, பதின்ம வயதினரை மேலும் இக்கட்டான சூழல்களிற்குத் தள்ளி விடுகிறோம். எமக்குச் சவாலாக அமைவதாக எண்ணப்படும், பதின்ம வயதினரின் இம் மாற்றங்களைப் பட்டியலிட்டோமானால், பொதுவாகப் பின்வருவன அடங்கும்.

- தங்களுடைய தனித்துவ சுதந்திரம் பேணுதல் அல்லது பேண விழைதல் (உ+ம் அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிக் கொள்ளுதல், தனித்துப் பயணிக்க விரும்புதல்)
- தனிமையை நாடுதல்.
- பேசா மடந்தையராகுதல்

● தங்களுடைய சமூக ஈடுபாடுகளில் நட்பு வட்டத்துடன் அதிக ஈடுபாடு காட்டிப் பெற்றோரையும், சுற்றத்தையும் புறக்கணித்தல்

● சமூக தளங்களில் இரகசியமாகப் பயணித்தல்,

● நட்பு வட்டத்துள் அதிகம் புலன் செலுத்தல்

● நட்பு வட்டத்துள் உள்ளவர்கள் சொல்வதையே கேட்டு நடத்தல்,

● குடும்பத்திலிருந்து விலகத் தொடங்குதல் என்பன சிலவாம்

இப் பதின்ம வயதில் குழந்தைகள் தமக்கும் பெற்றோருக்குமான எல்லைகளை நிரம்பவே சோதித்துப் பார்ப்பார்கள். “இன்று நான் படம் பார்க்கப் போகிறேன் வருவதற்கு இரவு பதினொரு மணியாகும்” “இப்படியான வேண்டுதல்கள்” பெற்றோர்களாகிய நீங்கள் முட்டுக் கட்டை போட்டாலும், உங்கள் முதுகிற்குப் பின்னால் உங்களுக்குத் தெரியாமல் மறுக்கப் பட்டவற்றை, மறைமுகமாகச் செய்தல் நிகழும். இவற்றால் உங்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் இடையே தொடர்ச்சியான இழுபறி வாக்குவாதங்கள் நிகழ்ந்தலும், ஒருமுறை உங்கள் அரவணைப்பை நாடுவதும் பின் நிராகரிப்பதுமாக மாற்றம் ஏற்படுவதையும் அவதானித்திருப்பீர்கள். பதின்மவயதின் உளவன, நடத்தைச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கப் பெற்றோருக்கும் - முக்கியமாக அன்னைக்கும் குழந்தைகளுக்குமிடையே சுமுகமான புரிதல் இருத்தல் அவசியம். இதற்கு இவர்கள் ஏன் இப்படி

மாறுகிறார்கள் என்ற புரிதலை நாம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஏன் பதின்ம வயதிலுள்ள இத்தகைய நடத்தை மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன?

இவர்களுடைய இந்த மாற்றங்களுக்கு அவர்களின் உடலுள் ஏற்படும் வேதியியல் மாற்றங்களும் மூளை மற்றும் உடல் வளர்ச்சியுமே காரணம் என்பதை உணர்வோமானால் இந்தப் பதின்ம வயதை, இவர்கள் இலகுவாகவும் மகிழ்வாகவும் கடந்து செல்ல உதவலாம்.

1. இவர்களுடைய மூளை இன்னும் வளர்ச்சிநிலையிலேயே உள்ளது. இப் பதின்ம வயதில் புதிய நரம்புக் கலங்களும், இணைப்புகளும் மேலும் உருவாக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்நரம்புக் கலங்களின் மயலின் கவசம் ஏற்றுகை, மூளையின் பின் பகுதியில் இருந்து முன் பகுதியை நோக்கி நிகழும். மயலின் கவசமானது, நரம்புக் கலங்களுடாகச் செய்திகளை கசிவுறுதலாக, விரைந்து மூளையின் வெவ்வேறு பாகங்களுக்குக் கொண்டு செல்ல உதவும்.

மூளையின் முன் புறத்தில் தான், பிஎஃப்ஸி (PFC) எனப்படும் பிறி ஃபொரண்டல் கொம்ப்ளெக்ஸ் (Pre Frontal Complex) காணப்படும். இப் பகுதியே முடிவுகள் எடுப்பதற்கும், ஒருவருடைய ஆளுமையை, பண்புகளை, குணம்சங்களை நிர்ணயிப்பதற்குமான பகுதியுமாகும். மயலின் கவசமற்ற நரம்புக் கலங்களால் செய்திகளை விரைவாக ஒருங்கிணைக்க முடியாது. பதின்ம வயது வளர்ச்சியின் போது இக்குழந்தைகளின் பண்பு, மற்றும் ஆளுமை மாற்றங்களிற்குரிய காரணிகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது.

2. இதனை ஈடு செய்யவே பதின்ம வயதுக்காரரின் மூளை, அமிக்டாலா (Amygdala) என்ற மூளைப் பகுதியை பயன்படுத்துகிறது. அமிக்டாலா காரணகாரியங்கள், பின்விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காது, உணர்வு பூர்வமாக முடிவுகளை எடுக்கும் பகுதியாகும். ஆகவேதான் இவர்கள் உணர்வு ரீதியான தளம்பல் நிலையில் முடிவுகளை எடுப்பவர்களாகக் காணப்படுவார்கள். உணர்வுகளால் உந்தப் பட்டு முடிவுகளை எடுப்பார்கள். மனக் கிளர்ச்சி மிக்கோராயும், இடர் தரக் கூடிய ஆபத்தான காரியங்களில் இலகுவில் ஈடுபடக் கூடிய தன்மையும் கொண்டிருப்பார்கள் - இடர் மேலாண்மை (risk management) பற்றிய புரிதலற்றுக் காணப் படுவார்கள். சில நடவடிக்கைகளில் முதிர்ச்சி பெற்றவர்கள் போல் நடந்து கொண்டாலும் பலவற்றில் குழந்தைகள் போலவே நடந்து கொள்வார்கள். உதாரணமாக ஒரு பொருளையோ அன்றி ஒருவரையோ அளவுக்கு அதிகமாக விரும்புவதும், அது கிடைக்கவில்லையேல், வாழ்வு அவ்வளவு தான் என்று ஏடாகூடமான முடிவுகளைத் திடீர் திடீர் என்று எடுப்பதற்கும் உணர்வுகளைக் கூட்டிப் பெருக்கி

முடிவுகளை எடுக்க வைக்கும் அமிக்டாலாவின் தொழிற்பாட்டைக் காரணமாகக் கூறலாம்.

3. இதனைவிட செரிபெல்லம் (Cerebellum) என்னும் மூளைப் பகுதி இருபது வயது அளவில் தான் முதிர்ச்சி பெற்ற வளர்ச்சியை நிறைவு செய்யும். இப் பகுதி கணிதம், சங்கீதம், தத்துவவியல் போன்ற உயர் சிக்கல் நிறைந்த சிந்தனைகளைக் கையாளும் பகுதியாகும் என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சிக்கலான முடிவுகளை அலசி ஆராய்ந்து சரியான நிலையில் முடிவு எடுக்க இப் பகுதியின் வளர்ச்சி முக்கியம்.

இதனை அறியாது, நாம் பதின்ம வயதினரை சமூக ஒப்பீட்டிற்கு உள்ளாக்கும்போது, இவர்கள் சரியான முடிவுகளை எடுக்க முடியாது மன அழுத்தத்தாலும் தூக்கமின்மையாலும் அதிகம் பாதிக்கப் படுவார்கள்

4. அத்துடன், இவர்களுள் இடம் பெறும் வேதியியல் மாற்றங்களால் பூப்பெய்தும் பருவ காலங்களில் தங்களை அழகு படுத்துவதிலும், தம்முடைய பாலினத் துணையைத் தேடுவதிலும் அதிக கவனம் செலுத்துவார்கள். ஈஸ்டரஜன், ரெஸ்ரொஸ்டெரோன் கரப்புகளாலே இம் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன.

பிற்காலத்தில் பெரியவர்களாக வாழ்க்கைத் தயார்படுத்தலுக்கே இத்தனை மாற்றங்களும் நிகழ்கின்றன. அதனைப் புரிந்து, இவர்களுடைய பதின்ம வயதைச் செம்மை செய்தலில் அன்னையர்களாகப் பெண்களிற்கு மிக மிக முக்கிய பங்கு உள்ளது.

பெண்களின் வகிபாகம் (Role of women)

வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்குப் பல கசப்பான உண்மைகளைக் கடந்தே செல்ல வேண்டும். மிகுந்த குழப்ப நிலை தரும் இப் பதின்ம வயதுக் காலங்களைக் கடந்து செல்வதில் பெண்களாகிய நாம், தாயாக, பெரிய தாயாராக, சிறிய தாயாராக, மாமியாக, பாட்டியாக, ஆசிரியையாக, தங்கையாக, அக்காவாக, சக மாணவியாக, தோழியாகப் பதின்ம வயதுப் பிள்ளைகளுக்கு உறுதுணையாக வேண்டும்.

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையும் பெண்பாலன்” என்று பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் பெண்களின் திறனை உலகறிய மொழிந்தது தொல்காப்பியம்.

பெண்களுக்கேயுரிய தாயன்பும், கருணையும், கவனிப்பும், கண்டிப்பும், அரவணைப்பும் இப் பதின்ம வயதினருக்கு அத்தியாவசியமானதொன்று. வீட்டில் அன்பைத் தொலைத்த பிள்ளைகளே, வெளியே அன்பைத் தேடிச் சென்று தீய உறவுகளிலும், தீங்கு தரும் பழக்க வழக்கங்களிலும் தம்மை ஈடுபடுத்த முனைகிறார்கள்.

இப் பதின்ம வயதின் தனித்துவமாகச் செயற்படுவதற்கு அளிக்கும் சுதந்திரத்தையும், அவர்களுக்கு அளிக்கும் வழிகாட்டலையும் சமன் செய்து கொள்ள அன்னையரும், ஆசிரியைகளும் இவ் இளையோரைச் சூழ உள்ள மற்றைய நலன் விரும்பிகளும் பழகுதல் அவசியமாகிறது

இப் பதின்ம வயதுகளில் தான் வாழ்க்கைக்குரிய கல்வியை (life skills) இவர்கள் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆதலால், நாமே அவர்களுக்குச் சிறந்த முன்னுதாரணமாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். இதற்கு எமது வாழ்வு ஒழுங்கு முறையானது சீரானதாக இருக்க வேண்டும்.

எமது நடத்தைகள் (behaviours), செயன்முறைகள் (actions) குழந்தைகளின் உளவள விருத்தியைப் பாதிக்காத வகையில் எம் வாழ்வைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக - இரைந்து பேசுதல் (shouting), நாளாந்தம் குழந்தைகளின் கண்முன் இணையருடன் வாக்கு வாதமும் முரண்படலும் (antagonistic arguments), வீண் பொழுது போக்கும் காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் குழந்தைகளைப் புறக்கணித்தல் (ignorance), பெற்றோரும் மற்றோரும் சேர்ந்து குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டி ஏளனஞ் செய்தல் (bullying), போன்றவற்றை எம்மாலியன்றவரை தவிர்க்க வேண்டும்

அவர்களுடைய உளவள மாற்றங்களையும் பாதிப்புகளையும், அழுத்தங்களால் பாதிக்கப் படுதலையும், உடல்மைப்பு பாதிப்புகள், உடல் நலிவு, கண்களில் குழி விழுதல், நேரே பார்த்துப் பேசத் தயங்குதல், தீங்கு விளைவிக்க கூடிய பாதகமான சிநேகிதங்கள், பிறருடைய கொடுமைப் படுத்தல்கள், பிறருடைய மிரட்டல்கள், தூக்கமின்மை மற்றும் போதைப் பொருள் பாவனை பற்றியும் விழிப்போடு அவதானிப்பது முக்கியமானது.

அங்ஙனம் பாதிப்புகளைக் கண்ணுற்றால், தயங்காது முன்னின்று அவர்களுடன் பேசி, அப் பாதிப்புகளிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்கும் முயற்சியில் செயற்பட வேண்டும். அவர்களுக்குரிய மீளும் திறனை, (bouncing back ability) வளர்த்து விட வேண்டும்.

- நாளாந்த உடற் பயிற்சி (வீடு பெருக்குதல், துணி துவைத்தல் போன்ற வீட்டு வேலைகளைச் செய்வது, நடத்தல்)
- இரவில் நேரத்திற்கு நித்திரைக்குச் செல்லுதல், (எட்டு மணித்தியால நித்திரை மூளைக் கலங்களின் புத்துயிர்ப்புக்காக),
- சத்தான உணவு உட்கொள்ளல் (புரதம், இரும்புச் சத்து, மற்றும் கனிமச் சத்துகள், நார்ச் சத்து மிக்க

இயற்கை உணவுகள்),

- நாளாந்த மன ஒருங்கு படுத்தும் பயிற்சி (இறை வழி-பாடு, தியானம்),

என்பன உடல், உள வளம் பேணுவதற்கும் பாதிப்புகளிலிருந்து மீள்வதற்கும் உதவும்.

சமூக ஒப்பீடுகளே, மிகுந்த மன அழுத்தத்தை இளையவர்களிடம் உருவாக்குகிறது. அதுவும் இன்றைய கணனி யுகத்தில், வலைத்தளங்களுடாக ஒப்பீடுகள், மிகு வன்மத்துடனும், வெகத்து நூம் நிகழ்கின்றன. உதாரணமாக, வெளிநாடுகளில் இருப்பது போல் இலங்கையிலும் இருக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனைகள் இளையோரிடையே புரையோடிச் சிதக்கின்றன. அத்தகைய எண்ணங்களிற்காக ஏதனையும் இழக்கும் மனோநிலை இளையோரைப் புற்று நோய்போல் பிடித்திருக்கிறது. அங்கே உள்ளவர் போல் ஆடை அணிகலன்- பின்னர் கேலிக்கை, அவர்கள் பயணிப்பது போன்ற வாகனங்கள், உந்துருளிகளிற்காக ஆசைப் படல் அது கிடைக்காத வகையில் தற்கொலை செய்தல் அல்லது தற்கொலை செய்வதாக மிரட்டுதல் என்பன இன்று இங்கு நடந்தேறுவது கண்கூடு.

ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்த செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியின் மகன்தான், அமெரிக்காவின் முதல் ஜனாதிபதியானார். அவர் வேறு யாருமல்ல ஆபிரகாம் லிங்கன். வெளிநாட்டுக் கனவுகளை இத்தகையதாகக் காண வேண்டும். எத்துனை இடர்கள் இருப்பினும், கடின உழைப்பால், சொந்த முயற்சியால் உயர்வு காணுதலே எமக்குச் சிறப்பு எனும் கனவு அது. கையேந்துபவர்களாக நாம் வளர்ந்து விடக் கூடாது.

எங்ஙனம் இந்த இளையோரை இந்த மன மாயையில் இருந்து மீட்பது?

ஒப்பீடு செய்வதை நிறுத்தல்

முதலில் நாம் ஒப்பீடுகள் செய்வதை நிறுத்த வேண்டும். ஐந்து விரல்களும் ஒரே அளவில் இருப்பதில்லை. ஆனால், கைகளால் ஒரு செயலை ஆற்றுவதற்கு ஐந்து விரல்களும் அவசியம். எமது சமுதாயத்திலும் வெவ்வேறு திறன் கொண்டவர்கள் இருப்பது அவசியம். எல்லோரும் வைத்தியர்களாக, பொறியியல் வல்லுனர்களாக வரவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை.

குழந்தைகளுக்குள் நாம் ஒப்பீடு (comparison) செய்வதன் மூலம், தாழ்வு மனப் பான்மையையும் (inferiority complex related low self-esteem) வேற்றுமை எண்ணங்களையும் (differences) வன்மங்களையும்

(hatred) விதைத்து விடுகிறோம். வாழ்க்கைக் கல்வியைப் (life skills) பற்றி அவர்கள் அறிவதற்கு நேரம் செலவழிப்பதை விடுத்து, பாடசாலை நேரம் முடிந்த பின்பும் இடைவெளியின்றி ஏட்டுக் கல்வியைப் புகுத்துவதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறோம்.

உண்மையான தனிமனித சுதந்திரத்தை (independence), தனித்த (individual capabilities) அன்றி ஒரு குழுமமாக (teamwork abilities) செயற்படும் திறனை அவர்களுக்கு வளர்த்து விட மறுத்து விடுகிறோம். அவர்களின் உளவளம் பேணுதலின் (Mental Health) முக்கியத்துவத்தை, அவர்களின் பண்புகளைப் பேணும் திறனை, அவர்களின் சிந்திக்கும் திறனை வளர்ப்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே இருந்து விட்டு, பின்னர் அவர்கள் வாழ்வின் ஏற்றத் தாழ்வுகளிலே மனம் நொந்து, விபரீத முடிவுகளை எடுக்கும் போது கலங்கி நிற்கும் கையறு நிலை கொண்டவர்களாக மாறி விட்டோம்.

மனம் விட்டுப் பேசுதல்

இத் நிலை மாறுவதற்கு, அவர்களுடன் மனம் விட்டுப் பேசுதல் அவசியம். எமது அட்டவணைகளையும் அழுத்தங்களையும், அழிப்பிராயங்களையும் அவர்களிடம் திணிக்காது, வாக்குவாதம் செய்யாது, அவர்கள் சொல்வதைப் பொறுமையுடன் செவிமடுக்கப் (listening skills) பழக வேண்டும். அவர்களிடம் ஏன் செய்தாய்? என்று அபட்டாமல், என்ன நடந்தது என்பதை அவர்கள் சொல்லும் வகையில் எம்வாயை இறுக மூடிச் செவிகளை அவர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும். கேட்ட பின்னர், அவர்களுடன் கலந்துரையாடுவதன் மூலம் அவர்கள் விட்ட தவறுகளை அவர்களே திருத்தக் கூடிய வழியில் உரையாடலைத் தன்மையாகச் செலுத்த வேண்டும். இக் கலந்துரையாடல்கள், (என்ன தவறு?, அது எதனால் தவறு?, தவறு தரும் படிப்பினைகளும் அதிலிருந்து கற்றவையும் யாது?, எங்ஙனம் செயலாற்றியிருந்தால் இத் தவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம்?, எங்ஙனம் இனி வருங்காலங்களில் இத் தவறு நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்? என்பவை), பின்னர் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைச் சிறப்பானதாகக்வும், சிறந்த இடர் மேலாண்மைத் திறனைப் பெறவும் உதவும்.

மன ஒருங்குவிப்பை வளர்த்தல்

ஒருவர் எத்துணை வலிமையும், கடின உழைப்பு உள்ளவராக இருப்பினும் மன வைராக்கியம் இல்லாவிடின் எதனையும் சாதிக்க முடியாது. அந்த வைராக்கியம் அல்லது மன உறுதி என்பதை ஆன்மீக வழிபாடியற்றுவதால் எம்மிடை தங்க வைத்துக் கொள்ளலாம். சிறிது நேரமாவது விழிகளை மூடி, மனதை ஒருங்கு குவிக்கும் விதமாக, கோயிலின் இறை சிற்பத்தை, அல்லது ஒரு தீபச் சுடரை உற்று நோக்கப் பழக்குங்கள். இறை நாமத்தைச் சொல்லச் செய்யுங்கள். குடும்பமாகச் சேர்ந்திருந்து ஒவ்வொரு

நாளும் இப் பாராயணத்தைச் செய்யும் பொழுது, அவர்களுடைய மன ஒருமைப்பாடு, மன வைராக்கியம் அதிகரிப்பதுடன், குடும்பத்திலிருந்து அவர்கள் விலகிச் செல்வதையும் தடுக்கலாம். ஒவ்வொரு நாளும் செய்ய இயலாதோர் ஒரு கிழமையில் ஒரு நாளாவது முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

ஒழுங்கு முறைகளைப் பின்பற்றச் செய்தல்

புதினம் வயதினர் இயல்பாகவே தம்மைப் பற்றிய தன்னுணர்வு மிக்கவர்கள். மற்றவர்கள் தம்மைப் பற்றியோ தம் நடத்தை பற்றிக் குறை கூறுவதையோ இலகுவில் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். தம்மைப் பற்றிய தேடுதல்களிலும் தாம் யார் என்பதிலும், தாம் யாராக வர வேண்டும் என்பதிலும் அதிக கவனம் செலுத்த ஆரம்பிப்பார்கள்.

அவர்களின் கருத்துகளை அவர்கள் கூறும் வழியில் கேட்பதற்கு எமது கோபங்களைத் தவிர்த்து, நாம் ஒரு சீரான உறவுப் பாலத்தை ஏற்படுத்துதல் அவசியம். அதேவேளை அவர்கள் தமது பொறுப்புகளைச் சரிவரச் செய்கிறார்களா? என்றும் அவர்கள் தமது நடத்தைகளில் பாதுகாப்பாகச் செயற்படுகிறார்களா? என்பதையும் கவனித்து வர வேண்டும். சில ஒழுங்கு முறைகளை அவர்களுடன் சமரசம் செய்து ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். நட்பு வட்டத்துடன் வெளியே சென்றாலும் மாலை ஆறு மணிக்குள் வீடு திரும்பவேண்டும், சென்ற இடம் சேர்ந்த உடன் அறியத் தரச் சொல்லுதல், உணவு உட்கொள்ளும் போது கைத்தொலைபேசியை உபயோகிக்காமல் இருக்கப் பண்ணுதல் போன்றவற்றை சில உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் செய்வதால் அவர்களுக்குரிய சுதந்திரத்தையும் வழங்கி, அதே நேரம் வாழ்விற்குரிய ஒழுங்கு முறைகளையும் அவர்களுக்குப் புரிய வைக்கலாம்.

தவறுகளிலிருந்து மீள வழி செய்தல்

எங்ஙனம் இவர்களுக்குரிய வழிகாட்டலைத், தண்டனைகள் வழங்குவதைத் தவிர்த்துக் கையாளலாம் என்பதையும் நாம் அறிதல் வேண்டும். அவர்களை நெறிப்படுத்தும் போது எமது வழிப்படுத்தலில் உறுதியாகவும் மாறுபடாமலும் இருக்க வேண்டும். அதேவேளை, அந் நெறிப் படுத்துகையானது, நியாயமானதாகவும், நீதிவழுவாத தாயும் இருக்க வேண்டும். தண்டனைகளை வழங்க நேரிட்டாலும், அத் தண்டனைகள், அவர்களைத் தாக்கி ஊறு விளைவிப்பதாகவோ இழிவு படுத்துவதாகவோ இல்லாது அவர்கள் செய்த தவறின் விளைவுகளைப் பயிற்றுவித்து உணரும்படி செய்வதாக அமைய வேண்டும்.

நல்லசெய்கைகளைப் பாராட்டல், ஊக்குவித்தல்

அவர்கள் நல்ல காரியங்களை ஆற்றும் பொழுது, தட்டிக் கொடுத்துப் பாராட்ட

இறுதியாக, இந் நன்மக்களை உருவாக்க முனையும் பெண்களாகிய நாமே சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகவும், அவர்களுடைய நற்செயல்களைத் தட்டிக் கொடுக்கும் ஊக்குவிப்பாளராகவும், அவர்களுடைய துன்பங்களையும், மன அழுத்தங்களையும் செவியமடுத்து ஆக்கபூர்வ உந்துதல் கொடுக்கக் கூடியவர்களாயும், அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கக் கூடியோராயும் எம்மை ஆக்கிக் கொள்வோம். அவர்களிடம் சிந்திக்கும் திறனையும் (critical and lateral thinking ability), இடர் மேலாண்மைத் திறனையும் (risk management skill) நல்ல பண்புகளையும் (good characteristics) வளர்த்து விடுவோமாக.

ಶಿವಪುಲ
ಎಂ.ಆರ್.ಎಸ್.
ಶಿವಪುಲ

வாககனின் ஓவிய காண்பியும்
4 - 30 Sept 2023
Auber Kitchen, 20 Rue Lécuyer
93300 Aubervilliers

ஓர் அறிவு உயிர் - ஓர் அறிவுயிர்

உலக உயிரினங்களில் மிருகங்களைப் பொதுவாக ஐந்தறிவு உள்ளவை என்றும் மனிதர்களை ஆறறிவு படைத்தவர்கள் என்றும் நாம் வழங்கி வருகிறோம்.

அப்படியானால் ஒன்று முதல் நான்கு வரையான அறிவு உள்ளவை என்ன என்று நாம் சிந்தித்திருக்கிறோமா? அவற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

“புல்லாகிப் பூடாகிப் புழுவாகி” என்று திருவாசகத்தில் பாடல் ஒன்று வருகிறது. இதில் புல்லையும் ஒரு உயிரினம் என்று உள்ளடக்கி விடுகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

கொழுகொம்பு இல்லாத இடத்தில் முளைத்துவிட்ட முல்லைக் கொடிக்கு அதன் மேல் இரக்கப்பட்டு, அது படர்ந்து வளர்வதற்காகத் தன் தேரையே விட்டுச் சென்றார் வள்ளல் பாரி.

”வாடிய பயிரைக் காணும் போதெல்லாம் வாடினேன்” என்றார் வள்ளலார்.

இப்படித் தாவரங்களின் உயிர்த் தன்மையைப் பல இடங்களில் பலரும் நினைவுறுத்திச் சென்றுள்ளார்கள்.

இவற்றிற்கு உயிர் உள்ளது என்றும் அவற்றின் இயல்புகளைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்து அதைப் பதிப்பித்தவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த பிரித்தானிய இந்திய விஞ்ஞானி ஜெகதீஷ் சந்திரபோஸ்.

புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் என்பவை தொடுகை அல்லது தொட்டுணர்தல் என்ற உணர்வின் மூலம் தம் உயிர்ப்பையும் இருப்பையும் நிலை நாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இது பலருக்கும் பல காலமாகவே விளங்கிய ஒரு தகவல் தான். சந்திரபோஸ் அவர்கள் செய்தது ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் ஒரு நிறுவல் அவ்வளவே.

ஆனால், தமிழர்கள் பெருமைப்படும் விதமாக எங்கள் பழந்தமிழ் நூல் கூறுவதைப் பார்ப்போமா?

ஆம், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் எம் தமிழில் எழுதப்பட்ட நூலாம் தொல்காப்பியத்தில் சொல்லிவிட்டார் தொல்காப்பியர். உலகின் உயிரினங்கள் எல்லாவற்றையும் ஓரறிவு முதல் ஆற்றிவு வரை வகைப்படுத்தி அவற்றை வரிசைப்படுத்தி உள்ளார் தொல்காப்பியர்.

அவற்றில், தாவரங்கள் ஓரறிவு உயிரினம் என்று மொழிகின்றார். நாம் அரிதாக அறிந்த இரண்டு, மூன்று, நான்கு அறிவுயிர்களையும் நமக்கு அறியத் தருகிறார்.

தொல்காப்பியமும் ஆய்ந்து அறிந்த பெரிய அறிஞரால் எழுதிப் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூலே தான். ஆனால், காலம் வேறு. உறுதிப்படுத்திய சபைகள் வேறு. இன்றைய சபையில் ஏற்றப்பட வேண்டிய தேவை எழுகிறது.

இதோ அந்தப் பாடல் வரிகள்.

தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - மரபியல்

ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே
இரண்டு அறிவதுவே அதனொடு நாவே
மூன்று அறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே

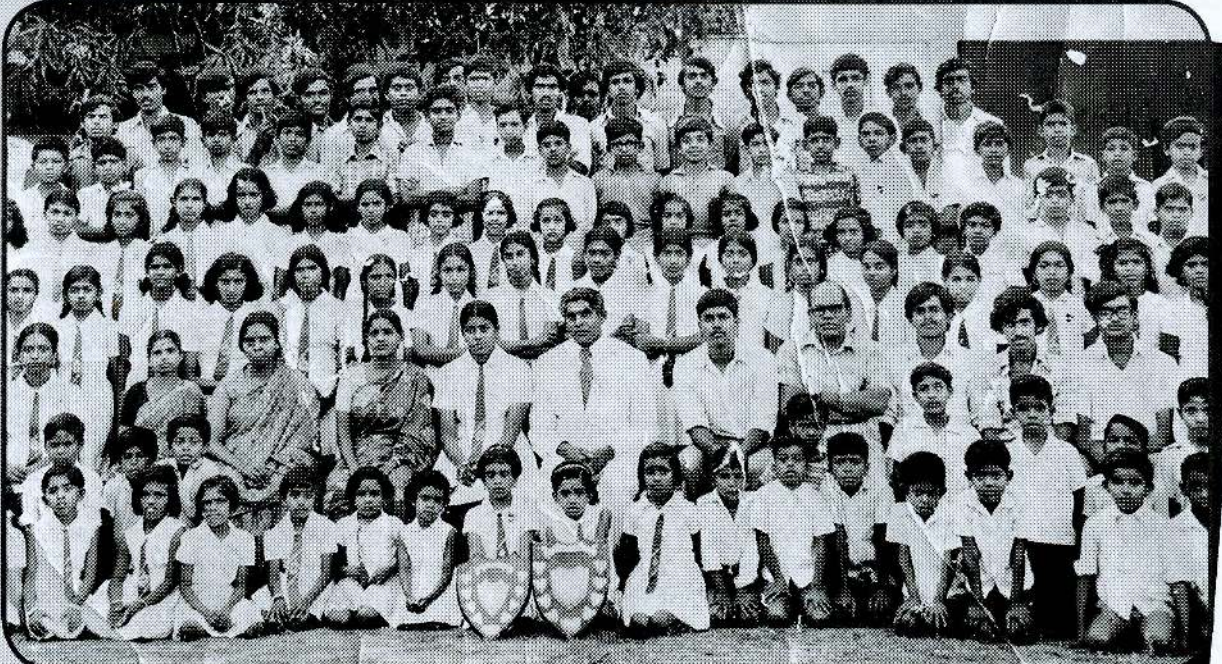
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே

புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
வண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
மாவும் புள்ளும் ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே
மக்கள் தாமே ஆற்றி ஷுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே

- திரட்டியவர் **செய்யாலன்** - கனடா

ஆளுமை மேம்பாட்டுக்கு வித்திட்ட மகாஜனா

- ஸ்ரீரஞ்சனி

மகாஜனாவில் படித்த காலங்களில், கல்விரீதியாகச் சற்று மிளிர்ந்திருந்தாலும்கூட, கல்விக்கு வெளியிலான செயற்பாடுகள் எதிலும் நான் பங்கேற்றதில்லை. இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால் பேசுவதற்கான, பாடுவதற்கான, கீழுவதற்கான, நடிப்பதற்கான அல்லது விளையாட்டுக்களில் பங்குகொள்வதற்கான திறன் எதுவும் என்னிடம் இருந்திருக்கவில்லை. முதலும் கடைசியுமாக ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது ஒரு தடவை மேடையேறியிருந்தேன். அவ்வளவுதான்.

அந்த வருட நிறுவியவர் தின விழாவுக்காக, மிசிஸ் துரைராஜா பழக்கியிருந்த 'Hands on hips' என்ற பாடலுக்கு அபிநயம் செய்வதுகூடச் சிரமமாகத் தானிருந்தது என்றால் பாருங்களேன். அந்த விழாவில் நான்காம் வகுப்புப் பாடங்களில், ஏதோ மூன்றுக்கு (சமயம், தமிழ், கணக்கு ஆக இருக்கலாம்) எனக்குப் பரிசு கிடைக்கவிருப்பதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. "நிறுவியர் தின விழா வில் நான் அபிநயம் செய்கிறேன். அத்துடன் எனக்குப் பரிசும் இருக்கிறது. நீங்கள் வந்து அதைப் பார்க்கவேண்டும்", என அப்போது கண்டாவளையில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த அப்பாவுக்கு, அம்மா சொல்லியபடி, போஸ்காட் எழுதிப்போட்டது நினைவிருக்கிறது, ஆனால் அவர் வந்திருந்தாரா, பரிசாக என்ன கிடைத்தது என்ற விடயங்கள் எதுவும் நினைவில் இல்லை. ஏனோ, பாடசாலை நிகழ்வுகள் எதற்கும் அம்மா வந்ததில்லை, ஏன் வருவதில்லையென நான் விசாரித்துப் பார்த்ததும் கிடையாது. இப்போது அதைப் பற்றி நினைக்கையில் நான் அப்படிச் செய்திருந்தால் என் பிள்ளைகள் அது பற்றி கேட்டிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. இது சந்ததி மாற்றமா அல்லது உறவுகளின் பரிணாமமா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், 12ம் வகுப்பில் நிகழ்ந்த பரிசளிப்பின்போது, வாசித்துப்போட்டுத் தரலாமா எனக் கேட்ட பாமினியிடம் பரிசாகப்

பெற்றவற்றைக் கையவித்துவிட்டு வீட்டுக்குப்போன என்னுடன் அம்மா கோபித்துக்கொண்டதும், பின்னர் அவற்றை அம்மாவுடன் கற்பித்த ஆசிரியர் ஒருவர் இரவலாக வாங்கிவிட்டு திருப்பித் தராமல்விட்டதால் அம்மாவின் நான் கோபித்துக் கொண்டதும் நினைவில் இருக்கின்றன. பரிசாகப் பெற்ற நூல்கள் அனைத்தையும் கவனமாக ஓர் அலுமாரியில் அடுக்கி வைத்திருந்தேன். கொழும்பில் நான் வேலைசெய்த காலங்களில், உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வீட்டிலிருந்தோர் ஓடிய ஓட்டங்களின்போது, வீட்டில் விடப்பட்டிருந்த அவை முடிவில் மாயமாக மறைந்துபோயின.

இப்படியாக என் திறன்கள் பற்றி எனக்குத் தெரிந்திருந்ததால், சின்னப்பா இல்லத்தின் உதவித் தலைவராக 1977இல், நான் தெரிவுசெய்யப்பட்டபோது அந்தப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு எனக்கு வெட்கமாகவும் அசௌகரியமாகவும் இருந்தது. அணிநடையின்போதுகூட வலம், இடம் என உடலை ஒழுங்காக அசைக்கத் தெரியாத எனக்கு இல்லத்தின் உபதலைவர் பதவியா எனப் பின்வாங்கினேன். ஆனால், தவமணி ரீச்சர் “அது உம்மால் முடியும், நீர் ஒன்றிலும் பங்குபற்றத் தேவையில்லை, இல்லத்தை ஒழுங்காக நிர்வகித்தால் போதும்,” என என்னை உற்சாகப்படுத்தினதால் அந்தக் கடமையை மிகுந்த சங்கடத்துடன் ஆனால் நிறைந்த கடமையுணர்வுடன் செய்திருந்தேன். தலைமைத்துவத்தை எனக்குள் வளர்த்துக்கொள்ள அது எனக்கு உதவியிருக்கிறது. அதேபோல சண்முகரட்ணம் ரீச்சர் நான் எழுதிய ஒரு விமர்சனத்துக்கு நல்லதொரு பின்னூட்டம் எழுதி என் எழுத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட கால்கோள் இட்டிருந்தா என்பதையும் மறக்கமுடியாது. பதினான்கு வயதில் K. பாலச்சந்தரின் அரங்கேற்றம் படம் பார்த்துவிட்டு தமிழ் வகுப்பில் சமர்ப்பித்திருந்த விமர்சனம்தான், ‘தணியாத தாகம்’ என்ற புகழ்பெற்ற வானொலி நாடகத்தின் முடிவைச் சற்று மாற்றினோம் எனப் பெருமை தருமாறுக்கு விமர்சனம் எழுதும் ஆற்றலை வளர்த்திருந்தது எனலாம். பின்னர் நூலகம் முழுவதும் நிரம்பியிருந்த புத்தகங்கள், ஜெயகாந்தனை, Dr. வரத ராசானை அறிமுகப்படுத்தின. அத்துடன் விஜயதசமி கொண்டாட்டங்களின்போது நிகழும் பட்டி மன்றங்களும் கவிதை அரங்குகளும், விஞ்ஞானப்படித்தாலும் தமிழிலும் ஆர்வத்தை எனக்கு வளர்த்திருந்தன. அந்த நேரத்தில் ஆதவன், இரகுபதி, புராந்தகன் ஆகியோரில் அபிமானமும் வந்திருந்தது. தற்போது தமிழ் தொடர்பான ஏதாவதுசந்தேகங்களைக்கேட்கக்கூடியதாகப்ராசிரியர் இரகுபதி ஒரு நண்பராக இருப்பது என் அதிஷ்டமே. பாவலர் தின நினைவு நாட்களில் நிகழும் நாடகங்களின் மூலம் மனதை ஆக்கிரமித்த கௌரிசங்கரி, சந்திரமதி பாத்திரத்துக்குக் கொடுத்த உயிர்ப்புத்தான், பல்கலைக்கழகத்தில் சந்திரமதி வேடத்தில் நடிக்க வேண்டியதொரு நிலை வந்தபோது, பாராட்டுக் கிடைக்குமாறுக்கு நடிப்பதற்கு முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தது.

இப்படியாக இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு வளர்த்தபோது, அது கதை, கட்டுரைகளை எழுதுவதற்குத் தூண்டியது. பாடசாலை இறுதி வருடத்தில் நிகழ்ந்த கட்டுரைப் போட்டியில் பரிசும் பெற்றிருந்தேன். ‘வாழ நினைத்தால் வாழலாம் வழியா இல்லைப் பூமியில்,’ என்ற கண்ணதாசனின் வரிகளுடன்தான் அந்தக் கட்டுரையை ஆரம்பித்திருந்தேன். அந்த வரிகள் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருப்பதால்தான் வாழ்க்கை என் முன்வைத்த அத்தனை பிரச்சினைகளையும் மேவி வாழமுடிகிறதோ, என்னவோ. ஆனால் எழுதுவது என் பெற்றோருக்குப் பிடிக்கவில்லை, படிப்பைக் கைவிட்டிருவேன் என நினைத்திருப்பார்கள் போலும். பல்கலைக்கழகம் போன பின்புதான் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுத ஆரம்பித்திருந்தேன். அப்படியாக ஈழநாடு பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த கதையொன்றுக்கு வந்திருந்த விமர்சனத்துடன் ஆரம்பித்த நட்டி திருமணமாக நிறைவேறியது வேறு கதை.

ஆரம்ப வகுப்புக்களில் சங்கீதம் கற்பதைவிட நடனம் கற்பது சுலபமாயிருக்குமென நினைத்து அதைத் தெரிவுசெய்திருந்தேன். ஆனால், முத்திரைகளைப் பிழையாகப் பிடித்தால் நடன ஆசிரியர் அடிப்பார் என்ற பயத்தில் வகுப்பு முடியும்வரை ஒரே ரென்சனாக இருக்கும், இப்படியாகச் சித்திர பாடத்தையும் கற்கவேண்டியிருந்தது. சித்திர ஆசிரியர் அடிக்கமாட்டாரென்றாலும் அந்தப் பாடமும் எப்போது முடியுமென்றிருக்கும். பல்கலைக்கழகத்திலும் நுணுக்குக் காட்டியின் கீழ் பார்க்கும் பகுதிகளின் படங்களைக் கீறுவதற்கு இன்னொருவரின் உதவியை நாடவேண்டியிருந்தது. அதனால், இங்கு தமிழ் ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தபோது கீழ்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு மொழியை இலகுவாகக் கற்பிக்க வேண்டுமானால் பாடத்தெரிந்திருக்க வேண்டுமே என்ற தயக்கத்தில் 6ம் வகுப்புக்கு மேலுள்ள மாணவர்களையே கற்பிக்க விரும்பினேன். ஆனால், இப்போது வகுப்பைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாலும், தமிழை ஆர்வமூட்டும்வகையில் படிப்பிப்பதாலும்(தமிழ் கட்டாய பாடமல்ல என்பதால், பிடிக்காவிடில் மாணவர்கள் வகுப்புக்கு வரமாட்டார்கள்) பெரிய பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கத்தான் நான் எப்போதும் ஒதுக்கப்படுகிறேன்.

இந்தத் தமிழ் ஆசிரிய வேலைக்கு வித்திட்டது Colpity Methodist Collegeல் எதிர்பாராமல் எனக்கு

கிடைத்திருந்த ஆசிரியர் வேலைதான். விவசாய விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக இருந்த நான், 1985 ம் ஆண்டு ஆசிரியராகப் பதவி ஏற்றபோது, தாவரவியலுடன் விலங்கியல் A/L க்கும், O/Lக்கு விஞ்ஞானமும் படிப்பிக்க வேண்டியிருந்ததுடன், சில காலம் ஆசிரியர் இருக்காததால் மாணவர்கள் தவறவிட்ட பாடங்களையும் சேர்த்து முடிக்க வேண்டிய கடமையும் இருந்தது. அதற்குக் கைகொடுத்ததும் மகாஜனாவில் கிடைத்த அனுபவம்தான் என் ஆசிரியர்களைப்பின்பற்றி, சனி, ஞாயிறு, விடுமுறை என்று கிடைத்த நேரமெல்லாம் பிரத்தியேக வகுப்புவைத்து பாடத்திட்டத்தை முடித்தபோது எனக்கு கிடைத்த திருப்தியும் நல்ல பெயரும் அளவிட முடியாதவை.

அவ்வாறே, A/L பெறுபேறுகளுக்காகக் காத்திருந்தபோது விபத்தொன்றின் விளைவாக நடக்க முடியாமலிருந்த மகாலிங்கம் ஆசிரியருக்குப் பதிலாகக் கொல்லங்கலட்டி சைவ வித்தியாசாலையில் அவருடைய விஞ்ஞான வகுப்புக்களைக் கற்பித்தபோதும் ஒரு பாராட்டுக் கிடைத்திருந்தது. அங்கு நடந்த பிரிவுபசாரத்தில் பேசிய அந்தப் பாடசாலை அதிபர், தனது 30 வருட ஆசிரியப் பணியில் தான் பார்க்காத ஒரு விடயத்தை நான் மாணவர்களின் தேர்வுப்புள்ளிகள் போட்டு அனுப்பிய பேப்பரில் பார்த்ததாகக் குறிப்பிட்டு அதன் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டார். பங்குபற்றிய மொத்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதில் நான் குறிப்பிட்டுக் காட்டியது ஒரு விடைத்தாளும் தவறவிடப்படவில்லை என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது, என்றார் அவர். செல்விரீச்சர் report cards வேலைசெய்வதற்குப் பக்கத்திலிருந்து உதவிய போது நான் கற்ற விடயம் அது.

இப்படியாகப் பல வகையான பண்புகளை, ஆளுமைக் கூறுகளைக் கல்லூரி எனக்குள் விதைத்திருக்கிறது. மகாஜனா மூலம் கிடைத்த சினேகிதமே அண்மையில் மெல்பேர்ன், சிட்னி என அவுஸ்ரேலியாவுக்கும், நோர்வேயில் பேர்கனுக்கும் செல்ல உதவியிருக்கிறது. பின்னர் அந்தப் பயணங்கள் பற்றிய பயணக் கட்டுரைகளை எழுத உதவியதும் மகாஜனாவில் பரிசாகப் பெற்ற புத்தகங்கள்தான்.

தற்போதையத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும், இங்குள்ள தமிழ் வானொலிகளிலும் தமிழ் படும்பாட்டைப் பார்க்கும்போது, நான்காம் வகுப்பில் தமிழில் உனக்குத்தான் கூடப் புள்ளி என ஊக்குவித்த தனபாலசிங்கம் மாஸ்ரர் முதல் பத்தாம் வகுப்பில் தமிழ் படிப்பித்த கதிரேசர்பிள்ளை மாஸ்ரர் வரையான அத்தனை ஆசிரியர்களையும் நினைக்காமல்

இருக்கமுடிவதில்லை. அவ்வாறே, 'பதவி உன்னை அழகு செய்யக்கூடாது நீ தான் பதவிக்கு அழகு செய்யவேண்டும்' எனத் தெரிவுசெய்யப்படும் சைவவளர்ச்சிக் கழக அங்கத்தவர்களுக்கு விநாயகரட்ணம் மாஸ்ரர் வழமையாகச் சொல்லும் செய்தியும் வளர்ந்தோர் அங்கம் வகிக்கும் சில சங்கங்களில் நிகழும் உள்பூசல்களை, power struggles பார்க்கும்போதெல்லாம் அடிக்கடி நினைவுக்கு வருவதுண்டு.

தமிழையும் இலக்கியத்தையும் வளர்த்த மகாஜனாவுக்கும் அதனை உருவாக்கிய பாவலர் துரையப்பாபிள்ளைக்கும் என்றென்றும் நன்றி யுடையேன். அத்துடன் மகாஜனாக்கல்லூரியின் மாணவி என்பதில் நான் பெருமையடைகிறேன்.

முற்றும்.

50 வது இலக்கியச்சந்திப்பு

புகலிட நாடுகளில் குறிப்பாக ஜேர்மனி நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கியச்சந்திப்பு தனது எல்லையை நகர்த்தி இலங்கை வரை விரிந்திருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெளிவந்த சிற்றிதழ் எழுத்தாளர் வாசகர் உரையால் என தொடங்கி இலக்கிய நுண்தளங்களை அது தன் பேசு பொருளாக கொண்டு செயற்பட்டுவருகிறது.

கடந்த யூலை 29,30 ம் திகதிகளில் இலங்கையில் அனலை தீவில் ஐம்பதாவது இலக்கியச் சந்திப்பு நடந்து முடிந்தது. அடுத்த 51வது சந்திப்பு பாரிசில் நடைபெறவுள்ளது.

● சவுக்காரக்காரி ●

● என். ரி. குணம் - காலப்பதிவு - மனோ

எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையின் தமிழர் வாழும்பிரதேசங்களை ஒரு கலக்குக் கலக்கினாள் சவுக்காரக்காரி. வீடுவீடாகச் சென்று சுவற்காரம் விற்பனை செய்யும் இளம் பெண் சமூகத்தில் ஒரு முக்கிய பேசுவொருளானாள். அவளை மையப்படுத்தி உருவானதே 'அடங்காப்பிடாரி' நாடகம். கருத்தியல்ரீதியில் நாடகம் நெருடலைக் கொண்டிருந்தபோதும் நாடகம் குபா நாடெங்கும் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றது. ஆயிரத்து ஐநூறு தடவைகளுக்கு மேல் ஒரு நாடகம் மேடையேறுவதென்றால் அது சாதாரண விடயமல்ல. அடங்காப்பிடாரி மட்டுமல்ல 'தம்பி கொழும்பில' 'அரிச்சந்திர மயானகாண்டம்' 'வெளிக்கிடமி விசுவமேருக்கு' 'வடக்கும் தெற்கும்' போன்ற நாடகங்களும் இவ்வாறு சரித்திரம் படைத்தன.

'அந்தநேரத்தில் பெண் நடிப்புகளுக்குத் தட்டுபாடெல்லாம் கிடையாது' பெண் நடிக்காளே இல்லை. ஆண்களே பெண் வேடமிட்டு நடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர்தான் 'சவுக்காரக்காரி' அடங்காப்பிடாரி என்.ரி.குணம். எழுபத்தைந்து வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் குணம் அண்ணனை நேர்காணும் விருப்பத்தோடு தொலைபேசியில் அழைத்தேன். சரசரவென்று நினைவுகளைப் பகிர்ந்தார்.

ஏற்கனவே சில ஆண்டுகளின் முன் திருமறைக்கலாமன்றத்தின் முற்றம் இதழுக்காக அவரை நேர் கண்டிருந்தேன். துயர் சூழ்ந்ததும் தான் வாழ்க்கை. ஆனால், இப்படியா

ஒரு மனிதரை வாட்டி எடுப்பது என்று நிலை குலைந்துபோனேன். அண்மையில் அவரது மனைவி புற்றுநோயினால் மறைந்துபோனார். குணம் அண்ணன் சிலையாகி நின்றார். ஓர் எல்லைக்குமேல் துயரால் மனிதரை எதுவும் செய்துவிடமுடியாது.

அண்மைக் காலமாக பாரிஸ் அரங்குகளையும், கொண்டாட்ட நிகழ்வுகளையும், தன் நடிப்புத் திறனால் அலங்கரித்து வருகிறார். முகநூல் ரசிகர்களையும் கூட அவர் விட்டுவைக்கவில்லை. சிவாஜி, எம்ஜிஆர். போல் வேடமணிந்து அவர்களது பாடல்களுக்கு நடிப்பது அவரது தனிச்சிறப்பு. அவரது இக்கலை வெளிப்பாட்டிற்கு ஆங்காங்கே சில முணுமுணுப்புகள் இருந்தாலும் அவருக்கும் ஏராளமான ரசிகர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதும் மறைப்பதற்கில்லை. இளையோரை அதிகம் அவர் ஈர்த்துவருகிறார். பல கொண்டாட்டங்களில் அவர் தவிர்க்கமுடியாத நபர் ஆகிவிட்டார். அவர் ஓர் ஒப்பனைக் கலைஞரும் கூட. பாரிஸில் அவரது கைபடாத கலைஞர்களின் முகங்களே இருக்கமுடியாது என்னுமளவிற்கு அவரது சேவை தொடர்ந்து வருகிறது. உடை அலங்காரங்களில் இன்னும் அதிக சிரத்தையை அவரிடம் காணமுடிகிறது.

எல்லோரையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்த விரும்பும், எல்லோருடனும் அன்பு பாராட்ட விரும்பும் நல்ல உள்ளம் கொண்ட குணம் அண்ணரின் இளமைக்காலம் மிகவும் சோகமானது.

இவர் மட்டக்களப்பு வாழைச்சேனை ஓட்டமாவடி கிராமத்தில் பிறந்தார். பத்துவயதாக இருக்கும்போதே தந்தையைப் பறிகொடுத்தார். எட்டுவயதான தங்கையுடன் செய்வதறியாது தனிமரமாகி நின்ற தாயார் இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு தந்தை தொழில்புரிந்த நீர் கொழும்பிற்கு மீண்டும் சென்றார்.

வருமானத்திற்கு வழி ஏதுமின்றி வறுமையில் துவண்டது அந்தச்சிறிய குடும்பம். தாய் பலகாரங்கள் சுட்டு விற்க முயற்சித்தார். குணம் அண்ணன் தன் பாடசாலை முடிந்ததும் சிறுவர் தொழிலாளியாய் சுருட்டுத் தொழிற்சாலையில் சுருட்டுச் சுத்தத் தொடங்கினார்.

வாழ்வின் சுமைதாங்காது தாயார் கடும் நோய்க்கு ஆளானார். அந்தக் காலத்தில் போக்குவரத்து வசதிகளும் கிடையாது. ஒரு மாட்டு வண்டியில் தாயை மடியில் கிடத்தி எட்டு வயது தங்கையையும் அணைத்தபடி அவர்கள் மருத்துவமனையை நோக்கி பயணமானார்கள்.

கொடுமை! நடுவழியிலே தாயின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. செய்வதறியாது குணமண்ணனும் தங்கையும் திகைத்துநிற்க, எதுவெதுவோ எல்லாம்

நடந்து முடிந்தது. அவரும் தங்கையும் நீர்கொழும்பு பொலிஸ் நிலையத்தில் அளாதரவாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

குணம் அண்ணனின் சகோதர் முறையானவர் ஒருவர் வந்து அவர்களை மீட்டார். சிறிதுகாலம் மட்டக்களப்பில் தங்கினார்கள். பின் அதே சகோதரர் அவர்களை யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச்சென்று படிக்க வைத்தார்.

குணம் அண்ணன் யாழ்பார்வதி அச்சகத்தில் பணிக்கமர்ந்தார்.

அறியாலைக் கிராமம் அவருக்கு வாழ்வளித்தது. நாடகத்துறைக்குள் கால் பதித்தார். அவர் வாழ்வு மலர்ந்தது.

உரிய பருவத்தில் திருமண பந்தத்தில் இணைந்தார். தன் காதலியை துணையாய் பெறும் வரம்பெற்றார். ஆனால் காலம்தான் கொடுமையாய் அவருக்காக காத்து நின்று. முதல் மகப்பேற்றின்போது மனைவியைப் பறிகொடுத்தார்.

சில காலத்தின்பின் உறவுகளின் ஆசியோடு இரண்டாவது திருமண பந்தத்தில் இணைந்தார். அவரது மைத்துனி அவருக்குத் துணையானார். இங்கும் இப்படி ஆகும் என்று யாரால்தான் கற்பனை பண்ணமுடியும்? இரண்டாவது மனைவியும் அதே போல மகப்பேற்றின்போது மரணமானார்.

வாழ்வே துன்யமான நிலையில், கலைவாழ்வு அவரைக் கரைசேர்த்தது. நீண்ட மனப் போராட்டத்தின் பின் அண்மையில் காலமான ருக்மணிதேவியை உறவினர்கள் அவருக்கு துணையாக்கினர். அவர்களுக்கு கெவின் என்றொரு வாரிசு கிடைத்தான். அவனும் தந்தை வழியில் கலை ஈடுபாட்டோடு இயங்கி வருகிறான்.

?? : குணமண்ணை சொல்லுங்கோ. அடங்காப்பிடாரி நாடகத்தில் பெண்வேடம் உங்களிடம் எப்படி வந்து சேர்ந்தது?

-- : கண்டிக்குளி யாழ். நாடக கலாமன்றத்தினர் 'கி. பி. 2000' என்ற ஒரு புதிய நாடகத்திற்காக பெண் வேடமிடக்கூடிய ஒரு நடிகரைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது, பல மேடை-களைக் கண்ட அறியாலை சனசமுதாயநிலையத்தின் 'ஆலமரம்' என்ற நாடகத்தில் நான் பெண்வேடமிட்டு நடித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்களின் பார்வையில் நான் சிக்கினேன். கண்டிக்குளி யாழ் நாடக கலாமன்றத்தினர் என்னையும் தங்கள் மன்றத்தின் நடிகராக அரவணைத்துக்கொண்டனர்.

கச்சேரிக்கு முன்னாலிருக்கும் கனகையா என்பவர் வீட்டில்தான் பயிற்சிகள் நடக்கும். அவர்தான் யாழ்.

கச்சேரிக்கு முன்னாலிருக்கும் கனகையா என்பவர் வீட்டில்தான் பயிற்சிகள் நடக்கும். அவர்தான் யாழ்.

கண்டிக்குளி நாடக கலாமன்றத்தின் ஸ்தாபகர். அவரும் ஒரு நல்ல நடிகர். அவரின் வீட்டின் முன்னால் 'அடங்காப்பிடாரி' பதாகை மாட்டப்பட்டுமிருந்தது.

ஒரு தடவை அவரது வீட்டில் நாங்கள் நாடகம் பழகிக்கொண்டிருந்தவேளை, பழனி என்பவர் வந்தார். பழனி என்பவர் அந்தக் காலத்தில் ஊர் ஊராக காணிவேல்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தவர். காணிவேல்களுக்குப் பின்னால் திரைமறைவில் சூதாட்டங்களும் நடந்தன. சூதாட்டங்கள் பணத்தை அள்ளிக்குவித்ததாக பலரும் பேசிக்கொண்டனர். மன்னார் அடம்பனில் நடக்கவிருக்கும் காணிவேலுக்காக 'அடங்காப்பிடாரி' நாடகத்தை மேடையேற்றித்தரும்படி பழனி யாழ் நாடகமன்றத்திடம் வேண்டினார். அப்போது அடங்காப்பிடாரி 100 மேடையேற்றங்களுடன் நின்றுபோயிருந்தது. காரணம் பெண்வேடமிட்டு அதாவது சவுக்கார்க்காரியாக நடித்துக்கொண்டிருந்த சிவனேசன் என்பவர் திருமணமாகி பருத்தித்துறையில் குடியேறிவிட்டார்.

சவுக்கார்க்காரி முக்கிய பாத்திரம். ஒருவரை இலகுவாக கண்டுபிடிக்கமுடியாது. ஆனால் பரமானந்தம் என்னை அடையாளங்கண்டு கொண்டார்.

?? : யார் பரமானந்தம்? அவரைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்..

-- : அடங்காப்பிடாரி நாடகம் அவருடையதுதான். அதில் பரியாரி ஆறுமுகமாக நடித்தவர் அவர்தான். 'இருதிறிவதனம்'. அவர் தபாற்கந்தோரில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

?? : அடங்காப்பிடாரியில் இன்னொரு முக்கியபாத்திரம் கந்தாயுத குளவி..

-- : ஓம். கந்தாயுத குளவி, கந்தனுடைய ஆயுதம் வேல். குளவி என்றால் பிள்ளை அதாவது வேலாயுதபிள்ளையைத்தான் கந்தாயுதகுளவி என்று வைத்துக்கண்டார்கள். கந்தாயுதகுளவிதான் முக்கிய பாத்திரம். இரு திறிவதனம் என்றால் ஆறுமுகம். இருதிறி, இரண்டு தர மூன்று ஆறு. வதனம் என்றால் முகம். ஆறுமுகம். கந்தாயுதகுளவியாக நடித்த நடராஜா பின்னாளில் தன் பிள்ளைகளுடன் கனடாவில் குடியேறி பின் அங்கு காலமாகிவிட்டார்.

?? : அடங்காப்பிடாரியில் மறக்கமுடியாத அனுபவங்கள் ஏதாவது குறிப்பிடமுடியுமா?

--: நிறைய உண்டு. ஆயிரத்து ஐந்து தடவைகளுக்கு மேல் மேடையேறிய நாடகம். அனுபவங்கள் ஒன்றா இரண்டா..?

ஒரு தடவை ஆணையிறவு எல்லையில் ஆமிக்காரர் எங்களை மறித்துவிட்டார்கள். வழமையாக எங்கள்

காரைப் பார்த்ததும் விட்டுவிடுவார்கள். காரில் 'அடங்காப்பிடாரி' என்ற பதாகை இருக்கும். அவர்கள் மறித்ததும் போதாமல் சவுக்காரக்காரியைப் பார்க்கவேண்டும் என்று அடம்பிடித்தார்கள். எனக்கு உதறத் தொடங்கிவிட்டது. வேறு வழியில்லை இறங்கிப் போனேன். வேட்டியுடன் இருந்த என்னை அவர்கள் நம்பவேயில்லை. பிறகு பரமானந்தம் போன்றவர்கள், அவர்கள் நன்றாக சிங்களம் கதைப்பார்கள். அவர்கள் ஒருமாதிரி நம்பவைத்தார்கள். அவர்கள் பல தடவைகள் அடங்காப்பிடாரி நாடகத்தைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். தங்களுடைய மகிழ்ச்சியை எங்களுடன் பரிமாறி எங்களை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இன்னொருதடவை...

அப்போதெல்லாம் ரெலிபோன் வசதிகள் கிடையாது. காரில் ஓரிடத்துக்கு போவதென்றால் கொஞ்சம் சிரமம்தான். ஆனாலும் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம். இப்படித்தான் ஒரு கிராமம். பெயர் நினைவில்லை. மணல்வெளிப் பாதை. போய்ச் சேர்ந்துவிட்டோம். திரும்பி வரமுடியவில்லை. அது ஒரு கடல். போகும்போது வற்றிக் கிடந்தது. திரும்பி வரும்போது கடல்தீரால் நிறைந்து கிடந்தது. திடுக்கிட்டுப்போனோம். பிறகு வேறொரு பாதை கண்டு பிடித்து வந்து சேர்ந்தோம்.

ம். இன்னொன்று...

நாடகம் தொடங்கிவிட்டது. மேடை முழுவதும் ஈசல் பறக்கிறது. ஒரு வசனம்கூட பேசமுடியவில்லை. வாய் திறந்தால் வாய்க்குள் ஈசல் புகுந்துவிடுகிறது. எங்களுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. கோயில் ரிப்பூஸ் லைற்றை நிறுத்தச் சொன்னோம். ஈசல் அடங்கியது. ஆனால் வெளிச்சம் இல்லை. எப்படி நாடகம் போடுவது? தீப்பந்தங்களை ஆங்காங்கே கொழுத்தி விட்டார்கள். தீப்பந்தத்தில் நாடகத்தை நடித்து முடித்தோம்.

இன்னொன்று, அதுவும் மறக்கமுடியாதது...

ஒரே நாளில் இரண்டு வேறுவேறு ஊர்களிலும் நாடகம் போட்டோம். எங்கள் நாடகம் இரண்டரை மணித்தியாலங்களுக்கு மேல். அதனால் சாமம் சாமமாக ஓடித்திரிந்தோம். ஊர்காவற்றுகளில் நாடகம் போட்டுவிட்டு பின் பளைக்கு ஓடினோம். போட்ட 'மேக்அப்' கழற்றவில்லை. கழற்றிப்போட நேரம் போதாது.

பளைக்குப் போனபோது அங்கே எங்களுக்காக புதுப் பிரச்சினையொன்று பூதாகாரமாக காத்துநின்றது. ஊர்க்கலவரம். ஊர் இரண்டு பட்டுக் கிடந்தது. ஊர்நாடகம்தான் போடவேண்டும் என்று சிலர். இல்லை அடங்காப்பிடாரிதான் போடவேண்டும் என்று சிலர். ஊருக்குள் கால்வைக்கட்டும் பார்க்கலாம் என்று கத்தி பொல்லுகளுடன் நிற்கிறார்கள். நிலமை தீவிரம் அடைந்தபோது எங்களை ஊருக்குள் வரவேண்டாம்.

காரில் இருக்கும் அடங்காப்பிடாரி பதாகையை களற்றிவிட்டு ஊர் எல்லையில் நிற்குமாறு தகவல் அனுப்பினார்கள். அப்படியே நாங்கள் காத்து நிற்க அவர்கள் நாலைந்து கார்களில் வந்து பாதுகாப்பாக எங்களை அழைத்துச்சென்றார்கள். ஒருவாறுநாடகம் போட்டு முடித்தோம்.

நாங்கள் காத்து நின்ற இடம், பகலில்கூட மனிதர்கள் நடமாடத்தயங்கும்சுடலை என்றார்கள். எங்களுக்கும் ஒருகணம் குப்பென வேர்த்து அடங்கியது.

?? : உங்களுக்கு நாடகத்தால் வருமானம் கிடைத்ததா?

-- : ஒரு நாடகத்திற்கு கார்ச்செலவு, மற்றும் சிறிய சிறிய செலவுகள் போக ஆளுக்கு இருபத்தைந்து ரூபா கொடுத்தார்கள். எங்கள் குழுவில் எட்டுப்பேர் இருந்தோம். ஒரு நாடகத்திற்கு அண்ணளவாக முன்னூறுரூபா வாங்கினார்கள்.

?? : உங்கள் நாடகங்கள் வேறு ஏதாவது காரணங்களுக்காக தடைப்பட்டிருக்கிறதா?

-- : மனைவி இறந்தநேரம். என்னால் நடிக்க முடியவில்லை. முற்பணமும் வாங்கிவிட்டு கான்சல் பண்ணினதுகளை திரும்பச் செய்து கொடுத்தோம்.

?? : ஆயிரத்து ஐநூறு தடவைகளுக்கு மேல் மேடையேறிய அடங்காப்பிடாரி எப்படி நின்று போனது?

-- : கந்தாயுதகுளவியாக நடித்த நடராஜா 1980 ல் திருகோணாமலைக்கு இடம்பெயர்ந்தார். அத்தோடு அடங்காப்பிடாரியும் நின்றுபோய்விட்டது.

?? : நீங்கள் எப்படி நாடகத்துறைக்குள் நுழைந்தீர்கள்?

-- : நான் வளர்ந்த அரியாலை கிராமத்தூழல் என்னை நாடகத்தில் ஆர்வம் கொள்ள வைத்தது.

அப்போது எனக்கு பதின்மூன்று வயது. அறிவிப்பாளர் லோகேஸ் 'விதியின் விளையாடல்' என்ற நாடகத்தை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார். அதில் அவர்தான் கதாநாயகனும். நாங்கள் சிறுவர்கள். எங்களுக்கிருந்த நாடக ஆர்வத்தால் தினமும் போய் பயிற்சிகளைப் பார்ப்போம். பயிற்சிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து எங்களுக்கு நாடக வசனங்களே பாடமாகி விடும்.

'விதியின் விளையாடல்' நாடக ஒத்திகைகள் முடிந்து இன்னும் இரண்டு நாட்களில் நாடகம் மேடையேறப் போகிறது. இந்த நேரம் பார்த்து பெண்வேடமிட்டு நடிக்கும் பாபுவுக்கு பொக்கிளிப்பான் வந்துவிட்டது. நாடகம் எப்படியும் போட்டே ஆகவேண்டும்! இந்த இக்கட்டான நேரத்தில் ஜெயில் காட் ஆறுமுகம் என்பவர் பெண்வேடத்திற்கு என்னைச் சிபார்சு செய்தார். எனக்கோ எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி.

இரண்டு நாளில் பழகி நடித்தேன். எல்லோரது பாராட்டையும் பெற்றேன்.

?? : பெண் உடல் மொழி உங்களுக்கு இயல்பானதா? அல்லது கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள்?

--: எனக்கு இயல்பில் இல்லை. நான் ஆண் வேடத்திலும் சிறப்பாக நடித்துக் கொண்டிருந்தேன். சின்னச் சின்ன பெண் உடல் அசைவுகளை லோகேஸ் தான் ஆரம்பத்தில் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். பின்னர் நானாக தேடிக் கற்றுக்கொண்டேன். அருள் அண்ணன்தான் எனக்கு மேக்கப். அப்போது சரஸ்வதி என்ற பெண் நடிகையும் எங்களோடு இணைந்து கொண்டார். முதன்முதலாக அவர்தான் எனக்குச் சேலை உடுத்திவிட்டார்.

?? : நீங்கள் நடித்த மற்ற நாடகங்கள் பற்றியும் அறிய ஆவலாக உள்ளது.

--: அது பெரிய பட்டியல். கனக்க நினைவில் இல்லை. வாழ்வா சாவா? முக்கிய நாடகம்...

சின்ன வயதில் நாடகம்தான் எங்களுக்கு விளையாட்டு. வீட்டுத் திண்ணைகளில் நாடகங்கள் போட்டோம். வசனங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்காது. அங்கங்கே ஒவ்வொரு நாடகங்களிலிருந்து வசனங்களை உருவி எங்களுத் தெரிந்தமாதிரி நடித்துப் பழகினோம். அம்மாமாருடைய சீலைகளை தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்கள் நண்பர்கள். சீலைகளை வைத்து திரைச்சீலைகள் கட்டினோம். அதில் நண்பர் மயிலு முக்கியமானவர். இவர் பெண் வேடமிட்டு நடிக்க நான் கதாநாயகனானேன். அவரது நட்பு இன்று வரை தொடர்கிறது.

அவர் திருமகள் நாடகமன்றத்தின் முக்கிய நடிகர். அவருடன் நானும் இணைந்தேன். திருமகள் வீதி அரச மரத்தடியில் நாடகங்கள் போட்டோம். அருகிலுள்ள கடைக்காரர் வைத்திலிங்கம் அண்ணன் லைற்

தந்தார். அரியம் அண்ணன் ஸ்பீக்கரை இலவசமாகத் தந்தார். அரியம் அண்ணன் 'விதியின் விளையாடல்' நாடகத்தில் எனக்கு ஜோடியாக நடித்தவர். பல போட்டிகளை வென்றோம். 'பாவத்தின் பரிசு' முக்கிய நாடகம். இலங்கை நாடக வாழ்வை மறக்கமுடியாது.

?? : பாரிசில் அடங்காப்பிடாரியை மேடையேற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் எப்படி வந்தது?

--: 1990 ம் ஆண்டு, அப்போதுதான் நண்பர் குணபால் எனக்கு அறிமுகமானார். அவர் அடங்காப்பிடாரியின் தீவிர ரசிகள். பதினைந்து தடவைகளுக்கு மேல் பார்த்திருக்கிறார். திரும்ப பாரிசில் போடுவமா? என்றார்.

எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அங்கை நல்லா பேர்போன நாடகம். அதை நாங்கள் பழுதாக்கக் கூடாது என்று பயந்தேன்.

குணபால் கந்தாயுதகுளவி பாத்திரத்தை நடித்துக் காட்டினார். எனக்கு நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. ரி. தயாநிதி பரியாரி ஆறுமுகமாக நடித்தார். கே.பி. லோகதாஸ். சாம்சன் ஆகியோரும் இதில் நடித்தனர். லண்டன், ஜேர்மனி, சுவிஸ் என வேறு நாடுகளிலும் மேடையேற்றினோம். பின்னர் தொலைக்காட்சிகள் ஊடுருவத் தொடங்க நாடகங்களும் மெதுமெதுவாக ஐரோப்பிய மண்ணில் முளையிலேயே கருகத்தொடங்கிவிட்டன. அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.

?? : இன்று நீங்கள் முக்கிய செயற்பாட்டாளராக இயங்கும் பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்றத்துடனான தொடர்பு உங்களுக்கு எப்படி வந்தது?

1993ம் ஆண்டு திருமறைக் கலாமன்றம் பிரான்ஸ், பாரிய அளிவில் 'பலிக்களம்' நாடகத்தை பாரிஸில் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதில் பெஞ்சமின் இமானுவல், ஏ. ரகுநாதன், கிறெகரி தங்கராஜா, றெமீஸியஸ் ஆகிய மூத்த கலைஞர்கள் முக்கிய பாத்திரத்தில் நடித்துக் கொண்டிருந்தனர். திரு. பேமியன் சூரி இந்த நாடகத்தை இயக்கினார். நான் பாரிஸிலிருந்து சற்று தொலைவில் வசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்கு அண்மையாக றெமீஸியஸ் அவர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்மூலம் றெமீஸியஸ் அவர்களுடனான தொடர்பு எனக்குக் கிடைத்தது. திரு. றெமீஸியஸ் என்னையும், எனது விருப்பத்தை அறிந்து அந்த நாடகத்தில் என்னை இணைத்துக் கொண்டார். எனக்கு ஏற்கனவே திரு. பெஞ்சமின் இமானுவல், கிறெகரி தங்கராஜா அவர்களைத் தெரியும். அவர்களுக்கு நான் தங்களுடன் இணைந்துகொண்டதில் ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் கூட.

பெரிய நடிகர் பட்டாளமே பலிக்களத்தில் நடித்தது.

அவ்வளவு பேருக்கும் ஒப்பனைசெய்வது அவ்வளவு கலமல்ல. திரு. பெஞ்சமின் இமானுவல்தலைமையில் சாம்சன், ஆகியோருடன் இணைந்து நானும் உதவினேன். அப்படியாக வளர்ந்து வந்த திருமறைக்காலமன்ற உறவு தற்போது துணைத்தலைவர் வரை கொணர்ந்து விட்டிருக்கிறது. ஒப்பனைப் பொறுப்பும் முற்றுமுழுதுமாக என்னிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

○

திருமறைக்காலமன்றத்தில் குணம் அண்ணன் இயங்கத் தொடங்கியதிலிருந்து அவருக்கும் எனக்குமான நெருக்கம் அதிகமானது. நான் இயக்கிய திருமறைக்காலமன்றத்து நாடகங்களிலும் அவர் நடித்திருக்கிறார். எல்லோரையும் மதிக்கும் பண்பு அவருடையது. யாரையும் நோக்கமாட்டார். அமைதியே அவரது உருவம். நாடகம் முடிந்த பிற்பாடும், பயிற்சி முடிந்த பிற்பாடும் சக கலைஞர்களுடன் இணைந்து சிறிது 'முஸ்பாத்தி' கொண்டாடுவார். அப்போதும் கூட யாரையும் தொந்தரவு செய்யமாட்டார். ஆபத்து வேளைகளில் எல்லோருக்கும் உதவுவார். பொறுப்பு மிக்க ஒரு கண்ணியமான மனிதர். பயிற்சிகளுக்குக் கூட நேரம் தவறமாட்டார்.

○

?? : குணம் அண்ணை, நேரம் தவறாம உங்கள் முக்கிய பண்பு. இதை நீங்கள் எங்கே கற்றுக்கொண்டீர்கள்?

யாழ். நாடக கலாமன்றத்தில்தான். ஸ்தாபகர் கனகையா நேரத்தில் மிக கண்டிப்பானவர். அதில் உறுதியாக நின்றார். இப்படி இல்லாவிடில் நாங்கள் இந்தச் சாதனைகளைச் செய்திருக்கமுடியாது.

?? : பாரிஸில், நாடக பயிற்சிகளின் போது சிலர் நிமிடங்களல்ல, மணித்தியாலங்கள் கூட தாமதமாகியே வருவர். இது உங்களுக்கு எரிச்சலைத் தருவதில்லையா?

--: தரும்தான்! என்ன செய்வது? அவரவர்களுக்கு ஆயிரம் பிரச்சினை இருக்கும். ஆனாலும், மற்றவர்களுடைய நேரங்களை மதித்து நான் என்னாலான அளவு நேர ஒழுங்கைக் கடைப்பிடித்து வருகிறேன்.

?? : சிவாஜி, எம்.ஜி.ஆர். பாடல்களுக்கு நடிப்பதை எப்போது ஆரம்பித்தீர்கள்? எப்படி உங்களுக்கு இந்த நாட்டம் வந்தது?

- - : ஊரில் எங்கள் நாடகங்களிலேயே சிவாஜியின் பாட்டு அநேகமாக இருக்கும். அது எங்களுக்கு நடிப்பதற்கு சகமாகவும் இருந்தது. ரசிகர்களின் பாராட்டையும் பெற்றது. பாரிஸில் ஆரம்பத்தில் திருமறைக்காலமன்ற மேடைகளில் அவைச்சுவையாக சில பாடல்களுக்கு நடித்தேன். அது வரவேற்பைப்பெற்றது. தொடர்ந்து முகநூல் எனக்கு வசதியாக இருந்தது. பலரும் பாராட்டினார்கள். கொண்டாட்டங்களிலும் பாடலுக்கு நடித்தேன். பலரும் கொண்டாட்டங்களுக்கு என்னை அழைத்து மகிழ்கின்றனர்

?? : ராஜபார்ட் ரங்கதுரை 'ஜிங்குனுக்காம் சின்னக்கிளி' பாடலுக்கு நடித்திருக்கிறீர்களா?

-- : இன்னும் இல்லை. நடிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளது.

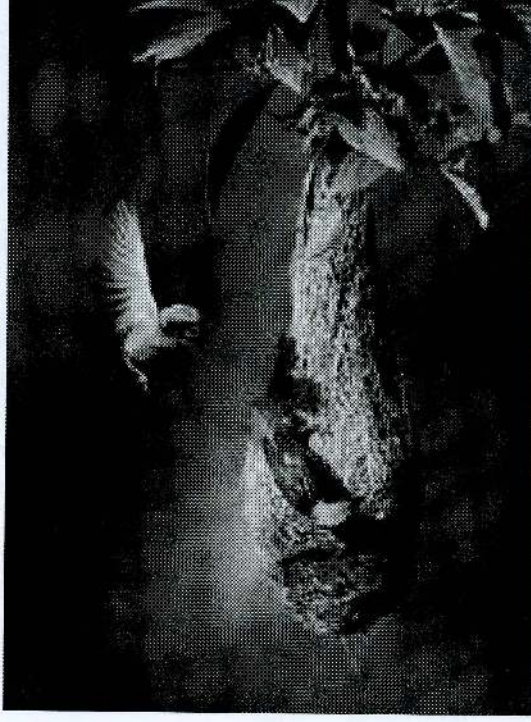
குணம் அண்ணன் எழுபத்தைந்து வயதிலும் உற்சாகமாக ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறார். இவர் இன்னும் ஆட்டும்! உற்சாகமாக ஆட்டும்!! மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்!

ஆம்! சவுக்காரக்காரி இன்னும் அரங்கேவிட்டு இறங்கவேயில்லை. அவள் கால்கள் ஓயவுமில்லை. அவள் தொடர்ந்தும் ஆக்ரோஷமாக ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்...

○

15.06.2023

**“ஒரு பறவையின் கீதத்தை உன் விசைகள் அனுபவிக்க விரும்பினால்,
பறவைக் கூட்டை வாங்காதிது! ஒரு மரத்தை நடு!”**

மனிதமும் வாழ்வியலும் தொடர்கிறது...

- விஜி நாகராஜா

இன்றைய தலைப்பு : பெற்றோர்களாகிய நாம் எங்கே எதை நோக்கிப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறோம்? இன்றைய காலகட்டத்தில் பெற்றோர்களின் பங்கு வீட்டில் சமுதாயத்தில் என்ன பங்கு வகிக்கின்றது என்று பார்த்தால் மிகவும் சிறிதுதான்.

பெற்றோர்களாகிய நாம் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டால் மட்டும் போதுமா என்றால் இல்லவே இல்லை. நமக்கு என்று சில கடமைகள் இருக்கின்றன. நமது அன்றாட வாழ்வில் அதை நாம் செய்துதான் தீரவேண்டும்.

நாம் ஒரு சிறந்த மனிதனை உருவாக்க வேண்டுமென்றால், பெற்றோர்களாகிய நாம் நிறைய தியாகங்களை செய்யவேண்டி இருக்கிறது. இது உலக நியதியாக நாம் ஒன்றை இழந்துதான் ஒன்றைப் பெறவேண்டி இருக்கிறது.

நாம் எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதில்தான் எமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் உள்ளது. வாழ்க்கையில் புரிதல் மிகவும் வேண்டப்பட்ட ஒரு விடயமாக உள்ளது.

புரிதல் என்பது கேள்விக்கு பதில் சொல்வது அல்ல. உணர்த்துவதும் உணர்வதும் தான் புரிதல்.

‘எமக்கு தெரிந்த அளவில் பெற்றோர் ஓர் அரசனாகவோ அல்லது மகாராணியாகவோ இல்லாவிட்டாலும்கூட அவர்கள் பிள்ளைகள் ஒரு இளவரசனாகவும் இளவரசியாகவும் தான் வளர்க்கப்படுகிறார்கள்.’

வாழ்க்கை என்பது ஒரு வழிப் பாதை. அதை திரும்பிப் பார்க்கலாம். ஆனால் திரும்பிப் போக முடியாது. ஆதலால் அதைக் கடந்து செல்லும் போது ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் மகிழ்ச்சியாலும் சந்தோசத்தாலும் நிரப்பிக் கொண்டு செல்வது நல்லது.

பிள்ளைகள் என்பவர்கள் கடவுளின் குழந்தைகள் அவர்கள் பிறக்கும் போது துதுவாது தெரியாமல் தான் பிறக்கிறார்கள். இடையில் எல்லாமே நாம் தான் அவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கிறோம். நாம் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டும். நமது எதிர்பார்ப்பின்படி அவர்கள் வராவீட்டால் நாம் அவர்கள் மேல் கோபப்படுகின்றோம். அவர்களை துன்பத்துக்கு உள்ளாக்கி விடுகிறோம்.

எப்போதாவது ஒரு சிறுபிள்ளை பொம்மைகளுடன் விளையாடும்போது ஒரு பொம்மையைத் துன்புறுத்திப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? ஒரு போதும் இல்லை.

அவர்கள் பொம்மைகளுடன் விளையாடும்போது எல்லா பொம்மைகளையும் தனது குடும்பத்தினராக நினைத்து அன்பாகவும் ஆதரவாகவும் விளையாடுகிறார்கள். அவர்கள் இயல்பில் நல்லவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நாம் தான் அவர்களுக்கு வேண்டாத பழக்கங்களைக் கற்றுக்கொடுக்கிறோம்.

நான் ஒரு உரையாடலில் கேட்ட இன்னொன்றையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தனது மகனின் தேர்வு அட்டையைப் பார்த்த அப்பா தனது மகனின் பாடப்புள்ளிகள் குறைவாக இருந்ததைப் பார்த்துக் கோபப்பட்டார். பின் பக்கத்துவீட்டு சக மாணவனின் தேர்வு அட்டையுடன் தனது மகனின் தேர்வு அட்டையை ஒப்பிட்டார். அவருக்கு கோபம் மேலும் அதிகமாகியது.

நீங்கள் இருவரும் ஒரே வயதை உடையவர்கள் தானே! ஒரே பாடசாலையில்தானே படிக்கின்றீர்கள். ஒரு வகுப்பு. ஒரே ஆசிரியர். அப்படியிருக்க உங்கள் புள்ளிகள் மட்டும் ஏன் ஒன்றாயில்லை என சத்தம் போட்டார்.

அதற்கு மகன் சொன்ன ஒரே ஒரு பதிலால் அப்பா ஆடிப்போய்விட்டார்.

”அப்பா ஒரே ஒரு வித்தியாசம் உள்ளது. அவனுடைய பெற்றோரும் என்னுடைய பெற்றோரும் ஒன்றில்லையே!”

அப்பாவால் திரும்பவும் ஏதும் சொல்லமுடியவில்லை.

சிந்திக்க வேண்டியது ஒன்று.....

பெற்றோர்களாகிய நாம் பிள்ளைகளுடன் அதிகநேரத்தைச் செலவு செய்யவேண்டும். ஆனால் இன்றைய வாழ்க்கைமுறையில் நாம் தொலைக் காட்சியைப் போட்டுவிட்டு தொலைபேசிக்குள் மூழ்கிவிடுகிறோம். இந்த வகையில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் ஒரு கட்டத்தில் பெற்றோர்களை மதிக்காமல் அவர்களை அலட்சியப்படுத்தத் தொடங்குகிறார்கள். தம்மை பெற்றோர்கள் புறக்கணிப்பதாக எண்ணுகிறார்கள்.

பிள்ளைகளிடம் நாம் மனம் விட்டுப்பேசவேண்டும். அவர்கள் சொல்வதை பொறுமையாக கேட்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கும் வீடுகளில் இளைய பிள்ளையின் முன்னால் மூத்த பிள்ளையை குறை சொல்லுவதை நாம் தவிர்க்கவேண்டும். இதே போல நாம் எமக்கு தெரியாமல் பல பிழைகளைச் செய்கிறோம். அது அவர்களது மென்மையான இதயத்தை சுக்கு நூறாக உடைத்து விடுகின்றது.

பிள்ளைகள் எப்போதும் தனித்துவமாகச் சிந்திக்கிறார்கள். நம்மை விட வேறுபட்ட விதத்தில் அவர்களின் வாதங்கள் பிரதிவாதங்கள் அமைகின்றன. பிள்ளைகளை வளர்க்கும்போது அவர்கள் யாராகவேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனால் யாராகவோ இருந்துவிட்டு போக வைக்கக்கூடாது. அவர்களது சிறிய சிறிய முயற்சிகளுக்கும் செயல்களுக்கும் நாம் அங்கீகாரம் கொடுக்கவேண்டும். அடுத்தவரை மதிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். நீ எவ்வாறு உயர்ந்ததவன் என்பது உனது பிறப்பிலோ, உனது கல்வியிலோ அல்ல. மற்றவர்கள் உன்னை எவ்வாறு மதிக்கிறார்கள் என்பதில்தான் உள்ளது.

‘பிள்ளைகளிடம் அடிக்கடி கோப்படாதீர்கள். அன்பாக இருங்கள். கோபத்தில் ஏழையாகவும், அன்பில் பணக்காரனாகவும் இரு’.

கோபம் கொள்வது அந்த நேரப் பிரச்சினைக்குச் சரியாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அமைதியே பல சந்தர்ப்பங்களில் சிறந்த வழி. அமைதியாக இருப்பவர்கள் எல்லோரும் விடயம் தெரியாதவர்களோ அல்லது பயந்தவர்களோ அல்ல. எதையும் அனுசரித்துப்போகத் தெரிந்தவர்கள்.

பிள்ளைகளுக்கு உணவுடன் தன்நம்பிக்கையையும் ஊட்டி வளர்க்கவேண்டும் என எம் முன்னோர்கள் சொல்லுவர். அதில் எவ்வளவு உண்மை அடங்கியிருக்கிறது. தன்னம்பிக்கை உள்ள பிள்ளைகள் எதையும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மிகவும் திறமையாக எதிர்கொண்டு வெற்றி பெறுகிறார்கள். ‘விழுந்து விடுவேன் என்ற பயத்துடன் ஓடாமல், விழுந்தாலும் எழுந்து ஓடுவேன் என்ற நம்பிக்கையில் ஓடுபவர்கள் வாழ்வில் ஒருபோதும் தடுமாற மாட்டார்கள்.

சில விடயங்களில் நம்மை நாம் தெளிவு செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் நம் பிள்ளைகள் எம் கைகளை மீறிப் போய்விடுவார்கள். முதலில் நாம் எமது விடயங்களில் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். காலத்திற்கு ஏற்றாற்போல் எம்மை மாற்றிக்கொள்ளப் பழகவேண்டும். நாம் எடுக்கும் சில முடிவுகள் நம் பிள்ளைகள் மனதை பாதிக்காதிருக்கவேண்டும். நாம் எங்கள் பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கலாம். ஆனால் தண்டிக்கக்கூடாது.

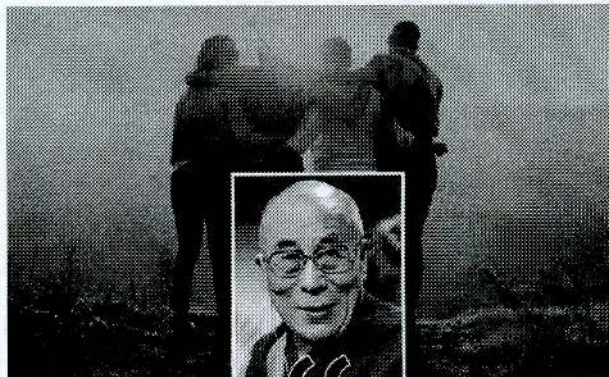
நம் பிள்ளைகளிடத்தல் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடிய ஏதோ ஒரு விடயம் நம்மில் குறைபாடாகவும் இருக்கலாம். பிள்ளைகளுக்குமுன் நாம் ஒருபோதும் கணவன் மனைவியாக இருக்கக்கூடாது. எப்போதும் அப்பா, அம்மாவாகவே இருக்கவேண்டும்.

நமது சொந்தப் பிரச்சினைகளை ஒருபோதும் பிள்ளைகளின்முன் விவாதிக்கக்கூடாது. சில சமயங்களில் பெற்றோர்களிடம் இருக்கும் முரண்பாடான கருத்து பிள்ளைகளை பெரிதும் பாதிக்கும்.

படித்துப் பட்டம் பெற்ற பெற்றோர்களின் குழந்தைகள் பெற்றோர்களின் அதீத விரும்பத்திற்கு ஏற்ப அதிக அழுத்தத்துடன் வளர்கிறார்கள். ஆனால், கல்வி அறிவற்ற சாதாரண பெற்றோரின் குழந்தை அழுத்தங்களில்லாது இயல்பாக வளர்கிறது.

“ஒரு பறவையின் கீதத்தை உன் செவிகள் அனுபவிக்க விரும்பினால், பறவைக் கூட்டை வாங்காதே! ஒரு மரத்தை நடு!”

....தொடரும்...

மற்றவர்கள் மீதான அக்கறை உணர்வு,
நம் வாழ்விற்கு அர்த்தத்தைத் தருகிறது;
இதுதான் மனிதனின் அனைத்து
மகிழ்ச்சிக்கும் மூலமாகும்

— தவாய் வாழா —

வாமும்போதே வாழ்த்துவோம்!

- ஆனந்தி பாலசுரியன்

பிரான்ஸ் மகாஜனாக்கல்லூரி பழையமாணவர்கள் சங்கத்தினரால் 09-07-2023 சனிக்கிழமை எங்கள் தமிழ் ஆசான் வே. தனபாலசிங்கம் ஆசிரியரின் நேர்காணல் நிகழ்வொன்று இணையவழியாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியில் அவரிடம் பயன்ற பல மாணவர்கள் பங்கு பற்றி ஆசிரியரின் வாழ்வினை உரையாடி மகிழ்ந்தோம். இந்த வருடம் 19-03-2023ம் ஆண்டுமாண்புமிகு ஆசிரியர்தனது 90வதுபிறந்தநாளை கொண்டாடியிருந்தார். நிகழ்வு கிட்டத்தட்ட இரண்டரை மணிநேரம் நடைபெற்றது. ஆனால் ஆசிரியர் அவரது வயதினை மறந்து எந்தவித சோர்வுமின்றி அவரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு பதிலளித்த வண்ணமிருந்தது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தை தந்தது.

ஆசிரியர் தனபாலசிங்கம் 19-03-1933 ம் ஆண்டு கொல்லன்கலட்டியில் வேலுப்பிள்ளை ஆச்சிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் மகனாக பிறந்தவர். இவருக்கு துரைசிங்கம், வன்னியசிங்கம் இராஜேஸ்வரி நாகராசா தங்கரத்தினம் கணேசலிங்கம் என்று 6 சகோதரர்கள் இருந்தனர். மகேஸ்வரியை கரம்பிடித்து கிரிதரன் சசிதரன் என இரு மகன்களையும் சித்திரா அனூரதி என்ற இரு மருமகன்களையும் விதுசன் அபினா கிருசன் என மூன்று பேரப்பிள்ளைகளுடன் மிகவும் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வருகிறார். எங்கள் ஆசிரியர் கொல்லன்கலட்டியில் பிறந்து அவரது வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள யா /கொல்லன்கலட்டி சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் தனது கல்வியை மேற்கொண்டார். 1940 தொடக்கம் 1950 வரை அங்கு கல்வி கற்றார். அதன் பின்னர் மல்லாகம் ஆங்கில மகாவித்தியாலயத்தில் 1952-1954 வரையும் கல்வி கற்றார். 1945 ம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றார். தேர்ச்சி பெற்ற 5 மாணவர்களில் எங்கள் ஆசானும் ஒருவர் ஆவார்.

1955 1956 திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையில் பயின்றார். 1956ம் ஆண்டு நடைபெற்ற விவாதப் போட்டியில் அவரது கலாசாலையின் சார்பாக பங்கு கொண்டார். இந்த விவாதம் பேராதனை கலாசாலையில் நடைபெற்றது. அதில் வெற்றியும் பெற்றார் விவாதப்போட்டிக்கு செல்லும் போது முதல்தடவையாக புகையிரத வண்டியில் பயணம் செய்ய இவருக்கு வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. அப்போது இவரது வயது 23.

பேராதனைக்கு சென்றதாலோ என்னவோ அவரது ஆசிரிய பணியினை கண்டியில் புசல்லாவ என்னும் இடத்தில் உள்ள சரஸ்வதி மகாவித்தியாலத்தில் ஆரம்பித்தார். அதன் பின்னர் அதே இடத்திலுள்ள பரிதிருத்துவக்கல்லூரியில் பணியாற்றினார் இதனை தொடர்ந்து பேராதனை அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் கற்பித்தார் 1957-1967 ம் ஆண்டு வரை கண்டியில் அவரது ஆசிரிய சேவையை செய்தார். 1968 ம் ஆண்டு மகாஜனக்கல்லூரிக்கு ஆசிரியராக வந்தார் அங்கு 1973ம் ஆண்டு வரையும் கற்பித்தார்.

1971ம் ஆண்டு நான் மகாஜனக்கல்லூரிக்கு வரும் போது எனக்கு வயது 6 ஆசிரியரின் பக்கத்து கிராமத்தில் வசித்ததால் அவரை அடிக்கடி பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் வெள்ளை நாசனனுடன் கையில் பிரம்புடன் விழு விழு என நடந்து செல்லும் காட்சி

நினைவில் உள்ளது. தீடிரென ஆசிரியர் வருவதை நிறுத்தி விட்டார். அவர் அதிபராக பதவி உயர்வு பெற்று நுவரெலியா சென்று விட்டார். அக்கரப்பத்தனா என்ற இடத்தில் உள்ள கோலபுறக்கமகாவித்தியாலயத்தில் 1974-1976 வரையும் கடமையாற்றினார்.

அதன் பின்னர் அதே ஆசிரியரை 1977ம் ஆண்டு மீண்டும் மகாஜனாக்கல்லூரியில் காண்கிறேன். அதே கம்பீரம் அதே நடை எட்டாம் வகுப்பில் ஆசிரியரிடம் தமிழ் மொழி கற்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. 8 ஏ மாணவர்களுக்கு தமிழ்பாடம் எடுத்தார். அவர் கதிரையில் இருந்து படிப்பித்ததாக எனக்கு ஞபாகம் இல்லை. கையில் புத்தகத்தை வைத்தபடி அங்கும் இங்குமாக நடந்தபடி கற்பிப்பார். எல்லா மாணவர்களும் தன்னை கவனித்த வண்ணம் இருக்க வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருப்பார். மாணவர்கள் குழப்படி செய்தால் பிரம்பாலும் அடிவிழும். கன்னத்திலும் அடிவிழும். அப்ப ஆசிரியரை கண்டால் பயம் தான். அவர் படிப்பித்த சிலேடை விளக்கங்கள் பாடலுக்கான பொழிப்புரைகளை மறக்க முடியாது. 1983ம் ஆண்டு வரை மகாஜனாவில் கற்பித்தார் அந்த காலப்பகுதியில் கனிஸ்ட பிரிவிற்கு பகுதிதலைவராகவும் இருந்தவர்.

1984 -1993 ம் ஆண்டு வரைக்கும் தான் எங்கே தனது கல்வியை ஆரம்பித்தாரோ அங்கு முதலாம் தர அதிபராக கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

இவரது சேவைகாலத்தில் 52 நாட்கள் மட்டுமே லீவு எடுத்துள்ளார். தனது தொழிலை தெய்வமாக நினைத்து தொண்டாற்றியவர். இப்படியான ஆசிரியர்கள் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டார்கள். எமக்கு கிடைத்த வரமே.

இவர் ஆசானாக மட்டுமல்லாமல் பொதுப்பணிகளிலும் ஈடுபட்டார். கொல்லன்கலட்டி சனசமுதநிலையம், கொல்லன்கலட்டி பாடசாலையின் பழையமாணவர் சங்கம் போன்றவற்றில் பொருளாளராகவும். மாவிட்டபுரத்து இணக்க சபையில் அங்கத்தவராகவும் இருந்தார். அதை விடவும் விரிவுரையாளர் பணித்தர கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரிய கலாசாலை நூல் வெளியீட்டின் போதும் பொருளாளராக இருந்தார்.

2009ம் ஆண்டு சிந்தனைக்களஞ்சியம் என்ற நூலை வெளியிட்டார் போர்க்கால சூழல் மக்களோடு மக்களாக எல்லா துன்பங்களையும் எதிர்கொண்டு தனது கல்விச்சேவையை வழங்கிய பெருமதிப்பு மிக்க ஆசான். திரு வே. தனபாலசிங்கம் அவர்கள்.

ஆசிரியரை இலங்கை செல்லும் போது பார்த்து பலவிடயங்களை பேசுவேன். ஆனி மாத விடுமுறையின் போது ஆசிரியரை சந்தித்து உரையாடினேன். ஆசிரியர் தனது நினைவுகளை மிகவும் இயல்பாக பகிர்ந்து கொண்டார். இன்று நீங்களும் அந்த அனுபவத்தை பெற்றிருப்பீர்கள்.

ஆசிரியரிடம் கல்விகற்ற மாணவர்களது உரை மிகவும் சிறப்பாக அமைந்தது. இதில் மிகவும் ஆச்சரியமான விடயம் என்னவெனில் மாணவர்கள் கூறிய அந்த பழைய நினைவுகளை அவர் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து அதுபற்றி உரையாடியது மிகவும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. அவரது பேச்சின் கம்பீரம் இன்னமும் குறையாதுள்ளது பெரிய விடயமே.

உதாரணமாக திரு சுப்பிரமணியம் அவர்களின் மகன் கிருஸ்ணானந்தன் உரையாற்றிய பின்னர் அவரது தந்தையாருடன் ஆசிரியருக்கிருந்த நெருக்கமான உறவினை மிகவும் துல்லியமாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கூறியது என்னை வியப்பிலாத்தியது.

நாங்கள் கடந்து வந்த பாதையினை திரும்பி பார்க்கும் போது அதனால் ஏற்படும் ஆனந்தம் எத்தனை சக்தி வாய்ந்தது என்பதை ஒவ்வொரு பேச்சாளர்களின் அனுபவங்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது. நமது நாளை சமுதாயத்தினை உருவாக்குபவர்கள் ஆசிரியர்கள். மற்றவர்களது வளர்ச்சியை பார்த்து பொறாமை கொள்ளாமல் பெருமைப்படுபவர்கள் ஆசிரியர்கள். ஆசிரியர் திரு.வே.தனபாலசிங்கம் அவர்களது பேச்சுகளில் பழைய மாணவர்கள் தன்னை சந்தித்து பேசுவதை அவர் மிகவும் பெருமையாக கருதுகிறார். அவர் மாணவ விதைகளை விருட்சமாக்குவதற்கு அரும்பாடு பட்டவர்கள். ஆசிரியரை கடவுளுக்கு சமமாக மதிப்பதை எம் சான்றோர்கள் மாதா பிதா குரு தெய்வம் என்று சொல்லித்தந்துள்ளனர். பிள்ளைகள் வளரும் காலத்தின் பெரும்பகுதியை ஆசிரியர்களுடனே கழிக்கின்றனர். ஆசிரியரின் வகுப்பறை ஒரு தனி மனிதனில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாகும். மாணவர்களுக்கு நம்பிக்கையை கொடுப்பவர்களும் ஆசிரியர்களே. அந்த வகையில் எங்கள் ஆசான் திரு. வே. தனபாலசிங்கம் அவர்களும் எத்தனையோ மாணவர்கள் மனதில் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக இருக்கிறார்.

பேசுவின் முள்முடிக்காக நிர்மானிக்கப்பட்ட பரீஸில் தேவாலயம்

பிரஞ்சு ஆயர்கள் மாநாடு 2016 செப்டம்பரில் இந்நாட்டில் உள்ள தேவாலயங்களின் எண்ணிக்கை 42 ஆயிரத்திற்கும் அதிகம் என்று அறிவித்தது. வேறு வேறு நிறுவனங்கள் வித்தியாசமான எண்ணிக்கைகளையும் அறிவித்துள்ளன. 'தேவாலயத்தின் மூத்தமகன்' என்றறியப்படும் பிரான்சின் எந்த மூலையில் திரும்பினாலும் அங்கு ஒரு தேவாலயமிருக்கும்.

பிரான்சில் உள்ளூராட்சி அதிகாரம் கொண்ட கிராமங்களின் எண்ணிக்கை 34945. இவ் வெண்ணிக்கை இந்நாட்டிலுள்ள ஆலயங்களின் செறிவையும் ஒரு காலத்தில் பிரஞ்சு மக்களின் வாழ்க்கை எவ்வாறு மதத்தூடன் இறுகப் பிணைந்திருந்தது என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறது.

பிரான்சின் ஒவ்வொரு மறைமாவட்டத்திலும் (மொத்தம் 103) ஒரு பிரமாண்டமான தேவாலயம் (Cathédral) உண்டு. அவற்றின் பிரமாண்டமும் கட்டட வடிவமைப்பும் உண்மையிலேயே பிரமிக்க வைப்பவை. அவற்றின் அழகு கண்கொள்வாதது. பரீஸில் அண்ணளவாக 140 தேவாலயங்கள் உள்ளது என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். வரலாற்று நகரமான பரீஸில் புதைந்து தேங்கிக் கிடக்கும் இரகசியங்கள் எண்ணிலடங்காதவை. அவற்றில் ஒன்றுதான் 'சன்த் ஷப்பேல்' (Sainte Chapelle) தேவாலயம்.

பரீஸ் நகரின் மத்தியில் செயின் நதியின் இரண்டு கரங்களுக்கு நடுவில் உள்ள தீவில் (Ile de la Cité) தன்னுயரத்தினால் அது பிரமிக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இத்தீவின் நடுவில் நிர்மானிக்கப்பட்டிருந்த அரசமடத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இத்தேவாலயம் கட்டப்பட்டது. கீழே மேலே என இருதளங்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. மேற்களம் இராச குடும்பத்தின் வழிபாட்டிற்கும் கீழ் தளம் சேவகர்களின் வழிபாட்டிற்குமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இராச

மடங்களில் இருந்து நேரடியாகவே மேற்களத்திற்குச் செல்லும் நுழைவாயில் இருந்தது.

கிறிஸ்தவத்தின் பால்தீவிர பற்றுக்கொண்ட புனித லூயி என அழைக்கப்பட்ட ஒன்பதாவது லூயி மன்னனின் விருப்பின்பேரில் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட இத்தேவாலயத்தின் உள்ளுறை சொல்லி மாளாதது. கட்டடக்கலையின் உன்னத வெளிப்பாடான இதன் முக்கியத்துவம் அழகு மட்டுமல்ல. கண்ணாடிப் பளிங்குகளான ஓவியப் படைப்புகளில் விவிலியக் கதைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தைய கலைஞர்களில் உன்னதமானவர்கள் நிர்மானப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள்.

கிறிஸ்துவின் முள்முடி, மற்றும் புனிதச் சின்னங்கள் கிழக்கு ரோம் சாம்ராச்சியப் பேரரசிடம் இருந்தது. அதன் வரலாற்று மற்றும் மதவியல் முக்கியம் ஐரோப்பா முழுவதும் அறியப்பட்டிருந்தது. கிரேக்க தேசத்துடனான நீண்ட போருக்கு நிதி பெறுவதற்காக இப்பேரரசர் அப்புனிதச் சின்னங்களை வெனிஸ் வணிகர் ஒருவரிடம் அடைவு வைத்திருந்தார். தான் செய்வது தவறு என்ற குற்ற உணர்வினால் இப்பேரரசர் கிறிஸ்தவத்தின் பால் உண்மையான நாட்டங்கொண்ட பிரஞ்சு மன்னரான புதிய லூயி மன்னம் அட்பு புனிதச் சின்னங்களை வாங்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தான். இவ்வகையில் இராச்சிய வருமானத்தின் அரைவாசித் தொகையை வழங்கிப் புனித லூயி இப்புனிதச் சின்னங்களை 1238 ம் ஆண்டு வாங்கினான்.

இப்புனிதச் சின்னங்களை வைத்து வழிபட்டுப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் கட்டப்பட்டதே இத் தேவாலயம். புனித லூயி மன்னருடையதும், பிரஞ்சு ராச்சியத்தினதும் புகழை உலகெங்கிலும் இவ்விடயம் உயர்த்தியது. இந்நிர்மானப்பணியும் இத்தேவாலயமும், புனிதச் சின்னங்களும் அசரமுடியும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையதெனும் அரசியற் செய்தி இங்கு பலமாக வேரூண்டப்பட்டது. முடியாட்சி இறைவானல் வழங்கப்பட்டது என்ற பாரம்பரியக் கருத்து பலப்படுத்தப்பட்டது.

- க.வாசுதேவன் 03.08.2023.

குருடனாகிய வேளையில்தானே
பார்வை எனக்குத் தெளிவானதென்றேன்.
அஸ்தமனத்தில்தான்
எனக்கு விடியலென்றேன்
அபத்தத்தின் புரிதலில்தான்
ஆரம்பித்தது என் அபத்தங்கள்
என்றேன்.
எல்லோரும் சிரிப்பது போல்
தோன்றியது.

நான் அப்போதும்
என் பாடசாலை வாசலில்
அழுது கொண்டு நின்றேன்.

நான் இப்போதும் எதோவொரு
பாடசாலையின் நுழை வாயிலில்
அழுதுகொண்டே நிற்கிறேன்.

க. வாசுதேவன்.

22.08.2023

பொல்லாடி மேக நாகங்கள்

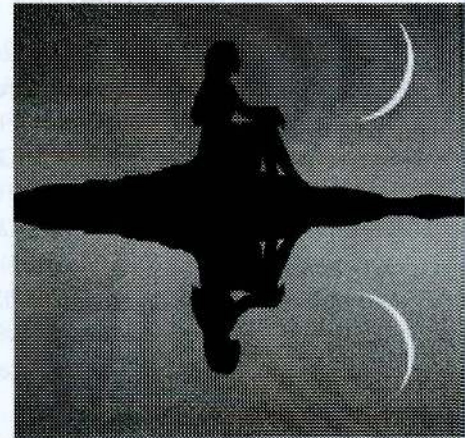
பாலை நிலத்தில் பசும்தளிர் போல
கானல் நீரில் மழைத்துளி தேடி
மேகங்கள் இல்லா வானில் சிறுமுகில் காணும்
முதிர் கன்னிகளின் தந்தையின் வறட்டுப்புன்னகை!
கல்லறைக்கு எடுத்து செல்லும் கவிதைகளோ?

- மாயோன்

கேமகன் மூடா கீழ்க்

இலங்கை வானொலி
இரவின் மடியில்...
இந்த மன்றத்தில் ஓடிவரும்
தென்றலாக வரும் முன்னிரவுகள்
பரந்து பரந்து தேடிவரும்
பாரிய ஷெல்கள்
பிலாக்கணத்துடன் பின்னிரவுகள்

- மாயோன்

பிலாக்கணம்:
இறந்தவர்பொருட்டு
மகளிராலும் புலம்பற்பாடல்.

அண்ணாமமா

அம்மாவுக்குப் பேச்சு வரவில்லை
அண்ணாவைப் பிடித்துக் கொண்டு போன
அந்த அதிகாலைக்குப் பிறகு.

கோயிலும், மாலையுமாய்
தெய்வங்களோடு
கண்ணிரால் பேசிக் கொண்டே இருந்தார்
அம்மா.

விரதங்களாலே தன்னை வதைத்துக்
கொண்டிருந்தவளுக்கு
மற்றெந்தப் பிள்ளைகள் பற்றியும்
ஞாபகமிருக்கவில்லை.

அண்ணாவால்
வெறித்துக் கிடந்த வீடெங்கும்
அம்மாவின் மடி
கொதித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

யாராலும்
அழைத்து வர முடியாத ஆழத்தில்,
அண்ணாவின் சட்டையை அணைத்தபடி
அம்மா உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணாவைக் காட்டிலும்
அம்மாவால் வலித்துக் கொண்டிருந்தது
துயரம் கவிந்த வீடு.

இதோ!
அம்மா போய் விட்டார்.

இனிமேல்
அண்ணா வரப் போவதேயில்லை.

- தீபிகா
12.08.2021
12.37 Pm.

அருபம்

இழையறுந்த சொற்களில்
உருகிக் குமிழ்கிறது
துயரம்.

தொடுக்கத் தெரியாத
வலி மாலை
கண்ணீராய் பரவுகிறது.

நினைவெங்கும் உதிர்கிற
முட்களின் நுனியில்
தனித்தமர்கிறது காயம்.

யாருக்கும் தெரியாத காற்று
இரகசியமாய் வந்து
ஈரக் கைகளால் தழுவிக் கொள்கிறது.

அழுகுழந்தைக் குரலோடு
அருகிறங்கி நின்ற
தாய்ப்பார்வை பார்க்கிறது
ஒற்றை வெண்பறவை.

கண்படாத் தொலைவிலிருந்து
இரட்சித்து அடங்குகிறது
தேவாலய மணி.

நேர்வீதியில் நடந்து
புள்ளியாய் மறைந்து போகிறார்
கடவுள்.

- தீபிகா
07.08.2023
12.32 Pm.

மனித வாழ்விற்கு ஆறுதல் தரும் கலைகள்

- சாந்தா முருகானந்தன் - நோர்வே

அரிது அரிது மானிடர் அரிது என்று கூறியவர் ஓளவையார். அரிதான மனிதப்பிறவியைப் பயனுள்ளதாக ஆக்க வேண்டும் என்று நாம் சிந்திப்போம், இருந்தும் கால ஓட்டத்தில் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல பல இன்ப துன்பங்கள் எங்கள் வாழ்வில் வருவது இயல்பே. கல்வி, வேலை, குடும்பம், நோய், பணம் என்ற பல படிமுறைகளைக் கடந்து வாழ வேண்டும். இப்பிறவி இலகுவாகக் கடந்து செல்வது என்பது சலபமல்ல. எங்களுக்கு வேண்டியது கிடைக்கும் போது இன்பம் என்போம், விரும்பாதவற்றைப் பெறும்போது துன்பம் என்போம். வாழ்க்கையில் இரண்டும் மாறி மாறி வரும் என்பது தவிர்க்க முடியாததொன்று. எதுவுமே நிரந்தரமில்லை என்பதைப் புரியாத மனம் இங்கு தத்தளித்து கவலை அடையும். மனமானது அமைதியற்று அலையும்போது எதைத்தேட வேண்டும். இங்கு இருக்கும் பணம் ஒருபோதும் உதவாது. அமைதியையும் நிம்மதியையும் சந்தோசத்தையும் தானேதான் தேட வேண்டும். இவற்றை இங்கு யாரும் தரப்போவதில்லை. இயற்கையை ஏற்காத மனம் தனிமையில் இருந்து வாடும். இந்நேரம் ஏதாவது வழிதேட வேண்டும். இப்பொழுது இயற்கையை நோக்கித் தனியாக காட்டு வழியே நடந்து செல்பவர்களும் உண்டு. உண்மையில் இயற்கையானது எப்படி எங்களுக்கு உதவுகின்றது என்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். நாம் இயல்பாகத் தோன்றியவற்றை இயற்கை என்கிறோம். உயரமான மலைகள், பசுமையான காடுகள், தூய்மையான ஆறுகள், நீர்வீழ்ச்சிகள், அழகான மரங்கள், அழகான பறவைகள் என்று பார்க்கும் இடமெல்லாம் புனையா ஒவியங்களாகக் காட்சி தருகின்றது இயற்கை என்னும் கலை ஒவியம். உயிரினங்களும் இவற்றில் அடங்கும். இயற்கையில் இருந்தே கலைகள் உருவாகின்றன.

மனிதன் இயற்கையில் உள்ளவற்றை பார்த்து அனைத்து செயல்களையும் கற்றுக்கொள்கிறான். கலைகள் இயற்கையோடு இணைந்தவை. சொற்பிரயோகங்களும், மொழியும் அதற்கேற்பவே அமைந்துள்ளது. வாழ்க்கை கரடு முரடானது, ஏற்ற இறக்கம் கொண்டது, இரவுபகல் போன்றது, மேடு பள்ளம் போன்றது என்று பலவாறு கூறுவோம். இயற்கையில் மனம் அமைதி பெறமுடியும். கலைகள் பலவேறு கோணங்களில் மனித வாழ்வில் இணைந்து பல நன்மைகளையும் நிம்மதியையும் தருகின்றது என்றால் அது மிகையாகாது. இயற்கையும் ஒரு கலைவடிவம்தான். இயற்கையில் இருந்தே அனைத்துக் கலைகளும் உருவாகி இருக்கின்றது என்பது மிகப்பெரிய உண்மை. கலை என்பது எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் பிறருக்கு விளக்கும் நோக்குடன் காட்சிக்குரிய வடிவத்தில் மனிதர்களால் உருவாக்கப்படுவது. ஆடல், பாடல், இசை, ஓவியம், சிற்பம், என்றெல்லாம் கலை பரந்து விரிந்து சென்றாலும், கற்பனை வளத்தை ஊக்குவிப்பது கலை ஆகும். கலையானது இசை, அரங்கு, திரைப்படம், நடனம், நாடகம் போன்ற பல தோற்றங்களில் வெளிப்படும். பிற உயிரினங்களிடத்திலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக்காட்டுவது கலை நுட்பமாகும். திறமைக்கும் ஆளுமைக்கும் சமூகப்பயன்பாடு, கலைகள் பல என்றும் அவை 64 எனச்சொல்வதும் உண்டு. கலைகளை பயன்கலை, கவின்கலை எனவும் பிரித்துக்கூறுவர். இரண்டும் மனித்திறன் கற்பனை வளம் ஆளுமைகளைப் பொறுத்து உருவாகும். மனச்சோர்வைப் போக்கக்கூடியவை கலைகளும் இலக்கியங்களும் ஆகும்.

இலக்கியமும் ஒரு கலைதான். இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு, அரசியல், சமநிலை முதலியவற்றை உணர்த்தி நிற்கும். உள்ளத்தில் எழும் எண்ணங்களை, சொல்ல விரும்புகின்ற செய்திகளை அழகுடனும் நேர்த்தியுடனும் கேட்போர், பார்ப்போர், படிப்போர் ஆர்வத்தைத்தூண்டும் விதமாக மனதில் சுவைபடச் சொல்ல வேண்டும். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் கலையை இரசிக்கத் தெரிய வேண்டும். 'நாயைக்கண்டால் கல்லைக் காணோம்'

கல்லைக்கண்டால் நாயைக் காணோம்' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. கல்லால் செதுக்கப்பட்ட நாயைப் பார்க்கும் போது, இது கல் என்று பார்த்தால் அது கல். சிற்பச்சிலைக்கு உயிர்கொடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது அது நாயின் சிலை எனப்பரியும். நாங்கள் பார்க்கும் பார்வையில் இருக்கின்றது கலையின் அழகு. வளர் சஞ்சிகையில் நாங்கள் எழுதும் ஒவ்வொரு ஆக்கமும் இலக்கியங்கள்தான். இலக்கியங்கள் காலத்தால் அழியாதவை.

ஆலகாலனின் பக்கம் -

1. காட்சிப் பிழை

மற்றவர்களின் அனுமதியின்றி, அவர்களின் அந்தரங்கங்களையும், பலவீனங்களையும் படமெடுத்து, எந்தக் கேட்டுக் கேள்வியும் இல்லாமல், பொதுவெளியில் பரவச் செய்வது சிறைப்படுத்தப்பட வேண்டிய குற்றச் செயல். ஒரு வகை நோய். மகா முட்டாள்தனம். எங்கு கண்டாலும், எதைக் கண்டாலும், செல்போனைத் தூக்கிப் பிடித்தடி வீடியோவாக்குகிற கெட்ட பழக்கம் நம்மவர்களுக்கு அதிகம் உண்டு. இங்கிதம் தெரியாமல், பண்பு தெரியாமல், பிறந்த நாட்களிலும், திருமணங்களிலும் பல பழசுகளும், நடுத்தரங்களும் முகத்துக்கு நேரே பிடித்து எடுக்கிற “லைவ்” காட்சிகள், சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் தர்மசங்கடப்படுத்துபவை. இணையங்கள் பற்றிய எந்த ஆழறிவுகளின்றி, சொந்தச் செலவிலேயே சூனியம் வைத்துக் கொள்பவர்கள் பலர். “உங்கள் மனதில் என்ன இருக்கிறது?” என்று மார்க் ஒரேயொரு கேள்வி கேட்டது தான் காணும். வாழ்வின் முழுப் பிரத்தியோகங்களையும் சந்தைப்படுத்துவார்கள். தம்மை முழுமையாக அவிழ்த்துக் கொட்டுவார்கள். ஒரு “புகழ் விரும்பி” நோயுது. ஒரு “லைக்” காய்ச்சல் அது. அட பாவமே! தம்மை எப்போதுமிப்படி தங்களை நிர்வாணப்படுத்திக் கொள்கிறார்களே என்று அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டால், இந்த வியாதிக்காரரோ, வேலி தாண்டி, அடுத்தவர்களின் மூக்குத் துவாரங்கள் வரை படம் பிடிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். “டிக்கொக்” என்கிற மலினமாக காட்சிச் சந்தை மூலம், தத்தம் குடும்பங்களுக்கே தெரியாமல், சொந்த வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடி தம் இரகசிய ஆசைகளை அம்பலத்தில் விடுகிறவர்கள் பல கோடி. அதிலும், குறிப்பாக பெண்களே இந்த விபரீத விளையாட்டுக்களில் அதிகம் ஈடுபடுகிறார்கள். அல்லது பெண்களினுடைய வீடியோக்களே அதிகமதிகம் பரவச் செய்யப்படுகின்றன. இவையெல்லாம், விளைவறியாத துயர்மிகு விளையாட்டு.

குழந்தைகளை, பெற்றோரின் அனுமதியற்றுப் படமெடுத்துப் பரப்புகிற தாத்தா-பாட்டி முதலாக, இந்த அத்துமீறல் அராஜகங்களால், குடும்பங்களுக்குள் ஏற்படுகிற முரண்கள், முறுகல் நிலைகள் பற்பல. பாடசாலைகளில் அதிபர், ஆசிரியர்களின் முறையற்ற செல்போன் பாவனை, மாணவர்களின் தனிப்பட்ட உரிமைகளை மதிக்காமை எனவும் பல பிரச்சனைகள் ஆங்காங்கே கொதித்தெழுகின்றன. அடுத்தவர்களின் அந்தரங்கங்களை, ஆராய்வதிலும், இரகசியமாக பார்ப்பதிலும், பொது மனங்களுக்கு இருக்கிற சுவாரசியங்கள் காரணமாக, பெருக்கெடுக்கிற இந்தப் பழக்க வழக்கங்களால், நம் தனிப்பட்ட காட்சிகளை, நுகர்வுப் பொருட்களாக்கி, ஊடகங்கள் சந்தைப்படுத்திக் கொள்கின்றன. நாங்கள் ஏமாளிகளாகின்றோம். ஒரு முறை, ஆர்வக் கோளாறில், உணர்ச்சிப் பெருக்கில் விதைத்தது விதைத்தது தான். அது, எங்கே? யாரைச் சென்றடையும்? எப்போது மாயமாகும்? எப்போது மிதக்கும், எப்போது பொறிக்குள் விழுத்தும் என்பதெல்லாம் தெரியவே தெரியாது.

வெளிநாடுகளின் பள்ளிக் கூடங்களில், வருடா வருடம் தொடங்குகிற போதே,

ஒரு விண்ணப்பப் படிவத்தை பெற்றோர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். முற்றிலுமாக, புகைப்பட, வீடியோக்கள் சார்ந்த கேள்விகள். உங்கள் பிள்ளைகளை புகைப்படம் எடுக்கலாமா? கூடாதா? எடுக்கலாம் என்றால், எங்கு அவற்றை பதிவிடலாம்? வகுப்பறையில் மட்டும், பாடசாலையில் மட்டும், பாடசாலை இணையத் தளத்தில் மட்டும், பொது ஊடகங்களிலும் பயன்படுத்தலாமா? என்று சிறுசிறு பிரிவுகளாக, பிள்ளைகளின் தனிப்பட்ட சுதந்திரங்களை மதித்து, பெற்றோர்களுக்கிருக்கிற உரிமைகளை மதித்து கேள்வி கேட்கிறார்கள். கேட்டுப் பெற்ற தகவல்களின் படி, வருடம் முழுக்க நடந்தும் கொள்கிறார்கள். ஒரு குழு வீடியோ காட்சியிலும் கூட, முகம் காட்ட பெற்றோர்கள் அனுமதிக்காத சிறு மழலையின் முகம், இருட்டடிக்கப்படுகிறது. மிகப் பொறுப்புடன், சிரத்தையெடுத்து ஆசிரியர்கள் அதைச் செய்கிறார்கள்.

அண்மையில், பாரதியைப் பற்றி ஒரு சிறுவனைப் பேச வைத்து, அந்த சிறுவன் இட்ரமிகப் பேசுவதைக் காட்சிப்படுத்தி, அந்தக் கண்ணீரை, அந்தக் கையறு நிலையை, அந்தத் தர்மசங்கடத்தை சமூக வலைத்தளங்களில் பரவச் செய்து, தொலைக்காட்சி வரை கொண்டு போய்ச் சேர்த்தமை எத்தனை அநாகரிகம்?, அராஜகம்? என்பதை எவரும் உணர்வதேயில்லை. உணர்ந்தாலும், “ஆமா இப்ப என்ன?” என்கிற சண்டிய மனம் வேறு. தன் வியாபாரத்துக்கு, சரக்குக் கொள்வனவு செய்வதற்காக காத்திருக்கிற இந்த ஊடக முதலாளிகளின் வாயில், நாம் எம் சுயங்களை கொண்டு போய்க் கொட்டுகிறோம். எங்கள் தலையில் நாம் போடுகிற மணல் இது.

2. “ பலியும் பழியும் ”

காலையில் எழுகிற போதே, “இன்றைக்கு ஆரெவரோ?” என்கிற பதைப்போடு எழ வேண்டியிருக்கிறது. யுத்த காலங்களில் கூட, இத்தனை விபத்துக்களை நம் தெருக்கள் கண்டதில்லை. இளம் பிள்ளைகள், பெண்கள், முதியவர்கள், சிறுவர்கள் என்று ஒருவரும் விதிவிலக்கில்லை. ஏன்? ஏனிப்படி நடக்கிறது? யாரிதை சரி செய்வது? இளைஞர்கள் செத்தால், கண்ணை மூடிக் கொண்டு “குடி” என்று விடுகிறோம். «RIP» போட்டுக் கொண்டு கடந்து போவது எத்தனை கையாலாகாத்தனம்?

இன்றைக்கு படித்தவனைக் காட்டிலும், பணம் இருக்கிறவனால் தான், பல அதிகாரங்களை அசைத்துப் பார்க்க, அடி பணிய வைக்க முடிகிறது. ஒவ்வொரு முறை விபத்து நடக்கிற போதும், வெளிநாட்டுப் பணத்தைக் குற்றம் சொல்கிற ஒரு சாராரும் உண்டு. பண பலத்தால், ஊரெங்கும் “கட்ஸ்” காட்டுகின்ற புலம்பெயர் குழுக்கள் உண்டு. பாடசாலைகளை நாட்டாமை செய்கிற பழைய மாணவர் சங்கங்கள் உண்டு, “சேர்! சேர்!” என்று மரியாதை செய்ய வைக்கிற புலம் பெயர் அறக்கட்டளைகள் உண்டு. வலக்கை கொடுத்த உதவியை, வையம் முழுக்க பரப்புகிற புரவலர்கள் உண்டு.

இந்த விபத்துக்களுக்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டிய பொறுப்பு, இத்தகைய புலம் பெயர் தமிழர்களுக்கும் உண்டு. என்ன செய்யலாம்? வெளிநாடுகளில் இருக்கிற வாகன ஓட்டும் பயிற்சி முறை அறிவுகளை, ஊருக்கு கடத்தலாம். விபத்துக்களை தடுப்பதற்கான வேகத் தடைகளை அமைக்க நிதியுதவி செய்யலாம். “Stop” அல்லது “Arret” களை, உருவாக்க நிதியுதவி செய்யலாம். பாதுகாப்பற்ற வீதிக் கடவைகள், சந்திகள் மீது, உலகெங்குமிருக்கிற

அந்தந்த ஊர்ச் சங்கங்கள் அக்கறை காட்டலாம். தரிப்பு விளக்குகளை பிரதான சந்திகளில் நிறுவ முயற்சிக்கலாம். புகையிரதக் கடவைகளின் பாதுகாப்புக்களை மேம்படுத்தலாம். வேகக் கட்டுப்பாட்டுக் குறியீடுகள், வளைவு எச்சரிக்கைகள், மற்றும் சர்வதேச குறியீட்டு கம்பங்களை நாட்டி, சனங்களைப் பழக்கப்படுத்தலாம். அந்தந்த அரச அலுவலகங்களோடு பேசிப் பறைந்து, வேலைத் திட்டங்களை முன்னெடுக்கலாம். எங்கள் சொந்தங்களின் உயிர்களை முதலில் நாங்கள் காப்பாற்றி ஆக வேண்டும்.

வடமாகாண சபை, மந்திரிமார், பிரதேசசபையினர் என, தூக்கத்திலிருக்கிற பொறுப்புடையவர்களை

தட்டி எழுப்பலாம். நெல்லுக்கிறைக்கும் நீர், ஆங்கே புல்லுக்கும் பொசியலாம் என்று சிறு ஆசை காட்டி, காரியங்களை சாதித்தால் கூட பறவாயில்லை. இப்படியே எங்கள் உயிர்களை தினந்தினம் நாங்கள் காவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தண்டணைப் பணங்களை அதிகரித்து, அந்த வருவாய்களை விபத்து தடுப்பு புணரமைப்புக்களுக்கே பயன்படுத்தலாம். வீதிக்கரையெங்கும் மரங்களை நடுகின்ற நம்மால், உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடியாதா என்ன? “விபத்து தடுப்பு வாரம்” என்ற ஒன்றை உருவாக்கி, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தலாம். வாகன ஓட்டுதல், ஒழுங்குகளை படங்களுடன் கூடிய விளங்கங்களாக்கி துண்டுப் பிரசுரங்களாக்கலாம். பாடசாலைகள் கருத்தரங்குகளை நடத்தலாம். கோட்டுச் சித்திரங்களைப் போல நெளிந்து, வளைந்த வீதிக் கோடுகளை முறைப்படி ஆக்கலாம்.

கனரக வாகனங்களுக்கு நேரக் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வரலாம். பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களை உணர் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும். உலகச் செல்வங்களை நம் நாட்டுக்கு கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் என்பது, வெறும் பணச் செல்வம் மட்டுமல்ல.

3. நீ பொறுப்பு !

அடுத்தடுத்து தற்கொலைகள். யாருக்கும் உண்மை தெரிவதில்லை. கொலையாக? இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் கூட இல்லை. உடனும் நம் வாயுதிர்க்கிற முத்துச் சிந்தனை “தற்கொலை கோழைத்தனம். வாழத் தெரியாதவன் செயல்”. அவ்வளவும் தான். ஆளாளுக்கு அடித்துக் கொண்டு கடந்து விடுகிறோம்.

உண்மையில், ஒவ்வொரு தற்கொலைகளுக்கும் இந்த சமூகம் பொறுப்பு. நீ-நான்-நாம் எல்லாருமே பொறுப்பு. கோயில் - பள்ளிக்கூடம் - பல்கலைக்கழகம் - வாத்தியார் - மதத்தலைவர்கள் - விதானையார் - அரசியல்வாதிகள் - மருத்துவர்கள் முதற்கொண்டு, ஈழத்தமிழர், புலம்பெயர் தமிழர், புரவலர்கள், இலக்கியவாதிகள், தேசியவாதிகள் எல்லாருமே தான் பொறுப்புக் கூற வேண்டியவர்கள். எங்களால், எங்கள் சக உயிருக்கு இருக்கிற ஒரு பிரச்சனையை அறிய முடியவில்லை. தீர்க்க முடியவில்லை. புத்தி சொல்லி வழி காட்ட முடியவில்லை. எங்களோடு நேற்று வரைக்கும் உயிரோடு இருந்த உயிரை காப்பாற்ற நாம் லாயக்கில்லாமல் போயிறோம். எங்கள் பெரிய தோல்வி இது. அவமானம் இது.

வெறும் குடும்பப் பிரச்சனை என்றும், தனிப்பட்ட பிரச்சனை என்றும், ஒழுக்கப் பிரச்சனை, வயதுப் பிரச்சனை என்றும் சொல்லிக் கொண்டு கடந்து போக முடியாது. நாம் தான் அந்த உயிர்களை கொன்றிருக்கிறோம். ஒரு சமூகமாக எங்களால், ஒரு தனிமனிதனின் பிரச்சனையை ஆற்றுப்படுத்த முடியலை என்றால், எதற்கு நாங்கள்? எதற்கு எங்களுக்கு புகழாரங்கள்? வீரப் பிரதாபங்கள்? பொன்னாடைகள்? விருதுகள்? வெட்டி முழக்கங்கள்? ஒரு சின்ன ஆறுதலும் கிடைக்காமல்தானே, ஒரு உயிர் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளுகிறது? இத்தனை கவிதை படைக்கிறோம். இலக்கியம் படைக்கிறோம். புத்தகம் அடிக்கிறோம். விருது குடுக்கிறோம். எங்கள் சக உயிரொன்றை, எங்களாலை ஏன் காப்பாற்ற முடியாமல் போகிறது? இப்பிடி! இப்பிடித் தான் நாங்க சிந்திக்க வேண்டும்.

ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவரின் தற்கொலை என்பது, குடும்பத்துக்கு ஓர் அங்கத்துவ இழப்பு. சமூகத்துக்கோ மாபெரும் இடைவெளி. இருபது வருடங்களாக நீருற்றி வளர்த்த மரம், நிழல் விடத் தொடங்குகையில் வேரோடு சாய்கிற சோகம். கடந்து போக முடியாது. கடந்து போகவும் கூடாது. நாங்கள் எங்கள் மனங்களை ஆற்றுப்படுத்த தொடங்க வேண்டும். குழந்தைகளின், சிறுவர்களின், இளைஞர்களின் மன மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்வை, அவ்வப்போது அவதானித்து உறுதிப்படுத்த வேண்டும். ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். “வாழ்க்கைக்கான சகல வளங்களையும், நாங்கள் கொண்டிருக்கிறோம்.” என்ற நம்பிக்கையை விதைக்க வேண்டும். சேவைகள் என்பது, கடைகளை திறந்து போட்டு, நுகர்வோருக்கு காத்திருப்பது அல்ல.

சோழ வேந்தனிடம் சங்கப்புலவர் வேண்டுகோள்

செ. வே. காசிநாதன் (Melbourne)

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்போ அதற்குச்சற்றே பின்போ ஆக்கப்பட்ட ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் சில நீண்ட தனிப்பாட்டுக்களாயும், பெரும்பாலானவை 8 தொகுதிகளாகவும் - எனவே இவற்றைத் தொகை நூல்கள் என்பர் - சங்க நூல்கள் எனும் பெயரில் எமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. 19ம் நூற்றாண்டிலேயே இவை ஒலைச்சுவடிகளிருந்து மிகுந்த பிரயாசையுடன் சேகரிக்கப்பட்டன. அதற்கிடையில், 2000 ஆண்டு காலத்தில் எத்தனை அழிந்து எமக்குக் கிடையாது போயின என்று தெரியாது. இப்போது கிடைப்பவற்றையும் அழியாது சேகரித்துச் செப்பமாய் பதிப்பித்து எமக்கு தந்த எம் நாட்டவரான C.Y.தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901) போன்ற பெரியோர்களுக்கு இலக்கிய ஆர்வலர்களின் பெருநன்றி என்றும் உண்டு. எந்த அளவுகோலாற் பார்ப்பினும், இவை உலகின் அரிய இலக்கியங்களிற் சேர்க்கும் தகுதியுடைவை என்பதில் ஐயமில்லை.

சோழநாட்டின் சில ஊர்களில் அறுவடை பிழைத்ததால் வறிகொடுக்கத்தவறிய குடிமக்களை அரச ஊழியர் வருத்தினர். வறுமையுற்றோர் கடனை நீக்கி அவர்களுக்கு ஆறுதல் தருமாறு அரசன் கிள்ளிவளவனிடம், புலவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார் பாடியது கீழேயுள்ள கவிதை.

சங்க நூல்களில் ஒன்றான புறநானூறு எனும் தொகை நூலில் 35வது இது.

அரசனோ பெரும்படைபலங்கொண்டு வெற்றிகள் பல கண்ட பீடுடை வேந்தன். கவிஞரோ புலமையன்றி வேறு செல்வம் இல்லாதவர். அவருடைய கோரிக்கையும் சிறிதல்ல:

குடிமக்கள் தரத்தவறிய வறியை விட்டுவிடு என்று சொல்வது, ஆட்சி நடத்துவது எப்படி என்று அரசனுக்குச் சொல்லித்தரத் துணிவது போலாகும். பேரரசனின் மகிமையை மதிக்கவும் வேண்டும் - அதை நாம் நன்கு உணர்ந்திருப்பதைத் தெரிவிப்பதும் அவசியம். தன் கொள்கையை உறுதியாய்க் கூறி, வந்த காரியத்தை முன்னெடுத்தலும் வேண்டும்.

அரசனைவாக்கு வந்து புலவர் சொல்கிறார்:

1. அகன்ற கடலையும் உயர்ந்த வானையும் எல்லைகளாய்க் கொண்ட பரந்த தமிழ் உலகில், இடிபோல் முழங்கும் முரசுகளுடன் வரும் சேனாபலமுள்ள அரசர் மூவருள்ளும் பேரரசன் நீயே.

2. கிழக்கிலே உதிக்கும் சூரியன் அவ்வாறல்லாது எல்லாத்திசைகளிலும் தோன்றினாலும், வடக்கே வானத்திற் தெரிகிற வெள்ளி தெற்கே போனாலும், தன் கதி மாறாத காவிரி வெள்ளத்தின் நீரால் உன் நாட்டில் செழித்து வளரும் கணுக்கள் பலவுடைய உயர்ந்த கரும்புத் தோட்டங்கள் உன்னுடைய சேனாவீரரின் வேல்களின் பரந்த தொகுதியை ஒத்த நெருக்கமுடையன. இத்தகைய வள நாட்டின் செல்வமும் படை மிடுக்கும் உடைய வேந்தனான உனக்கு நான் சொல்லவந்த ஒன்றுளது, அதனைக் கேட்பாயாக:

3. செங்கோலாட்சியில்நீ, அறதேவதைக்கு ஒப்பானவன். சிறிது நியாயம் கேட்டு உன்னிடம் வரும் எளியோரும் பெறுவது, துளி கேட்டவர் மழையையே பெறுவதற்கு ஒப்பான பூரண நீதி. சூரியனைத் தாமே தாங்குவன போல் அடர்ந்து நிற்கும் மேகங்கள் வானத்தின் நடுவே சூரியனை மறைத்து உயர்ந்திருப்பது போல், ஓங்கி நிற்கும் உனது ஆட்சியின் செங்குடை பார்ப்போர் கண்களைக் கூசவைக்கும் பெருமையுடையது.

4. ஆனால், பெருவளங்களுக்கு உரியவனான, கூரியவேல் கொண்ட வீரவேந்தே, உன் வெண்கொற்றக்குடை ஓங்கி நிற்பது, துன்பத்திலிருந்து குடிகளைக் காப்பதற்காகவேயன்றி வெய்யிலிலிருந்து உனக்கு நிழல் தருதற்கல்லவே?

5. போர்க்களங்களிலே, எதிரிகளின் யானைகளின் உடல்களை, கரிய பனைமரத் துண்டுகள் போல தறித்து

விழுத்தி, எதிர்த்து வந்த சேனைகளை ஓடக் கலைக்கும் உன்னுடைய போர்ப்படைகளால் மட்டும் நிலைப்பதல்ல உன் அரசின் பெருமை தம் நிலத்தைப் பண்படுத்தி எல்லோருக்கும் உணவு தரும் குடிமக்களின் உழுபடைகளும் (கலப்பைகள்) இல்லையெனில் இப்பெருமை நிலையாது.

6. இனி, மாரி பொய்த்தாலும், வினைச்சல் குன்றினாலும், தாம் செய் முயற்சி என்ன காரணத்தினாலும் எதிர்பார்த்தபடி பயன் தரத் தவறின், தம்மைக் காக்கும் தலைவனைக் குறை சொல்வதே உலகத்தோரியல்பு என்பதை நீயும் நன்கறிவாய்.

7. ஆகவே, விளக்கமின்றிப் புறம் கூறுவோரது சலிப்புத்தரும் சொற்களைப் பொருட்படுத்தாது, கமத்தைப் பேணுவோரைக் கடன் சுமையிலிருந்து விடுவித்து குடிகளுக்கு நலம் செய்வாயானால், உன்னுடைய எதிரிகளும் உன்னைப் போற்றுவர்.

மேலே 7ம் பந்தியில் குடிகள் சார்பான வேண்டுகோளை விநயமாக வேந்தரிடம் சமர்ப்பிக்கும் புலவர், அதற்கு ஆதாரமாக 4ம் 5ம் பந்திகளில் (பந்தியாய்ப் பிரித்து இலக்கமிட்டது நான்) குடிகளின் நலன் காக்கும் அரசின் கடமை பற்றிய தன் கொள்கையைத் தெளிவாயும் பலமாயும் முன்வைக்கும் நெஞ்சுரத்தையும், கவிதை முழுவதிலும் அரசன் மாண்பைக்கூறி அவன் பேணவேண்டிய உயரிய ஒழுக்கத்தைத் தொடர்ந்து நினைவூட்டும் சாமர்த்தியத்தையும் வியக்காமலிருக்கமுடியாது.

வறுமையால் நொத்த குடிகளின் தெனியாச் சொற்கள் அரசன் செவிகளுக்கும் எட்டி அதனால் அவன் கடுத்திருக்கலாம் என்பதை மனங்கொண்ட புலவர், சிறியோர் பிழையைப் பெரியோர் பொறுக்க வேண்டிய கடனை அரசனுக்கு அமைதியாய் உணர்த்தும் கவிந்த சான்றாண்மையும் பெரிதே.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த புலவரின் மொழி எமக்கு விளங்குதற்குக் கடினமாயிருப்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. பின்வரும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஆர்வமுடையோர்க்கு உதவலாம். இம்மொழிபெயர்ப்புக்கு பெரும்பாலான சங்கநூல்களையும், குறள் உட்பட பிற அரிய நூல்கள் பலவற்றையும் மொழிபெயர்த்திருப்பவரான அறிஞர் வைதேகி Herbert அம்மையாருக்கு எமது நன்றி.
(Google ல் Vaidehi Herbert எனத் தேடி இவரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளை வாசிக்கலாம்)

In this dense world where winds cannot penetrate,
decorated with the sky, with huge ocean as its limits,
among the three who rule over the cool Tamizh land with
roaring drums and armies, your royalty alone is true royalty!

நான் இதுவரை பொருள் கூறிய,
புறநாநூறு 35ம் கவிதை இதோ:
பாடியவர்: வெள்ளைக்குடி நாகனார்,
பாடப்பட்டோன்: சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளிவளவன்

நளி இரு முத்தீர் ஏணியாக,
வளி இடை வழங்கா வானம் துடிய
மண் திணி கிடக்கைத் தண் தமிழ்க் கிழவர்
முரசு முழங்கு தானை மூவர் உள்ளும்,
அரசு எனப்படுவது நினதே பெரும! 5
அலங்கு கதீர்க் கனலி நால்வரின் தோன்றினும்,
இலங்கு கதீர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்,
அம் தண் காவிரி வந்து கவர்பு ஊட்டித்,

தோடு கொள் வேலின் தோற்றம் போல
ஆடு கண் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும் 10
நாடு எனப்படுவது நினதே அத்தை, ஆங்க
நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே!
நினைவ கூறுவல் எனவ கேண்மதி!
அறும் புறித்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறை வேண்டு பொழுதின் பதன் ளளியோர் ஈண்டு 15
உறை வேண்டு பொழுதில் பெயல் பெற்றோரே,
ஞாயிறு சுமந்த கோடு திரள் கொண்பு
மாக விசும்பின் நடுவு நின்றாங்குக்
கண்பொர விவங்கும் நின் விண் பொரு வியன் குடை
வெயில் மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே, வருந்திய 20
குடி மறைப்பதுவே கூர்வேல் வளவ!
வெளிற்றுப் பனந் துணியின் வீற்று வீற்றுக் கிடப்பக்
கனிற்றுக் கணம் பொருத கண் அகன் பறந்தலை,
வருபடை தாங்கிப் பெயர் புறத்து ஆர்த்தப்,
பொருபடை தருஉங் கொற்றமும் உழுபடை 25
ஊன்று சால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே,
மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்,
காவலர்ப் பழிக்கும் இக்கண் அகன் ஞாலம்
அது நற்கு அறிந்தனையாயின், நீயும் 30
நொதுமலாளர் பொருமொழி கொள்ளாது
பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடி புறந்தருகுளை ஆயின், நின்
அடி புறந்தருகுவர் அடங்காதோரே.

O greatness! Even if the moving sun's rays appear on four sides,
even if Venus moves to the south, your country alone is truly
a country where lovely, cool Kāviri flows through many canals
and feeds the land, and appearing like spears, flowers of the
sugarcanes with swaying nodes sway!

O very proud king of a greatly prosperous country! I will
tell you something that concerns you! Listen to me! When one
rules with a perfect scepter like righteousness itself is ruling,
the poor receive showers when they ask for drops of rain.
Is your wide umbrella, which touches the sky and blinds the eyes
with its brightness, a shield against the sun, like a huge, round cloud
in the sky? No! O Valavan with sharp spears! It is a shield
for the suffering citizens!

On the wide battlefield where elephants lie scattered like pieces
of young palmyra tree trunks,
your army withstands the onslaught of attacking forces,
and cheers as it retreats, its victories rising from what grows in
the furrows dug by plows. If the rains should fail, if harvests shrink,
and if people do deeds that are not natural, this vast world blames
the kings. If you really understand this, you will not listen to useless
words that are uttered by slanderers! If you take care of farmers who
work with their oxen and all the other communities, even your enemies
will praise your feet!

வைதேகியின் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து எனது விளக்கம் ஆங்காங்கே சிறிது
வேறுபட்டிருக்கலாம். கவிஞருள்ளத்தை, அதுவும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு
முந்திய உலக இயல்பைக் கூற முயல்கையில் இவ்வேறுபாடுகள் வருவதில்
ஆச்சரியமில்லை.

செ. வே. காசிநாதன் (Melbourne) (svkasy@gmail.com)

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஆழமாக எழுதும் ஆற்றலுடையவர்.

வளர் இதழுடனான அவரது தொடர்பு வளர் இதழுக்குப் பெருமைசேர்ப்பதுடன் வளரை மேலும்
வளர்த்தெடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவரது ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்கள் வளருக்குப்
பலம். இக்கட்டுரை 2023-மெல்போர்ன் தமிழ் மூத்த குடிமக்கள் இதழிலிருந்து அனுமதியுடன்
பிரசுரமாகிறது.

வித்தகபுரத்தான்

ஒரு முன்னாள்

மாணவனின் பார்வை -

பகிடி வதையும்

பல்கலைக்கழகங்களும்

#

ராகிங் (பகிடி வதை) என்பது இலங்கையில் உள்ள பலமாநிலப்பல்கலைக்கழகங்களில் பொதுவாக ஒவ்வொரு கல்வியாண்டின் தொடக்கத்திலும் நடைபெறும் முதலாம் ஆண்டு மாணவர்கள் அல்லது புதிய மாணவர்களை மூத்த மாணவர்களால் கொடுமைப்படுத்துவதாகும். இது இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழக துணைக் கலாச்சாரத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. ராகிங் முதன்மையாக ஆண் மற்றும் பெண் இருபாலருக்கும் முதுநிலை மாணவர்கள் முக்கியமாக ஆண்களால் செய்யப்படுகிறது. பெண் முதுநிலை மாணவர்கள் ராகிங்கில் ஈடுபடும் நிகழ்வுகள் குறைவு. ராகிங்கில் ஈடுபடாத மூத்த மாணவர்களும் இருக்கிறார்கள். ராகிங் முக்கியமாக மாணவர் விடுதிகளிலும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே மாணவர்களால் வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட தனியார் குடியிருப்புகளிலும் நிகழ்கிறது.

கூடுதலாக பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்குள் ராகிங் நடைபெறுகிறது. வெளிப்புற விரிவுரை அரங்குகள் பயிற்சி அறைகள் கேன்டீன்கள் நூலகம் சாலைகள் பல்கலைக்கழக தோட்டம் பூங்காக்கள் மற்றும் விளையாட்டு மைதானங்கள் போன்ற இடங்கள் உட்பட. மாணவர்கள் புத்தகத்தைத் தலைகீழாகப் படிக்கவும் சிகரெட்டைப் புகைக்கவும் காலணிகளைக் கழற்றவும் மண்டியிடவும் நீண்ட நேரம் புஷ்-அப்கள் செய்யவும் அரசியல் பேச்சு நடத்தவும் கேட்கப்படுகிறார்கள்

மேலும் ஆபத்தான சாகசங்களை மேற்கொள்ளவோ கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறார்கள்.

ராகிங்கில் ஈடுபடும் மூத்தவர்கள் போலியான பாலியல் செயல்களில் ஈடுபடவும் பெற்றோர்கள் பேராசிரியர்கள் காவல்துறை அரசியல்வாதிகளை விமர்சிக்கவும் அல்லது சமூகத்தில் இயல்பான ஆசாரத்திற்கு எதிரான செயல்களில் ஈடுபடவும் மிக முக்கியமாக ஆடைகளை கழற்றுவதில் மற்றும் தனிப்பட்ட பாகங்களைக் காட்டுதல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட வேண்டும். ராகிங் என்பது நிறுவன மாணவர் துணைக் கலாச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் கருதப்படலாம். எனவே மற்ற முறையான நிறுவனங்களைப் போலவே இது சாதாரண சமூகமயமாக்கல் செயல்முறையின் ஒரு பகுதியாகும். எடுத்துக்காட்டாக மற்ற நாடுகளில் காவல்துறை ஆயுதப்படை மூத்த அதிகாரிகள் இளைய அதிகாரிகளுக்கு பகிடி வதையை ஒழுக்கத்தை பேணும் தண்டனையாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைத் தேவைகளுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் காலப்போக்கில் நிறுவனங்களில் துணை கலாச்சாரங்கள் உருவாகின்றன.

இது மாணவர் மக்களிடையே சீனியாரிட்டியை பராமரிக்க உதவுகிறது (பல்கலைக்கழகத்தின் எல்லைக்கு அப்பால் இருக்கும் சமூக படிநிலைகளை மீறும் ஒரு வழியாகவும்) அல்லது உண்மையில் காதல் உறவுகளுக்கு பொருத்தமான கூட்டாளர்களை கண்டுபிடிப்பது பல்கலைக்கழகங்களில் ராகிங் தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக இருக்கலாம் என்று சிலர் வாதிடுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் ராகிங் என்பது தனிப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக புதியவர்கள் மீது தங்கள் அதிகாரத்தையும் நிலைநிறுத்துவதற்கான ஒரு எளிய பயிற்சியிலிருந்து ராகிங் என்பது உடல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் தீங்கு விளைவிக்கும் ஒரு சிக்கலான நிகழ்வாக மாறியது. பல தசாப்தங்களாக பல்கலைக்கழகங்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் மாணவர் மனநிலை மற்றும் நடை-

முறையில் உள்ள துணை கலாச்சாரம் வருந்தத்தக்க வகையில் ராகிங் பல்வேறு வளாகங்களில் சமூக கலாச்சார மற்றும் சட்டரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நடைமுறையாக உருவெடுத்துள்ளது. பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் ஏனைய உயர்கல்வி நிலையங்களில் பகிடிவதைக்கு ஆளாகும் மாணவர்களுக்கு உதவுவதற்காக அவசர தொலைபேசி இலக்கமும் விசேட அலுவலகமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாக பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு தெரிவித்துள்ளது.

1998 ஆம் ஆண்டின் 20 ஆம் எண் கல்வி நிறுவனங்களில் ராகிங் மற்றும் பிற வன்முறைகளைத் தடுக்கும் சட்டம் தற்போது நடைமுறையில் உள்ளது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் ஜாமீன் கோர முடியாது மற்றும் நீதிமன்றத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டால் அவர்களுக்கு 10 ஆண்டுகள் கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படலாம்.

ICTA (Information and Communication Technology Agency of Sri Lanka) பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மற்றும் பணியாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த UGC அவசரகால பாதுகாப்பு செயலி இந்த மொபைல் செயலி (APP)மூலம் அதிகாரிகளுக்கு சம்பவங்களை தெரிவிக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும் முதுநிலை மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ராகிங் காலத்தில் தங்கள் மொபைல் சாதனங்களை கொண்டு வரக்கூடாது என்று புதியவர்களுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்துள்ளனர்.

“பேராதனையில் 1980-பேட்ச் முதலாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். காலை 430 மணிக்கு ஜூனியர் மாணவர்களை எழுப்புவதில் என்று முதுநிலை மாணவர்கள் கூச்சலிட்டனர். நாங்கள் அனைவரும் சிறிய குளத்தின் அருகே வெளியே சென்று எங்கள் பேனா மூடியைப் பயன்படுத்தி குளத்திலிருந்து தண்ணீரை அகற்ற ஆரம்பித்தோம். வெளியில் மிகவும் குளிராக இருந்தது. நாங்கள் அனைவரும் நிர்வாணமாக இருந்தோம். திடீரென்று மூத்த மாணவர் எங்களை புல் மீது உருளுமாறு கத்தினார். நாங்கள் புல் மீது உருளுகிறோம். இந்த நிகழ்வின் போது லீச் புழு நமது இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. எந்த பாதுகாடும் இல்லாமல் பெரும்பான்மை மற்றும் சிறுபான்மை மாணவர்கள் உட்பட அனைத்து இனநிலை மாணவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

நான் சங்கமித்தா மண்டபத்தில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது ஒரு மூத்த மாணவர் வந்து என் எதிரில் அமர்ந்தார். அவர் முதலில் கீரை சாப்பிடச் சொன்னார். பிறகு பருப்பு இறுதியாக நான் கறிகள் இல்லாமல் சோறு சாப்பிட்டேன். அவர் என்னிடம் மிகவும் அன்பாகவும் பணிவாகவும் கேட்பதால் இந்த அனுபவம் எனக்கு பிடித்திருந்தது. அவர் என்னிடம் கத்தவில்லை ஆனால் அவர் தனது ராகிங்கை அமைதியாக முடித்தார். என் ஆன்மா மதிக்கப்படவில்லை என்று நான் உணரவில்லை.

*Fitness boot camp உடற்பயிற்சி முகாம் என்பது ஜிம்கள் தனிப்பட்ட பயிற்சியாளர்கள் அல்லது பிற அமைப்புகளால் நடத்தப்படும் குழு உடல் பயிற்சித் திட்டமாகும். இந்த திட்டங்கள் பல்வேறு வகையான உடற்பயிற்சிகள் மூலம் வலிமை மற்றும் உடற்கூதியை உருவாக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. இராணுவத்தில் பயன்படுத்தப்படும் உடற்பயிற்சி பயிற்சியின் அம்சங்களில் செயல்பாடுகள் மற்றும் வடிவம் தளர்வாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் மற்றும் பயிற்சியாளர்கள் முன்னாள் இராணுவ வீரர்களாக இருக்கலாம்.

பேராதனை வளாக வாழ்க்கையின் முதல் இரண்டு வாரங்கள் boot camp முகாமை உணர்ந்தேன். இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு ராகிங் இல்லை. அதன் பிறகு பெரும்பாலான மூத்தவர்கள் எங்களுடன் மிகவும் நட்பாக இருந்தனர்.

நம் சமூகத்தில் பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் நடக்கும்போது ராகிங் -சாபம் வெளிப்படலாம். ராகிங் சாபம் வாழ்வின் பிற்பகுதியில் மீண்டும் வந்து தீங்கு விளைவிக்கும்.

“உங்களுக்கு வரப்போகும் மணமகன் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னிடம் பல கெட்ட வார்த்தைகளை கூறினார். எனவே இந்த நபரை வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள் என்று சாத்தியமான மணமகன் தரப்பிடம் கூறலாம்.”

“அவர் இப்போது ஒரு பெரிய பதவியில் இருக்கலாம். ஆனால் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் என்னிடம் பல தூஷண வார்த்தைகளைச் சொன்னார். எந்த பொதுநிகழ்ச்சியிலும் அவருடன் பேச தயங்குவேன்” அனைத்தையும் அவ்வப்போது கேட்டிருக்கிறேன்.

பல் சீனியர் மாணவர்கள் ஒரு ஜூனியர் மாணவரை ராகிங் செய்கிறார்கள். ஜூனியர் ராகிங்கின் விளைவாக விபத்து அல்லது தற்கொலையால் இறந்தால் “அதற்கு நான் பொறுப்பல்ல” என்று எல்லா மூத்த மாணவர்களும் சொல்லப் போகிறார்கள். புதிய மாணவரின் மரணத்திற்கு யார் பொறுப்பு? இறந்த மாணவரின் பெற்றோர்க்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறீர்கள்? உயிரின் விலை என்ன? அதிகாரிகள் முறையாக விசாரித்து பொறுப்புள்ள தரப்பினர் கிறைக்கு செல்ல வேண்டும்.

**

“மாணவர்கள் மீது தீங்கு விளைவிக்கும் விளைவுகள்: ராகிங் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க உடல் மற்றும் உளவியல் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. அடித்தல்

அல்லது கட்டாய உழைப்பு போன்ற உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் காயங்கள், அதிர்ச்சி மற்றும் நீண்ட கால உடல்நலப் பிரச்சினைகளுக்கு வழிவகுக்கும். மேலும், ராகிங்கினால் ஏற்படும் மன வேதனையானது கடுமையான மன அழுத்தம், பதட்டம், மனச்சோர்வு மற்றும் தீவிர நிகழ்வுகளில் சில நபர்களை சுயதீங்கு அல்லது தற்கொலைக்கு தள்ளலாம். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் சுயமரியாதை இழப்பு, பழகுவதற்கான பயம் மற்றும் அவர்களின் கல்வி செயல்திறனில் எதிர்மறையான தாக்கத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

கல்வி மற்றும் வளாகச் சூழலின் மீதான தாக்கம்:

ராகிங் கல்விச் சூழலைச் சீர்குலைத்து அறிவைப் பின்தொடர்வதைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகிறது. ராகிங்கிற்கு ஆளாகும் மாணவர்கள், தங்கள் கல்வி நிறுவனத்தின் மீது ஆழ்ந்த வெறுப்பை வளர்த்து, கல்வி நடவடிக்கைகளில் கற்கும் மற்றும் பங்கேற்கும் அவர்களின் ஊக்கத்தை பாதிக்கலாம். ராகிங் பயம் பயமுறுத்தல் மற்றும் விரோதப் போக்கை உருவாக்கும், மாணவர்கள் தங்கள் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவது மற்றும் ஆரோக்கியமான சமூக தொடர்புகளில் ஈடுபடுவது சவாலாக இருக்கும். இறுதியில், ராகிங், அறிவார்ந்த வளர்ச்சி மற்றும் தனிப்பட்ட வளர்ச்சியை வளர்க்கும் பல்கலைக்கழகங்களின் உண்மையான நோக்கத்திலிருந்து விலகுகிறது.

மனித உரிமை மீறல்:

ராகிங் என்பது ஒரு நபரின் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீறுவதாகும். உடல் மற்றும் உளவியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் இல்லாத பாதுகாப்பான மற்றும் ஆதரவான சூழலில் படிக்க ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் உரிமை உண்டு. ராகிங் இந்த உரிமைகளை மீறுவது மட்டுமல்லாமல், சமத்துவம், மரியாதை மற்றும் கண்ணியம் ஆகியவற்றின் கொள்கைகளை புறக்கணிக்கிறது. இது ஒரு ஆரோக்கியமற்ற இயக்கத்தை உருவாக்குகிறது, அங்கு மூத்தவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை சுரண்டி தங்கள் இளையவர்களை இழிவுபடுத்தும் மற்றும் இழிவுபடுத்தும் சிகிச்சைக்கு உட்படுத்துகிறார்கள். மனித உரிமைகளை நிலை நிறுத்துவது ஒரு நீதியான மற்றும் உள்ளடக்கிய சமூகத்தை கட்டியெழுப்புவதற்கு இன்றியமையாதது, மேலும் இந்த கொள்கைகளுக்கு நேர் எதிராக ராகிங் நிற்கிறது.

சட்ட மற்றும் நெறிமுறை தாக்கங்கள்:

பல நாடுகளில், ராகிங் ஒரு கிரிமினல் குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் இந்த நடைமுறையைத் தடுக்க சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பல்கலைக்கழக நிர்வாகங்களும், நிர்வாக அமைப்புகளும் இந்த சட்டங்களை கடுமையாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். மற்றும் ராகிங் தொடர்பாக பூஜ்ஜிய சகிப்புத்தன்மை கொள்கையை நிறுவ வேண்டும். மாணவர்களிடையே அவர்களின் செயல்களின் சட்டரீதியான விளைவுகளைப் பற்றி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதும், வளாகச் சமூகத்தில் பொறுப்புணர்வையும் அனுதாபத்தையும் வளர்ப்பதும் மிக முக்கியமானது. அனைத்து மாணவர்களின் கண்ணியம் மற்றும் நல்வாழ்வை நிலைநிறுத்தும் ஆரோக்கியமான மற்றும் ஆதரவான சூழலை மேம்படுத்துவதற்கு நெறிமுறை வழிகாட்டுதல்கள் நிறுவப்பட வேண்டும்.

ராகிங்கைத் தடுப்பது:

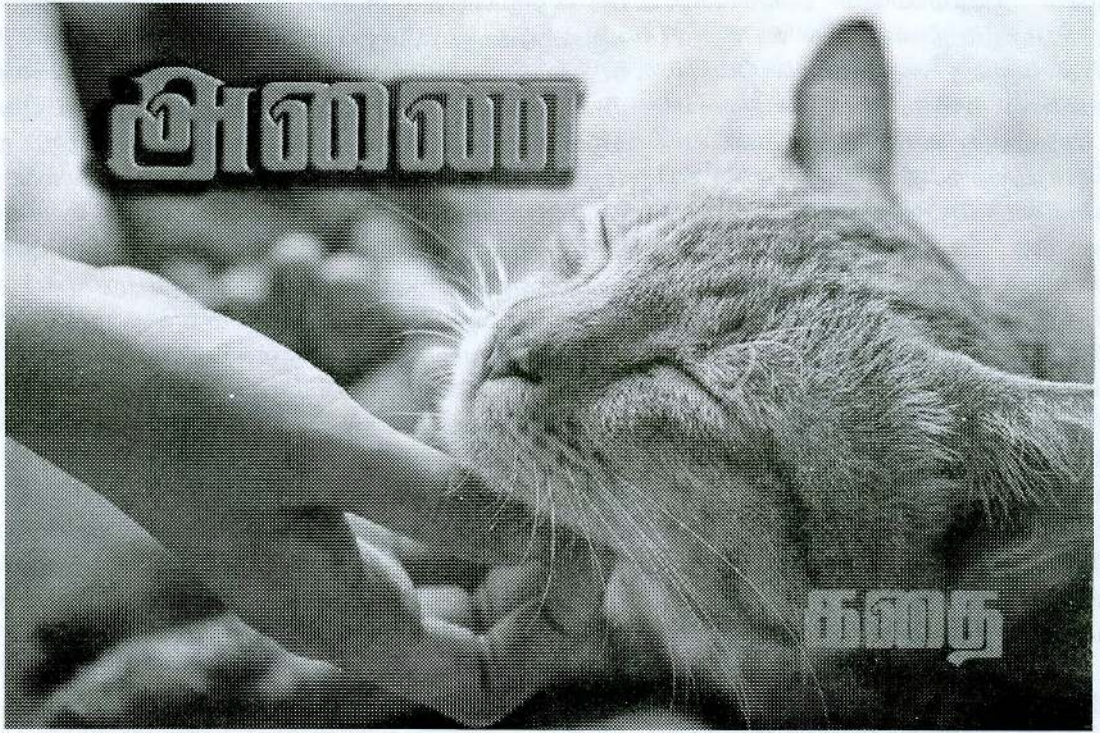
பல்கலைக்கழகங்களில் ராகிங்கை ஒழிப்பதில் தடுப்பு முக்கியமானது. விழிப்புணர்வு பிரச்சாரங்கள், ஆலோசனை சேவைகள் மற்றும் அநாமதேய முறையிடுதல் முறைகளை உள்ளடக்கிய விரிவான ராகிங் எதிர்ப்பு கொள்கைகளை கல்வி நிறுவனங்கள் செயல்படுத்த வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களை முன்வர ஊக்குவிக்கும், அவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்து, குற்றவாளிகளுக்கு எதிராக தகுந்த ஒழுக்காற்று நடவடிக்கையை எளிதாக்கும். மேலும், உள்ளடக்கம், மரியாதை மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் கலாச்சாரத்தை வளர்ப்பது, மாணவர்களிடையே நேர்மறையான தொடர்பு மற்றும் வழிகாட்டுதலின் மூலம் ராகிங் என்ற தீங்கு விளைவிக்கும் நடைமுறையை மாற்ற உதவும்.

முடிவு:

ராகிங் என்பது கல்வியின் கொள்கைகளை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தும், மனித உரிமைகளை மீறும் மற்றும் மாணவர்களின் உடல் மற்றும் மன நலத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க ஆபத்துக்களை ஏற்படுத்தும் ஒரு ஆழமான தீங்கான நடைமுறையாகும். அனைத்து மாணவர்களுக்கும் ஒரு வளர்ப்பு மற்றும் பாதுகாப்பான சூழலை வழங்குவதற்கான பொறுப்பு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு உள்ளது. கல்வி நிறுவனங்கள், நிர்வாகிகள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் ராகிங்கை ஒழிப்பதற்கும், தனிப்பட்ட வளர்ச்சி, கல்வித் திறன் மற்றும் தனிநபர்களிடையே பரஸ்பர மரியாதையை ஊக்குவிக்கும் சூழலை வளர்ப்பதற்கும் கூட்டாகச் செயல்படுவது அவசியம். ராகிங்கை ஒழிப்பதன் மூலம் மட்டுமே, சமூகத்திற்கு நேர்மறையாகப் பங்களிக்கும் நல்ல, பொறுப்புள்ள மற்றும் இரக்கமுள்ள நபர்களை உருவாக்கும் பணியை பல்கலைக்கழகங்கள் உண்மையிலேயே நிறைவேற்ற முடியும்.

Reference

- PSYCHOLOGICAL, SOCIOLOGICAL, AND POLITICAL DIMENSIONS OF RAGGING IN SRI LANKAN UNIVERSITIES by Siri Gamage, School of Education, University of New England, Australia, Social Affairs. Vol.1 No.7, 13-21, Fall 2017
- *Wikipedia
- ** ChatGPT and Google Translation

கபிஷ் பாடசாலை விட்டதும் விடாததுமாக பாடசாலைத் தெருவாசலுக்கு ஓடிவந்தான். ஓடிவந்தவன் சடுதிப்பென தறித்து நின்றான். அக்கா வரும் மாடிப்படி வழியோரம் தனது அக்காவைத் தேடினான். அக்கா வழமையைவிடத் தாமதமானார். அவன் நின்று இடத்திலேயே நின்று கழன்றுகொண்டிருந்தான்.

தெரு ஓரத்தில் ஒரு கார் நின்றது. அது ஒரு அழகிய புதிய கார். இவன் தனது புத்தகப்பையிலிருந்த கொம்பாலைக் கையிலெடுத்தான். யார் எவரையும் அவன் கணக்கில் கொள்ளவில்லை. காரின் கதவில் நீளத்திற்கு ஆழமாகக் கீறினான்.

காரின் சொந்தக்காரர் கபிஷின் சக மாணவி ஒருத்தியின் அப்பா. அவர் ஒரு மிரெஞ்சு தேசத்தவர் போன்றே தோற்றமளித்தார். தூரத்தே நின்ற அவர் இவன் கீறியதைப் பார்த்துவிட்டார். பார்த்ததும் பதறிப்போனார். ஆனாலும் அமைதியானார். அவர் கபிஷிடம் எதையும் பேசவில்லை. ஏன் தன் உடல் மொழியைக்கூட காட்ட வில்லை. அவர் தனது காரைக்கூட நெருங்கவில்லை.

கபிஷ் வாசலில் நின்ற தன் வகுப்பாசிரியர் கதிரீனை நோட்டம் விட்டான். காரின் சொந்தக்காரரான அப்பா ஆசிரியரிடம் முறைப்பாடு வைப்பதைக் கண்டான். அவனுக்கு உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அவன் அழத் தொடங்கினான்.

அப்பா மகளை அணைத்தபடி காருக்குச்சென்றார். மகள் கீறலைக் கண்டான். விறைத்துப்போனான். அவன் அப்பா(ஆ) என்று அலறினான். அவர் சிரித்தார். சிரிப்பிற்குள் மகளைச் சாந்தப்படுத்தும் பக்குவம் ஒளிந்திருந்தது. தன் மகளை அணைத்துப் பத்திரமாக காருக்குள் ஏற்றினார்.

அழுதுகொண்டிருந்த கபிஷைப்பார்த்த அக்கா விஷயத்தைக் கேட்டாள். அவன் சொன்னான். அக்காவும் சேர்ந்து அழத் தொடங்கிவிட்டாள். சின்னஞ்சிறு முனைகள் பின் விளைவுகளை அலசத் தொடங்கின. பயத்தில் நடுங்கின. செய்வதறியாது விழி பிதுங்கி நின்றன.

ஆசிரியர் கதரீன் அருகில் வந்தார். அவர்கள் இன்னும் வெருண்டார்கள். பிள்ளைகளின் தலையை அவர் வருடிக்கொடுத்தார். புன்னகையால் அவர்களுடன் சினேகமாகப் பேசினார். மௌனமாக அவர்களது மனங்களைத் தைரியப்படுத்தி அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

பிள்ளைகளை நீண்டநேரமாகக் காணாத அம்மா தெருவுக்கு வந்துவிட்டார். அழுதுகொண்டு வந்த பிள்ளைகளைப் பார்த்த அம்மாவின் உடல் பதைபதைத்து, விசயத்தைக் கேட்டார். அவர்கள் அழுதுழுது சொல்லி முடித்தார்கள். மகனை அள்ளி அணைத்தார். 'பிள்ளை வேணுமெண்டே செய்தது. ஆழாதேங்கோ செல்லம்' என்று ஆறுதல் படுத்தி அவர்களை வீட்டினுள்ளே அழைத்துச்சென்றார்.

அப்பா வேலை முடிந்து வீடு வந்ததும் விசயத்தை சொன்னார்கள். அப்பா ஒரு கணம் சிலையாய் நின்றார். பின் சிரித்தார். அவர்களும் சிரித்தார்கள்.

அடுத்தநாள் ஆசிரியர் தொலைபேசியில் அவர்களை அழைத்தார். அம்மா ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கோரினார். அப்பா கார் உரிமையாளரைச் சந்தித்து நஸ்தாஊ வழங்க விரும்பினார். ஆசிரியர் சினேகபூர்வமாக உரையாடியபின் அவர்களை பாடசாலைக்கு அழைத்தார். ஒரு வாரம் கழித்து அந்தச்சந்திப்பு ஏற்பாடாகி இருந்தது.

ஆசிரியர் அவர்களுடன் நீண்டநேரம் உரையாடினார். பாடசாலை நடைமுறை, பெற்றோர் மனநிலை, மாணவர் உளவியல் அணுகுமுறை பற்றி நீண்ட நேரம் பேசினார். அவர்களும் தம்மை மறந்து மகிழ்ச்சியாக உரையாடலில் பங்கேற்றனர். ஒரு வரிகூட காரில் கபிஷ் கீறியது பற்றியோ பிள்ளைகளின் எதிர்மறை செயற்பாடுகள் பற்றியோ எதுவும் பேசவில்லை. தங்கள் பிள்ளையின் தவறுபற்றி பேசாதது தொடர்பாக எதுவித சங்கடமோ குற்ற உணர்வோ ஏற்படாதவாறு ஆசிரியர் உரையாடலை நகர்த்திச்சென்றார். ஒரு மணிநேர உரையாடலின் பின் மகிழ்ச்சியோடு ஆசிரியர் அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தார். அவர்களின் உள்ளம் லேசாகவும் நெகிழ்வாகவும் இருந்தது.

வகுப்பறை வழமைபோல கலகலப்பாக இருந்தது. ஆனால் ஆசிரியருக்கு இன்னொரு மேலதிக பணி இருந்தது. அவனுக்குத் தெரியாதவாறு கபிஷ்டம் பிரத்தியேக கவனத்தைக் அவர் குவித்தார். அவன் ஏன் கொம்பாலைக் கையிலெடுத்தான்? ஏன் காரில் கீறினான்? என்பது தொடர்பாக தன் தேடலைத் தொடர்ந்தார். அவன்மீது அளவான அன்பைப் பொழிந்தார். அவன் சிரித்தான்.

இனிமேல் இவ்வாறு செய்யக்கூடாது என்று கண்டிக்க அவர் விரும்பவில்லை. அந்தக்கீறல் பற்றியோ அல்லது கீறக்கூடாது என்ற எதிர்மறைச் சொற்பிரயோகங்களோ அவனிடம் ஆழமாகப்பதிந்து விடும் என்பதை உணர்ந்து அவர் தவிர்த்தார். தவறைக் கண்டிக்காது அவனிடமுள்ள நல்ல அம்சங்களைத் தேடி அவனை உற்சாகமூட்டினார்.

யாருடைய காரில் கீறல் விழுந்ததோ அந்தப் பிள்ளையையும் ஆசிரியர் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அந்தப்பிள்ளை அவனுடன் சற்று முறைக்கவும் இடைவெளியைப் பேணவும் செய்ததை ஆசிரியர் அவதானித்தார். இவனுடன் எவ்வளவு நேரத்தைச் செலவிட்டாரோ அதைவிட அதிக நேரத்தை அந்தச்சிறுமியுடன் அவர் செலவளிக்க நேர்ந்தது.

ஒரு வாரம் கூட ஆகியிருக்காது. குழந்தை மனங்கள் குதுகலிக்கத் தொடங்கின. அவை எல்லாம் மறந்து சிரித்தன.

●
- மனோ
02.03.2022

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 2022 ல் நாற்பத்தொன்பது பள்ளிகள் மூடப்பட்டுள்ளன.

யாழ் மாவட்ட கல்வியில் முக்கிய புள்ளி விபரங்கள்

- ஜெயரதன்-சின்னி

2021 இல் இலங்கையர்களின் கல்வியறிவு விகிதம் 92.38%. பொருளாதார நெருக்கடியின் போதும் நமது பள்ளி அமைப்புகள் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகின்றன. வடக்கு மாகாண அரசாங்கம் (31.12.2022 இன் முக்கிய புள்ளி விபரங்கள்) மற்றும் கொழும்பு கல்வி அமைச்சிலிருந்து பெறப்பட்ட வெளியிடப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் பின்வரும் தகவல்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. மாணவர்கள் பள்ளியை விட்டு வெளியேறுவதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சில: கல்வியை சமாளிக்க இயலாமை, நிதிச் சிக்கல்கள், வறுமை, பெற்றோரின் ஈடுபாடு அல்லது ஆதரவு இல்லாமை, போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாமை, தனிப்பட்ட அல்லது குடும்பப் பிரச்சனைகள் மற்றும் படிப்பில் இருந்து விலகல் அல்லது படிப்பில் சலிப்பு.

யாழ்ப்பாண நகர மக்கள் தொகை 2023 இல் தோராயமாக 169,100 ஆக உள்ளது (World populareview.com) இலங்கையின் நான்காவது பெரிய நகரம் யாழ்ப்பாணம். பருத்தித்துறை -89,810, (12வது) மற்றும் வல்வெட்டித்துறை -78,200 (15வது).

இலங்கையின் பழமையான சில பாடசாலைகள் யூனியன் கல்லூரி(1816), மத்திய கல்லூரி (1817), செயின்ட் ஜான்ஸ் (1823), மெதடிஸ்ட் பெண்கள், பருத்தித்துறை (1823), உடுவையில் பெண்கள் (1824) வேம்படி பெண்கள் (1834), யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி (1871), மற்றும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி (1887) போன்ற பாடசாலைகள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

School by Category	Type of school	Total Numbers in Jaffna
National schools	Functioning	08
Provincial school (functioning)	1 AB	44
	1 C	48
	வகை 2	144
	வகை 3	206
Private Schools		06

1AB - உயர்நிலையில் விஞ்ஞான வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளிகள்

1C - விஞ்ஞான வகுப்பு அல்லாத உயர்நிலை வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளிகள்
வகை 2 - தரம் 11 வரை மட்டுமே வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளி
வகை 3 - தரம் 5 வரை வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளி

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 2022 ல் நாற்பத்தொன்பது பள்ளிகள் மூடப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாண மாவட்டம் 15 பிரதேச சபைகளைக் கொண்டுள்ளது. கொவிட்-19 தொற்றுநோயைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவர்களிடையே அதிகரித்து வரும் இடைநிறுத்தல் எண்ணிக்கை குறித்து கல்வி அதிகாரிகள் கவலை வெளியிட்டுள்ளனர். பள்ளிப் படிப்பை பாதியில் நிறுத்திய சில சிறுவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பல்வேறு இடங்களில் சிறுவர் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மேலும், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கனிஷ்ட தர மாணவர்கள் வாசிப்பு மற்றும் எழுதும் திறனுடன் அவதிப்படும் பிரச்சினையை கல்வி அதிகாரிகள் வலியுறுத்தியுள்ளனர் (யாழ் மாவட்ட அபிவிருத்திக்குழு சிலோன் டூட், ஜூன் 9, 2023 அறிக்கை). இலங்கையில் உள்ள 95 வீதமான பாடசாலைகள் கிராமப்புற மாகாணங்களில் உள்ளதால் பெரும்பாலும் வறுமையில் வாழும் சிறுவர்கள் கல்வி கற்கிறார்கள். ஆனால் மாகாணக் கல்விக்கான பொது முதலீடு மொத்த பொதுக் கல்விச் செலவில் 65 வீதமே ஆகும். மத்திய அரசாங்கத்தால் செலவிடப்படும் 35 சதவீதம் முக்கியமாக தேசியப் பள்ளிகளுக்குச் செல்கிறது. இது அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் சுமார் ஐந்து சதவீதத்தை மட்டுமே கொண்டுள்ளது மற்றும் பொதுவாக வசதியான நகர்ப்புற மாணவர்களை உள்ளடக்கியது என்று

ஆதாரம்: கல்வித் துறை, NP

இலங்கையின் UNICEF தெரிவித்துள்ளது.

School by medium (functioning)

Tamil Medium-440,

Islands -64,

Jaffna-99,

Thenmarachchi- 58,

Vadamarachchi -81 and

Valigamum-145

Tamil-English medium-15

ஆசிரியர்கள் :

தமிழ் மொழி- 7,940,

ஆங்கில தமிழ் மொழி- 1,183 (14.9 சதவீதம்),

சிங்கள மொழி- பூஜ்யம்

மாணவர்கள்:

தமிழ் ஊடகம் - 89,114,

ஆங்கிலம்/தமிழ் ஊடகம்-24,828 (27.9 வீதம்),

சிங்கள ஊடகம்- பூஜ்யம்

தரம் 5 புலமைப்பரிசில் பரீட்சை (2021)-

வட மாகாணத்தில் பெற்ற சாதனைகளின் விவரங்கள் :

மாணவர்களின் எண்ணிக்கை: 18239

70 மதிப்பெண்களுக்கு மேல் பெற்ற மாணவர்கள்: 13730 (75.28%)

மாணவர்கள் மற்றும் அதற்கு மேல் கட ஆஃப் -2895 (15.87%)

க.பொ.த (சா/த) பரீட்சை (2021)-

வட மாகாணத்தில் பெற்ற சாதனை விவரங்கள்

மாணவர்களின் எண்ணிக்கை: 16,563

யுடு க்கு தகுதி: 12,002 (72.46%)

க.பொ.த (உஃத) பரீட்சையில் (2021)-

வட மாகாணத்தின் சமீபத்திய சாதனைகளின் விவரங்கள்

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள

பாலர் பாடசாலை விவரங்கள் -2022

Basic information Jaffna

Pre School 743

Teachers 1341

Students 16444

தேசிய மற்றும் வகை IAB பள்ளிகள் கல்வி துறையிடமிருந்து பெரும் தொகையைப் பெறுகின்றன, இதன் விளைவாக பெரும்பாலான ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பட்ஜெட் சிக்கல்கள் உள்ளன. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் கல்வியறிவு மற்றும் எண்ணியல் திறன் ஆகிய இரண்டையும் மேம்படுத்த பாலர் மற்றும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில்

கவனம் செலுத்துவது பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. வலிகாமம் வடக்கு பிராந்தியத்தில் நமது நீண்டகால நிதிபுதனி முக்கியமானது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் எமதுமிகவுமபின்தங்கியபாடசாலைகளுக்கானநிதியை முதலில் சரி செய்ய வேண்டும்.

திகைப்பூட்டும் தரவுகள்

2021 இல் G5 புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்குத் தேற்றிய 5000 மாணவர்கள் எதிர்பார்ப்புகளுக்குக் குறைவாகச் செயற்பட்டனர். அவதரிப்பும் மாணவர்களுக்கு பள்ளிகள் பயிற்சி வகுப்புகளை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

நீங்கள் ஏழ்மையான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மாணவராக இருந்தாலோ அல்லது ஏழ்மை பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த குழந்தையாக இருந்தாலோ, நீங்கள் பள்ளியில் மின்தங்குவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம் என்பதை இந்த அறிக்கை தெளிவுபடுத்துகிறது.

கல்வித் துறை ஒரு கிளஸ்டர் முறையை ஊக்குவித்து வருகிறது, அதாவது பெரிய கல்லூரிகள் தங்கள் அருகில் உள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு வழிகாட்டுதல் மற்றும் ஆதரவு உதவி உதவிகளை வழங்குதல் மூலம் சிறிய பள்ளி மாணவர்கள் ஊக்கிவிக்கப்படுகின்றார்கள்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியைத் தவறவிட்டவர்கள் தொழில்நுட்பம் மற்றும் திறன் சார்ந்த திட்டங்களில் கவனம் செலுத்தலாம். பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு தொழில்நுட்பம் மற்றும் தொழிற்கல்வி முக்கியமானது. தொழில் நுட்பக் கல்வியானது தொழில்துறைப் பயிற்சியை அளிப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது, மற்றும் ஒருவரின் வாழ்நாள் தொழிலை உருவாக்க அல்லது மேம்படுத்த உதவும் அறிவை வழங்குகிறது.

இந்த இதழின் வடிவம் காரணமாக, பல அட்டவணைகள் தவிர்க்கப்பட்டன. இருப்பினும் அட்டவணையில் இருந்து உந்தப்பட்ட முடிவுகள் மேலே சுருக்கமாகத்தரப்பட்டுள்ளது.

என்னி மாவட்ட தகவல்கள் அடுத்த இதழில் ...

வளர் : 4

எழுத்து ஒப்பு நோக்குனர்

- சாந்தா முருகானந்தன்

படங்கள் மற்றும் ஒவியங்கள் :

நன்றி google picture:

**‘வளர்’ வாசகர்களுக்கு,
நீங்களும் எழுதலாம்!
வரவேற்கிறோம்.**

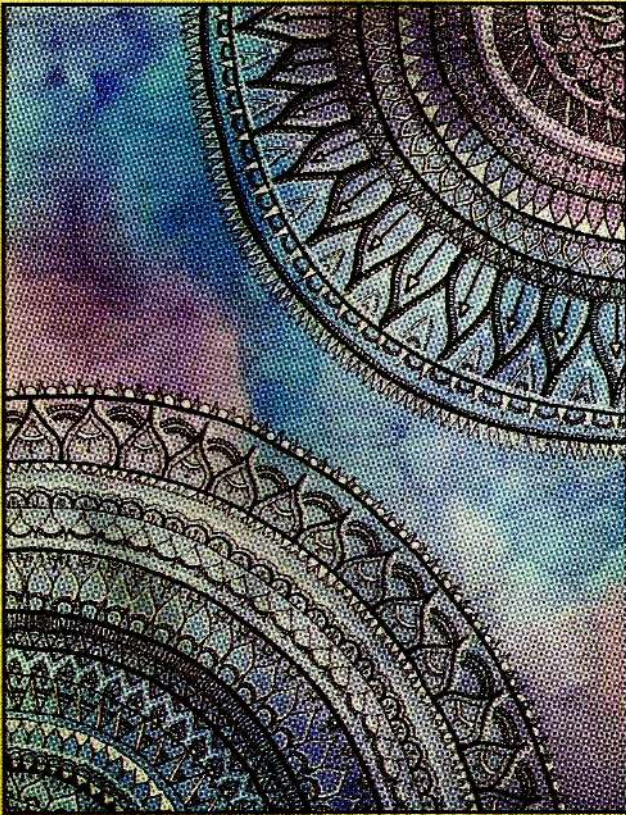

வணக்கம். நான் தருணி. பெரராண்டோ மெட்ராபொலிட்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் எனது இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பை சமீபத்தில் முடித்தேன். நான் தற்போது ஓய்வு இல்லத்தில் பணிபுரிகிறேன். அங்கு பொழுதுபோக்கு நடவடிக்கைகள் மூலம் உடல் மற்றும் அறிவாற்றல் நலனை மேம்படுத்துகிறேன். நான் அடுத்த வருடத்திற்குள் முதநிலை முதநிலைப் படிப்பிற்கு விண்ணப்பிக்க உள்ளேன். நான் கடந்த 5 வருடங்களாக கலை சித்திரங்களை உருவாக்கி வருகிறேன். எனது கலைப் பயணம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தொடங்கியது. அங்கு எனது worksheet இல் சிறிய doodles ஐ அடிக்கடி சேர்த்தேன். எனது திறமையைப் பார்த்த நண்பர்கள் மற்றும் குடும்பத்தினரால் ஊக்கப்படுத்தப்பட்டதால், ஒவியத்தை இன்னும் தீவிரமாக தொடர முடிவு செய்தேன். நான் கலைப் பொருட்களைப் பரிசாக உருவாக்க ஆரம்பித்தேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்த பயணி மண்டலாவும், சிக்கலான மண்டல வடிவமைப்புகளை உருவாக்குவது, எனது செழுமையான தமிழ் கலாச்சாரத்தின் என்னை இணைப்பதால் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் உள்ள வடிவங்களும் அடையாளங்களும் எனது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், தமிழ் கலாச்சாரத்தின் கலை பாரம்பரியம் மற்றும் ஆன்மீக ஆழத்தை நினைவுபடுத்துவதாகவும் உள்ளது. தற்காலதேவி எனது படைப்பு கலைக்கு உத்வேகத்தின் ஆதாரமாக இருப்பவர்.

அவளுடைய வலிமை மற்றும் தைரியத்தின் உருவகத்துடன் நான் எப்போதும் ஆழமான தொடர்பை உணர்ந்தேன். இது என் வேலையில் ஆழமாக எதிரொலிக்கிறது. வரவிருக்கும் எதிர்காலத்தில், எனது பாரம்பரியத்தை, குறிப்பாக இலங்கையை சுற்றி வரும் கலைச்சித்திரங்களை தயாரித்து, அவற்றை ஆன்லைனில் விற்பனைக்கு வழங்குவதே எனது நோக்கம். குறைந்த வளங்களைக் கொண்ட தாமாக மக்களுக்காக திரட்டப்பட்ட நிதி பயன்படுத்தப்படலாம்.

- தருணி - கனடா

பொதுநாள் நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

ஒவியங்கள் : தருண் - கனடா